DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 10 / III Legislatura / Segon període Dimecres, 26 d'octubre de 1988

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 12

Sessió Plenària núm. 13

Primera reunió

SUMARI

Sessió plenària núm. 12

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i dotze minuts.

Proposta de Resolució per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra els articles 17, 19, 20, 28, quart paràgraf, 32, primer paràgraf, 33, 34, 46, 48, 51, 62, 64, 84, darrer paràgraf, 95.3, 97, 98 i 107 i la Disposició Addicional Primera, de la Ley 24/1988, de 28 de Julio, del Mercado de Valores (Punt únic de l'ordre del dia.)

Presentació : *H. Sr. Hortalà (ERC) (p. 244).*

Posició dels grups : *I. Sr. Martín (M) (p. 247), I. Sr. Curto (P) (p. 247), I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 248) i H. Sr. Basáñez (CiU) (p. 249).*

Votació (recurs contra els articles 46, 48, 51, 54, 64.2, 84, darrer paràgraf, 95.3, 98, 107 i Disposició Addicional Primera) : *aprovat per 108 vots a favor, cap en contra i cap abstenció (p. 250).*

Votació (recurs contra els articles 28.4, 31.c), 32.1, 33, 34, 64.1, 62 i 92) : *aprovat per 80 vots a favor, 29 en contra i cap abstenció (p. 250).*

Votació (recurs contra els articles 17, 19, 20, 45, 15, 36, 47, 49, 50, 52 i 69) : *aprovat per 81 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions (p. 250).*

La sessió s'aixeca a dos quarts de dotze del matí i tres minuts.

Sessió plenària núm. 13

La sessió s'obre a les dotze del migdia i un minut.

Proposta de la Junta de Portaveus de tramitar directament i en lectura única el Projecte de Llei de Modificació de l'Article 6 de la Llei 9/1986, del 10 de Novembre, de Cossos de Funcionaris de la Generalitat de Catalunya (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 252).*

Votació (proposta de tramitació en lectura única) : *aprovada per unanimitat (p. 253).*

Torn a favor (Projecte de Llei) : *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 253).*

Posició dels grups : *I. Sr. Sabanza (ERC) (p. 254), I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 254) i I. Sr. Garcia i Sáez (S) (p. 255).*

L'H. Sr. Conseller de Justícia intervé per fer uns aclariments (p. 256).

L'I. Sr. Garcia i Sáez (S) li respon (p. 256).

Votació (Projecte de Llei) : *aprovat per 73 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions (p. 257).*

Presa en consideració de la Proposta de Reforma Parcial del Reglament del Parlament de Catalunya (Punt segon de l'ordre del dia.)

Torn a favor : *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 257).*

Posició dels grups : *I. Sr. Martín (M) (p. 259), I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 259), I. Sr. Sánchez Ramos (IC) (p. 259), I. Sr. Clotas (S) (p. 259) i I. Sr. Escudé (CiU) (p. 260).*

Votació : *rebutjada per 9 vots a favor, 63 en contra i 29 abstencions (p. 262).*

Presa en consideració de la Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposición de Ley de Modificación Parcial del Estatuto de los Trabajadores (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Torn a favor : *I. Sra. Fabián (IC) (p. 262).*

Posició dels grups : *I. Sr. Martín (M) (p. 263), I. Sr. Colom (ERC) (p. 264), I. Sr. Bauzà (P) (p. 264), I. Sr. Garcia i Sáez (S) (p. 265) i I. Sr. Sesmilo (CiU) (p. 266).*

La I. Sra. Fabián (IC) intervé per contradiccions (p. 267).

Votació : *rebutjada per 11 vots a favor, 71 en contra i 20 abstencions (p. 267).*

La sessió se suspèn a les dues del migdia i set minuts i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i dos minuts.

Preguntes

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures per a evitar que els Mossos d'Esquadra, per manca d'ordres i d'informació, no puguin complir llur obligació

Formulació : *I. Sr. Curto (P) (p. 267).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 268).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la contractació directa per a l'adquisició de grans equips per la CIRIT

Formulació : *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 268).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 268).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la manufactura de components al centre de Martorell de l'empresa SEAT

Formulació : *I. Sr. Rañé (S) (p. 269).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 269).*

Repregunta : *I. Sr. Rañé (S) (p. 269).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 269).*

Pregunta al Consell Executiu sobre el nomenament dels professors interins i substituts de les escoles públiques d'EGB

Formulació : *I. Sr. Cadevall (S) (p. 270).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 270).*

Repregunta : *I. Sr. Cadevall (S) (p. 270).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 270).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la discriminació de la dona en l'àmbit laboral

Formulació : *I. Sra. Fabián (IC) (p. 270).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la discriminació de la dona en l'àmbit laboral

Formulació : *I. Sra. Barenys (S) (p. 271).*

Resposta conjunta : *H. Sr. Conseller de Treball (p. 271).*

Repregunta : *I. Sra. Fabián (IC) (p. 271) i I. Sra. Barenys (S) (p. 271).*

Segona resposta conjunta : *H. Sr. Conseller de Treball (p. 272).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la discriminació laboral per raó de sexe

Formulació : *I. Sra. Fabián (IC) (p. 272).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la discriminació laboral per raó de sexe

Formulació : *I. Sra. Barenys (S) (p. 273).*

Resposta conjunta : *H. Sr. Conseller de Treball (p. 273).*

Repregunta : *I. Sra. Barenys (S) (p. 273).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Treball (p. 273).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la situació del Consell de Turisme de la Generalitat

Formulació : *I. Sr. Gibert (S) (p. 273).*
Resposta : *H. Sr. Conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 274).*
Repregunta : *I. Sr. Gibert (S) (p. 274).*
Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 274).*
Pregunta al Consell Executiu sobre la carretera C-1413
Formulació : *I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 274).*
Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 274).*
Rèplica : *I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 274).*
Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 274).*
Pregunta al Consell Executiu sobre els projectes de ports esportius a la Costa Brava
El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 275).
Presa en consideració de la Proposició de Llei per la qual s'estableix la Gratuïtat de l'Ensenyament en els Estudis del Curs d'Orientació Universitària (Punt quart de l'ordre del dia.)
Torn a favor : *I. Sr. Soto (S) (p. 275).*
Torn en contra : *I. Sr. Sesmilo (CiU) (p. 276).*
Posició dels grups : *I. Sr. Martín (M) (p. 277), I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 277), I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 277) i I. Sr. Gimeno (IC) (p. 278).*
Votació : *rebutjada per 40 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 278).*
La sessió se suspèn a les sis de la tarda i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de set de la tarda i vuit minuts.
Elecció del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (Punt cinquè de l'ordre del dia.)
L'I. Sr. Secretari Quart dóna lectura a l'article 4 de la Llei 10/83 (p. 278).
Votació : *són elegits els senyors Lluis de Carreras, Josep Muntal, Alfred Albiol, Josep Garrell, Jordi Borràs, Juan Antonio Sáenz Guerrero, la senyora Immaculada Cardona i els senyors Pere-Oriol Costa, Jordi Garcia-Soler, Jordi Guillot i Jesús Prujà, per 104 vots, i el senyor Carles Vilarrubí, per 103 vots (p. 279).*
Elecció del Consell Assessor de RTVE (Punt sisè de l'ordre del dia.)
L'I. Sr. Secretari Quart dóna lectura a l'article 7 de la Llei 6/81 (p. 279).
Votació : *són elegits els senyors Enric Castellnou, Francesc Sánchez, Francesc Codina, Josep Montalat, la senyora Roser Fígols i els senyors Paül González i Jaume Alsina, per 65 vots; la senyora Marina Bru i el senyor Salvador Coromina, per 38 vots; els senyors Joaquim Jou i Lluís Badia, per 37 vots; i els senyors Josep Solé Sabarís i Antoni Muñoz, per 6 vots (p. 279).*
Proposta de Constitució d'una Comissió d'Estudi sobre la Situació Actual de la Formació Professional i les Perspectives del Mercat de Treball a Catalunya (Punt setè de l'ordre del dia.)
Presentació : *I. Sr. Cadevall (S) (p. 279).*
Posició dels grups : *I. Sr. Martín (M) (p. 281), I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 281), I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 281), I. Sr. Gimeno (IC) (p. 282) i I. Sra. Ribes (CiU) (p. 282).*
Votació : *rebutjada per 40 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 284).*
La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 12

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i dotze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon i dels I. Srs. Secretaris Primer, Segon i Quart. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i l'Oïdor de Comptes.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, i de Benestar Social.

Ordre del dia

Punt únic : Debat i votació de la Proposta de Resolució per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra els articles 17, 19, 20, 28, quart paràgraf, 32, primer paràgraf, 33, 34, 46, 48, 51, 62, 64, 84, darrer paràgraf, 95.3, 97, 98 i 107 i la Disposició Addicional Primera, de la Ley 24/1988, de 28 de Julio, del Mercado de Valores (arts. 141 i 142 del Reglament).

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió. *(Pausa.)*

L'únic punt de l'ordre del dia d'aquest primer Ple és el següent : debat i votació de la Proposta de Resolució, presentada pels Grups parlamentaris d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya, per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra els articles 17, 19, 20, 28, quart paràgraf, 32, primer paràgraf, 33, 34, 46, 48, 51, 62, 64, 84, darrer paràgraf, 95.3, 97, 98 i 107 i la Disposició Addicional Primera de la Llei 24/1988, del 28 de juliol, sobre Mercado de Valores. S'informe els membres de la Cambra que l'esmentada Proposta ha estat publicada en el *Butlletí* número 16, de data 19 d'octubre del 88.

Dins de termini hàbil ha estat sol·licitat pels mateixos Grups parlamentaris més el Grup parlamentari de Convergència i Unió l'ampliació del recurs contra els articles 15, 36, 64... perdó, 36, 47, 49, 50, 52, 54, 67 i 69. Haig d'aclarir que el Grup Mixt també ha sol·licitat aquesta ampliació.

Per al debat se seguirà el que determinen els articles 141 i 142 del Reglament sobre procediment per a interposar recurs d'inconstitucionalitat.

Un dels dos grups proposants inicials vol prendre la paraula? Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Hortalà. Per quinze minuts, senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ : Senyor President, senyories. Faré la defensa de la proposta i també de l'ampliació conjuntament, i començaré d'aquesta manera : quan per Reial cèl·lula de 9 de febrer de 1632 el rei d'Espanya Felip IV va manar crear a Madrid la Llotja de Contractació, que va durar poc per falta d'activitat, a Catalunya ja feia més de quatre-cents anys que existien centres de contractació mercantil. De fet, el *Llibre del Consolat de Mar*, ultra especificacions comercials, ja incloïa el primer edicte sobre documents canviaris i de tràfic mercantil.

Ara el Govern central mana una Llei, la 24, de 28 de juliol de 1988, sobre el Mercado de Valores, que ignora tot això, desfigura el mercat català i suprimeix les seves peculiaritats borsàries. I és per això, i no només per això, com més endavant explicarem, que els grups parlamentaris d'Iniciativa i d'Esquerra Republicana proposem de presentar demanda d'inconstitucionalitat en contra de la dita Llei.

Per fonamentar aquesta pretensió no serà pas sobrer, per començar, fer una referència històrica justament per significar el caràcter de peculiaritat pròpia que les institucions i la contractació borsària tenen a Catalunya. I des d'aquesta perspectiva remarcar que des d'aquells dies del segle XIII fins ara, és a dir, fins a la publicació de l'esmentada Llei del Mercado de Valores, hagin estat quins hagin estat els problemes i hagin estat quins hagin estat els règims polítics, l'activitat financera mercantil del Principat ha gaudit sempre de les prerrogatives d'institució pròpia, i la seva significació ha format part no només de la simbologia sinó, i fermament, dels elements d'identitat nacional. Més encara, cap normativa, ni institució, ni sentència dels governs centrals dels diferents períodes han volgut explícitament o s'han atrevit fins ara a desfigurar fins a la seva desaparició les característiques bàsiques de la nostra contractació mercantil financera.

Per situar-nos en les èpoques recents, convé de remarcar que el primer Codi de Comerç de l'Estat espanyol, el de 1829, fou respectuós amb les institucions catalanes d'aquest tipus, i això es va veure en molts motius, però, particularment, el fet que el redactor d'aquella norma codificadora, el sevillà Pedro Sáinz de Andino, coneixia la singularitat de les institucions catalanes per les seves estades al Principat. De fet, va ser justament a Catalunya on va rebre els primers encàrrecs per a aquella codificació fetes pel Ministre d'Hisenda de llavors, el senyor López Ballesteros, amb motiu d'un viatge del rei Ferran VIII i de la seva esposa Maria Amàlia, a les terres catalanes, durant el mes de juliol de 1827. I que això fos així ja va marcar una tendència, perquè la primera Llei de Borsa, la de 10 de setembre de 1831, que va crear la borsa oficial, la va situar a Madrid, deixant al seu lliure desplegament les institucions catalanes, tot marcant la diferència important —diferència, realment, molt important— que la borsa oficial a Madrid tenia bàsicament una contractació lligada al deute públic, derivat de les emissions de *vales reales* dels diferents governs de Carles III i de les activitats especialitzades del Banc de San Carlos, després de San Fernando i, actualment, Banc d'Espanya.

L'activitat borsària del segle XIX és historiada eruditament pel professor Josep Fontana i així es posa en evidència el seu gran desplegament en contrast amb l'esquifidesa d'institucions semblants a la resta de l'Estat. En concret, l'activitat borsària catalana s'inscriu dins de l'evolució borsària europea i aquí es viuen també cicles alcistes i baixistes propis, lligats successivament a la ruïna de les assegurances marítimes, a l'auge de les societats de crèdit, a les vicissituds dels bancs catalans i al desmantellament de les empreses ferroviàries catalanes, etcètera. I, de tot això, pel que fa a les respectives cotitzacions del mercat català, se'n tenia puntual referència a les pàgines del *Diari de Barcelona*, des del 21 de desembre de 1851. I, de tot això, a més a més, se'n tenia constància novel·lada a través de l'obra important de Narcís Oller, intitulada *La febre d'or*.

De fet i de dret, les particularitats del mercat borsari català continuen també respectades en el Codi de Comerç del 22 d'agost de 1885, codi encara vigent. Però l'evolució pròpia del nostre mercat té un punt de trencada arran de la Primera Guerra Mundial, en què desapareix el Casino Mercantil, nom del local on es feia la contractació. No obstant això, la institució pròpia perdura sota la perspectiva d'un doble mercat, l'oficial,

que es crea per Decret de 25 de març de 1915, i el lliure, patrocinat per l'Associació del Mercat de Valors de Barcelona, que es constitueix el desembre de 1916. Ambdós mercats segueixen ritmes de contractació diferenciats, si bé amb característiques contractuals que respecten la tradició catalana.

Després de la Guerra Civil, el govern del General Franco, i per Llei de 23 de febrer de 1940, clausura el Mercat Lliure i queda com a institució pròpia la Borsa Oficial de Comerç de Barcelona, nom que, fins i tot, la Llei que ara ha dictat el Govern de Madrid canvia substancialment. S'ha de remarcar, tanmateix, que les normes bàsiques i diferencials de la contractació borsària, de la contractació borsària catalana continuaren, malgrat tot, mantenint-se dins dels respectius ordenaments legals, i així ho fa, per exemple, el Reglament —avui encara vigent— de Borses, de 30 de juny de 1967. Per tant, des del començament de la història de les institucions borsàries catalanes, les peculiaritats del nostre mercat i de les seves fórmules contractuals bàsiques s'ha mantingut com a expressió vàlida d'una manera pròpia de fer les coses.

Ara, la Llei 24/88 del Mercat de Valors ignora tot això, suprimeix aquests hàbits, condiciona les peculiaritats pròpies i deixa sense cap opció la institució borsària catalana.

És per això, però com hem dit abans no només per això, que, d'acord amb la Sentència del Tribunal Constitucional 84/82, del 23 de desembre, s'està legitimat per interposar recurs d'inconstitucionalitat i així ho fem els Grups parlamentaris d'Iniciativa i Esquerra Republicana, tot demanant, en conseqüència, ja des d'aquest moment, el vot favorable a aquesta pretensió per part de la resta de grups d'aquest Parlament.

Però, ignorar la història i suprimir formes pròpies i peculiars de contractació, no ho és pas tot, perquè la Ley del Mercado de Valores, a més a més —i significativament— vulnera l'actual ordenament jurídic; perquè aquesta és una Llei centralista, estatista i contradictòria en certs aspectes tècnics, en clar perjudici de les competències que corresponen a la Generalitat.

La Llei és contradictòria en certs aspectes tècnics, perquè, si bé introdueix elements de modernització pel que fa a la connexió borsària i a les innovacions tecnològiques al respecte, possibilita pràctiques no competitives que ja, indirectament, afavoreixen la contractació sota requeriments d'informació privilegiada, qüestió sorprenent perquè, fins i tot, no és congruent amb el que dicta el Títol setè de la Llei sobre normes de conducta en relació amb el que es coneix sota el nom d'*insiders trading*. I, des d'aquest punt de vista, ignorant, òbviament, tot el que estatutàriament correspon a la Generalitat. I això és així en un primer cas perquè dóna entrada a la banca. Aquesta és una Llei particularment beneficiadora de la banca, aquesta és una Llei particularment beneficiadora de la banca!, perquè dóna —dic— entrada a la banca a la contractació de valors i, atès el caràcter de banca mixta de la banca espanyola, és a dir, banca comercial i industrial al mateix temps, resulta que en ser els bancs els titulars decisius de la majoria de les empreses cotitzades, se'ls permet el doble joc de ser art i part, agreujat, a més a més, pel fet que les noves societats de valors poden actuar al mateix temps per compte propi i per compte d'altri, sense les regulacions de l'*specialist* americà o francès del *saitori* japonès i, en franca contradicció, entre els papers clàssics dels *brokers* i els *jobbers*, de la tradició anglosaxona. I això és així també en un segon cas perquè desatén i, per tant, incomplirà les normes europees 79/279, 80/390, 82/121, 82/148 del mateix Consell i la 77/534 de la Comissió, en el sentit que, si bé els mercats han d'estar operativament interconnexionats, no cal que organitzativament segueixin una ordenació uniforme. Aquí hi ha un fort element d'envaïment de competències. De fet, les regulacions en aquest cas, les que s'hi escaurien, serien tan sols les d'admissió a cotització dels títols i les d'informació exigida als emissors de valors, però, en cap cas, l'operatòria contractual, ni els corresponents sistemes de liquidació.

En segon lloc —ho he dit—, la Llei és estatista perquè sanciona un règim intervencionista en el qual no és el mercat qui s'autoregula, sinó una comissió central i estatal que, per a més *inri*, resulta que tots els seus set membres són nomenats directament o indirecta pel Govern central, segons que estableix l'article 17. En cap mercat financer del món desenvolupat es produeix aquesta situació, perquè el normal és que els poders públics vigilin, controlin i sancionin l'activitat borsària, però no és gens ni mica normal que també siguin els poders públics els que, a més a més, portin la gestió executiva. Al Títol IV de la Llei es diu, textualment, que : «Aquesta Comissió portarà a terme continguts d'aquesta naturalesa com són l'admissió, l'exclusió i la suspensió de títols.» La Comissió té la seu a Madrid, i així resultaria que les admissions, suspensions o exclusions de títols que poguessin afectar Barcelona no es farien des de Barcelona i per a Barcelona sinó des de fora. La conclusió no és pas altra que aquesta Comissió, absolutament intervencionista, vulnera el principi borsari fonamental, observat a nivell mundial, com és el principi de l'autoregulació del mercat i buida de competències, òbviament, les que, a nivell de regulació, corresponen a la Generalitat.

En tercer lloc, la Llei és centralista perquè desconsidera totes les atribucions que l'Estatut atorga a la Generalitat, en concret les pròpies dels articles 9.20 i 11.4, i estableix un règim concentrat a la capital de l'Estat. De fet, tal com diu l'article 54 de la Llei : «es crea una societat de compensació i liquidació». Punt crucial en aquesta normativa, que no permet l'exercici complet del perfeccionament del contracte de compra-venda dins de la mateixa borsa. És a dir, les operacions borsàries tenen dues parts : la contractació i la liquidació, o sigui, l'entrega dels títols i el pagament del preu. Doncs bé, la Llei en qüestió centralitza tot el procés, de tal manera que fa que, mentre que la contractació es podria realitzar en els mercats territorialment separats, la liquidació s'ha de fer davant d'aquella societat amb seu a Madrid, amb independència de la borsa i controlada directament per la Comissió, també amb seu a Madrid. Això, a més a més de vulnerar l'ordre constitucional i estatutari, fracciona l'operativa contractual en el sentit que un mercat de borsa que no liquida no és un veritable mercat. En el millor dels casos, fruit d'aquest centralisme, la Borsa de Barcelona quedaria reduïda tan sols a un aspecte del conjunt de les operacions pròpies del mercat de valors i sense cap regulació de les que estatutàriament corresponen a la Generalitat.

En conseqüència, per aquestes flagrants vulneracions de l'ordre constitucional i estatutari, per motius d'incongruència tècnica, estatisme intervencionista i centralització, els Grups parlamentaris d'Iniciativa i d'Esquerra Republicana fem nostres totes les conclusions del Dictamen —un bon dictamen— del Consell Consultiu —que no m'hi estenc perquè tots vostès

el coneixen—, i també per aquestes consideracions demanem a la resta dels grups de la Cambra el seu vot favorable a la demanda de recurs d'inconstitucionalitat.

El que passa és que encara hi ha més. Perquè, a l'entendre dels grups parlamentaris citats, i amb l'ajut reglamentari del CDS i CiU, resulta que a aquestes qüestions d'inconstitucionalitat i antistatutarietat s'han d'afegir unes remarques addicionals que, dins d'un marc molt especialitzat, resulten, al nostre entendre, igualment contràries a la Constitució i a l'Estatut. Ens referim als articles 15, 36, 47, 49, 50, 52 i 60 de la Llei del Mercado de Valores.

Efectivament, l'article 15 atorga facultats reglamentàries a la Comissió estatal. Això va tant en contra de l'article 97 de la Constitució, que atribueix la potestat reglamentària únicament al Govern, com en contra de l'article 9.20 de l'Estatut, que estableix la competència de l'ordenació del mercat de valors de Catalunya a la Generalitat.

L'article 36 considera també operacions borsàries les de finestreta i les concertades fora del mercat. En conseqüència, qualificar d'operacions borsàries les realitzades fora dels centres de contractació exclou de l'ordenament i de la reglamentació corresponents aquests tipus d'operacions i, per tant, les deixa fora de les competències que, sobre el particular, l'Estatut confereix a la Generalitat.

L'article 47 —l'article 47—, resulta que la Generalitat té facultats per al nomenament dels membres de la borsa, d'acord amb l'article 11.4 de l'Estatut. Doncs, bé, aquest article de la Llei del Mercado de Valores qualifica d'ofici els membres de la borsa, com els mateixos de les societats i agències de valors que es constituexin i siguin acceptades com a tals, i, per tant, contradiu l'article indicat de l'Estatut, deixant la Generalitat sense l'exercici d'aquesta competència.

Els articles 49, 50 i 52 són articles que convé tractar-los conjuntament, perquè fan referència al sistema d'interconnexió. Aquest és un tema complicat, important i molt especialitzat. Com ses senyories coneixen, la Llei del Mercat de Valors —la Ley del Mercado de Valores— tracta aquests temes d'una manera molt subtil, i que ha estat objecte de polèmica durant aquests últims anys —com a bastament sap l'anterior Conseller d'Economia i Finances de la Generalitat. Els articles 49, 50 i 52 estan tractats, doncs, de manera subtil, però malgrat aquest tractament —subtil i si es vol enganyós—, però malgrat aquest tractament, resulta evident que, mitjançant aquestes prescripcions legals —que defineixen el sistema d'interconnexió—, les corresponents operacions creuades, que correspon a aquest sistema o que correspondrien a aquest sistema i no a la borsa, podrien ser motiu com perquè, de fet, i d'acord amb aquestes regulacions de dret, es creés una cinquena borsa; una cinquena borsa fins i tot sota requeriments d'exclusivitat respecte a la resta de les borses tradicionals. Per tant, per aquesta via indirecta però molt important, que instaura un model fortament centralitzat, les competències de la Generalitat queden completament buides de contingut i, al mateix temps, s'està incomplint el principi de lleialtat constitucional.

L'article 69, en fi, que recull el sistema d'incompatibilitats, introdueix elements de disfuncionalitat, clarament inconstitucionals per discriminatoris, i també contraris a l'Estatut pel que fa a les regulacions que la Generalitat té sobre nomenaments i requisits d'actuació.

Tot això, doncs, reforça encara més els arguments que la Ley del Mercado de Valores conté regulacions totalment contràries a l'ordre constitucional i estatutari, i, per tant, legitima majorment la demanda d'interposar recurs d'inconstitucionalitat. Però és que encara hi ha més, encara hi ha més coses. Perquè, si aquesta Llei s'apliqués tal com ara es planteja, a Catalunya no podria existir, estrictament parlant, un mercat de capitals. I això, ultra vulneracions de les peculiaritats històriques i del marc competencial propi, és lesiu i condiciona negativament el futur de la nostra expansió econòmica pel que fa al sector financer.

Permetin-me, doncs, per acabar, senyores i senyors diputats, una digressió sobre aquest tema : avui dia, després de les conseqüències de la crisi anomenada del petroli, els sistemes occidentals han incorporat nous mecanismes de finançament de l'activitat productiva i empresarial de tot tipus, a partir de l'aparició de molts diferents actius financers. Actius financers, la finalitat dels quals no és pas altra que oferir un ventall més ampli de possibilitats al finançament de les empreses que no sigui l'estrictament dependent dels establiments bancaris. Tot això es coneix —com vostès saben— a la literatura especialitzada com a «models de desintermediació financera», és a dir, reduir el poder de la banca i augmentar el poder de l'assignació a través del mercat; d'un mercat regulat, vigilat i, en el seu cas, evidentment, tutelat. L'esquema, doncs, és el següent : l'aparició dels nous actius financers permet a les empreses desvincular-se de la seva dependència de la banca; la banca finança operacions de tresoreria i a curt termini i, els mercats, les operacions a llarg termini i d'instal·lació.

Ara bé, perquè aquests nous actius financers puguin emetre's fa falta l'existència d'un mercat primari de capitals. El mercat primari de capitals és el mercat de creació d'aquests actius financers, per part de les empreses i agències especialitzades. Però el mercat primari —com qualsevol mercat primari— no té sortida ni es pot desenvolupar si al mateix temps no existeix un mercat per a la negociació i la contractació, és a dir, un mercat secundari. Un mercat on els títols emesos puguin comprar-se i vendre's fent acudir, per tant, a aquest mercat part de l'estalvi dels particulars. Per tant, dins de l'organització contemporània dels sistemes econòmics financers i per motius de racionalitat, de modernitat, d'eficàcia, de competitivitat financera i de possibilitats de futur, es fa avui, en tot aquest tipus d'economies, absolutament necessària l'existència de mercats secundaris de capitals, que justament constitueixen les borses de valors.

Per tant, si resulta que la llei que fins ara hem comentat no permet que a Catalunya hi hagi una borsa pròpia, atesa la naturalesa diferenciada de l'economia industrial catalana respecte a la de la resta de l'Estat, és obvi que, de cara al futur i davant dels seus reptes, ens faltaran instruments per a afrontar-ho amb èxit. I aquesta és la digressió.

En conseqüència, i en conclusió, senyores i senyors diputats, al nostre entendre, resulta que la Llei 24/88, del 8 de juliol, del Mercado de Valores, perquè vulnera particularitats pròpies de tipus mercantil i financer, perquè és contrària a l'ordre constitucional i estatutari establert, i perquè, fins i tot pot condicionar negativament el futur econòmico-financer de Catalunya, reiterem davant d'aquesta Cambra, una vegada més, la necessitat de presentar recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei es-

mentada i, en aquest sentit, els demano el seu vot afirmatiu, el vot afirmatiu de tots vostès.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Hortalà.

Ara podran intervenir els altres grups parlamentaris per fixar la seva posició, com sempre per ordre de menor a major. Pel Grup parlamentari Mixt té la paraula...

El Sr. MARTÍN : Senyor President, simplement per explicar el posicionament del Grup.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Martín Toribio té la paraula.

El Sr. MARTÍN : Gràcies. Bé, el Grup del CDS ha estudiat el Dictamen del Consell Consultiu i estant substancialment d'acord amb tot el manifestat en ell, anunciem el nostre vot favorable.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Martín. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula el Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Senyor President, senyores i senyors diputats. Com diem a Tortosa, senyor Hortalà, ha fet una intervenció «enllustrada». Li hauria dedicat unes paraules més de lloança, però com que no han comptat amb nosaltres per ampliar la inconstitucionalitat d'esta Llei, queda només en una intervenció «enllustrada».

Tots haurem observat, en lo poc temps que portem de legislatura, que esta és la quarta proposta de resolució —que el Parlament de Catalunya amb tota probabilitat aprovarà— per tal d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra lleis del Congrés de Diputats que envaeixen competències de la Generalitat de Catalunya i, per conseqüent, d'altres comunitats autònomes —en aquest cas la Llei del Mercat de Valors—, quan els estatuts d'autonomia d'estes comunitats autònomes los permeten regular sobre els centres de contractació i de valors i, conseqüentment, legislar sobre esta materia.

L'article 9.20 i l'article 11.4 de l'Estatut de Catalunya no ofereixen cap dubte sobre la legitimitat d'esta substància avui considerada. Amb estos criteris, lo Grup parlamentari d'Aliança Popular no tenim cap reserva a donar suport a la iniciativa presentada pels grups proposants, inclosa la segona proposta —que, com he dit, ens acaben de lliurar sense la firma del Grup d'Aliança Popular—; no tenim cap reserva, deia, i molt menys a partir que lo Dictamen del Consell Consultiu amplia la inconstitucionalitat d'esta Llei en dos articles més, lo 54 i lo 67, i tenint present també que l'examen jurídic que aporta està referendat, a diferència d'uns altres anteriors, per la unanimitat de tots los membres d'est Consell Consultiu. I, en aquest sentit, lo Dictamen jurídic que raona la inconstitucionalitat de la Llei de Mercat de Valors és un document que, com uns altres del Consell Consultiu, si bé és cert que mai pot tenir un caràcter vinculant en qualsevol decisió política, no és menys cert que el testimoni que aporta en qüestió, denota que el Consell Consultiu ha arribat al fons i l'entranya del problema plantejat, com ho demostra l'anàlisi a setze sentències al Tribunal Constitucional —una d'elles, la 96/84, referida al País Basc—, on fixa i determina que establir les bases és una competència, i el desenvolupament legislatiu i d'execució és una altra molt diferent. Setze sentències, deia, del Tribunal Constitucional, diverses referències al Codi de Comerç, a la Llei d'Enjudiciament Civil, al dret públic, al dret privat, al dret mercantil, al Tractat de Roma en allò que fa referència a l'eliminació d'obstacles per a la lliure circulació de capitals i a l'Acta Única Europea, que obliga a adoptar mesures destinades a imposar progressivament lo mercat interior, fan que est Dictamen tingui entitat suficient com per a avalar la decisió política d'un recurs d'inconstitucionalitat. Però, amb tota seguretat, lo desacord competencial més important se fonamenta, des de la nostra opinió, en dues parts ben determinades, que, a la vegada, tenen naturalesa jurídica diferent : la fixació de les bases i el desenvolupament legislatiu i executiu.

La primera de les facultats correspon a l'Estat i, la segona, en lo cas nostre, a la Generalitat. I si la Llei de Mercat de Valors crea la Comissió Nacional del Mercat de Valors com a entitat de dret públic i amb personalitat jurídica pròpia, amb unes funcions tan àmplies com concretes, difícilment esta Comissió les podrà desenvolupar, perquè promoure iniciatives d'ordenació, d'establiment i de desenvolupament legislatiu i executiu xoca frontalment contra el que es denomina «principis de la unitat de mercat» i contra el que la jurisprudència del Tribunal Constitucional també denomina «constitución económica» que, entre altres normes, exigeix un repartiment de competències entre Estat i comunitats autònomes en matèria econòmica, destinades a respectar lo principi de solidaritat, i d'establir un equilibri econòmic adequat entre totes les parts que constitueixen un Estat.

Precisament perquè en la Comissió Nacional del Mercat de Valors no són integrats els representants de l'Administració autonòmica, se trenca est principi d'unitat de mercat i, conseqüentment, resultaria inconstitucional exercir les facultats que, en lo cas nostre, corresponen a la Generalitat de Catalunya. Per exemple, esta Comissió mai podrà verificar les condicions legals per a l'emissió d'accions de la Borsa de Barcelona, perquè est és un acte d'execució, i tampoc podrà determinar com ha de ser l'òrgan rector de la Borsa de Barcelona, i molt menys la seua composició.

I, ja que parlem —i en relació amb la Borsa de Barcelona—, volem advertir, el Grup parlamentari d'Aliança Popular, que, segons se desprèn d'esta Llei de Mercat de Valors, minvarà, i en molts casos perdrà competències com a resultat de la creació per la Llei del que es denomina «sistema d'interconnexió borsari». L'Estat pot i ha d'intervenir en la planificació econòmica, en l'ordenació del crèdit i en legislació mercantil. Però quan est Diputat, en lo recurs de la Llei de Costes, advertia i assenyalava que la garantia constitucional de l'autonomia implica que existeix un nucli de què el legislador estatal no pot disposar, volia expressar, a més, que, a l'hora de promoure una llei, hi ha d'haver lleialtat constitucional encara que no es vulneri. Això significa que, amb tota la consideració i amb tot el respecte cap a la seva tasca, lo legislador estatal ha de tenir lleialtat al sistema autonòmic i en tots los casos ha de buscar aquell conjunt de regles i de principis que més s'adeqüin a les competències de les comunitats autònomes.

Per conseqüent, i una vegada més, no es tracta avui, per part nostra, d'establir crítiques i discussions, i, a més, diferències polítiques i de partit, als cent deu articles o a les disposicions de la Llei del Mercat de Valors, sinó que, com assenyala est punt de l'ordre del dia, i en virtut de la verificació jurídica que s'ha ordenat, resoldre políticament sobre la conveniència d'interposar recurs d'inconstitucionalitat relatiu a la Llei del Mercat de Valors que, des de la nostra opinió, sí que vulnera competènci-

es que són de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Curto. El Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, vol intervenir? *(Pausa.)* Gràcies. Pel Grup parlamentari Socialista? Té la paraula el Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ : Molt Honorable President, gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, per manifestar la posició del Grup Socialista davant la Proposta de Resolució presentada pels grups d'Iniciativa per Catalunya i d'Esquerra Republicana, per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra determinats articles de la Llei 24/88, del 28 de juliol, del Mercat de Valors.

En primer lloc, voldria manifestar, senyores diputades i senyors diputats, alguns aspectes globals d'aquesta Llei, perquè aquí, lògicament, s'ha entrat també políticament a fer unes afirmacions o valoracions que el nostre Grup no comparteix; una qüestió és la valoració global d'aquesta Llei, i una altra qüestió és aspectes concrets d'aquesta Llei, que jurídicament podem estar d'acord o en desacord que s'ajusten o no s'ajusten a les nostres competències, les quals tenim el dret i l'obligació de defensar.

Nosaltres creiem que és una llei necessària, que és una llei globalment positiva, que intenta resoldre totes les deficiències històriques del mercat borsari espanyol —per tant, una llei positiva—, que intenta donar cohesió, cohesió global a tot el mercat borsari del país, i que, per tant, intenta, en definitiva, situar, potenciar, el mercat borsari del país en unes condicions òptimes de cara a la dimensió europea que, ben segur —ho tenim a la cantonada—, tindran els mercats de capitals.

Per tant, entenem que és una llei globalment necessària, positiva globalment, que afronta unes situacions que calia afrontar de manera decidida, i s'han afrontat. Mesures? Mesures com la que els valors, la mateixa representació que puguin tenir els valors mitjançant anotació estricta comptable, i, per tant, donar menys pes, anar reduint la importància que té el títol físic de valor que fins ara tenia; mesures, també, com l'aparició d'aquesta nova figura operatòria borsària, com són les agències i les societats de valors, amb tot l'increment de seguretat que tindrà per a tots els intervinents en el mercat borsari, i també la possibilitat que nous, noves entitats, socials, econòmiques, puguin entrar a través, també, d'aquesta via en els mercats borsaris del país, penso que són mesures —i moltes d'altres— que cal considerar positivament, perquè les requeria la situació borsària espanyola globalment.

Dit això, és evident que el Grup Socialista no està d'acord, també, amb molts articles concrets d'aquesta Llei, que al nostre entendre —no tant, potser, pel contingut final de com resoldre una situació concreta del mercat borsari espanyol, sinó perquè envaeix competències que té el nostre Estatut i que recauen en la Generalitat—, són temes que s'han de resoldre en l'àmbit propi de Catalunya. Per tant, evidentment, el nostre Grup també és conscient que hi ha temes que s'han d'arreglar i que s'ha de mirar que no tirin endavant tal com estan plantejats; potser, de vegades, no tant pel fons —hi hauríem d'entrar article per article—, com perquè pertany a la Generalitat resoldre aquests temes.

Per tant, hem llegit amb molta atenció el Dictamen sobre l'adequació constitucional i estatutària d'aquesta Llei, emès pel Consell Consultiu; hi hem reflexionat assossegadament, l'hem llegit tranquil·lament, amb temps suficient, i hem pogut constatar que hi ha una colla d'articles que entenem que, certament, són contraris a l'ordenament constitucional i estatutari. L'article 46, l'article 48, el 51, el 54, el segon paràgraf de l'article 64, el 67, el 84, darrer paràgraf, el 95.3, el 98, el 107 i la Disposició Addicional Primera. Perquè, certament, i atès que la Generalitat té competència en la matèria d'establiment i ordenació de centres de contractació de mercaderies i valors, articles 9.20 i 11.4 de l'Estatut, per tant, l'Estat no pot pretendre de cap manera que, invocant la Constitució Espanyola, article 149.1.6, legislació mercantil, o 149.1.11, bases d'ordenació del crèdit, o 149.1.13, bases de l'aplicació d'activitat econòmica, no pot pretendre, sobre la base d'aquests articles, legislar sobre uns temes que, d'això no en tracta i, que, per tant, escau a la Generalitat, escau a les nostres competències legislar sobre aquesta matèria.

Estimem, en canvi, després d'una lectura acurada amb els nostres serveis jurídics, que sí que s'ajusten a l'ordenament constitucional i estatutari tant l'article 28, quart paràgraf, com el 31 c), com el 32, primer paràgraf, com el 33, el 34, el 59, el 64, primer paràgraf, el 62, el 92, i la Disposició Addicional Segona, pel que fa als incisos a què es refereix el punt sisè del Fonament dotzè del Dictamen que abans he esmentat, perquè entenem que la legislació estatal en aquest tema, políticament, agradarà o no agradarà a algun grup per posicions polítiques concretes o definides, però el que sí que és clar és que al nostre entendre el legislador espanyol s'ha adequat curosament a l'àmbit de les seves competències pel que feia tant a registres com a legislació mercantil que, com totes les senyores i els senyors saben, són competències d'àmbit estatal.

Per tant, en aquest bloc, nosaltres no votarem a favor del recurs d'inconstitucionalitat. Cas a part, senyores i senyors diputats, és un grup d'articles dels quals l'ajustament constitucional o estatutari no depèn tant de la redacció que avui dia hi ha en aquesta Llei, com també de la interpretació o del desenvolupament que en faci posteriorment l'Executiu de l'Estat espanyol. Aquest és un bloc d'articles, com són els articles 17, 19 i 20, que dependrà que les funcions d'aquesta Comissió Nacional de Valors envaeixin competències del nostre Estatut, o els articles 45 i 78, que dependrà també que l'exercici de les potestats reglamentades a què es refereixen aquests articles siguin referides a relacions jurídico-mercantils o impedeixin d'exercir a la Generalitat les competències que ens són pròpies. Per tant, són articles diferents.

En conclusió, el Grup Socialista demanarà votació separada de tres grups diferents, i llavors demanaré a la Cambra —senyor President, si ho vol anotar, perquè haurem de fer una votació potser una mica complicada, però en qualsevol cas, penso que ho hem de fer així—, concretament, votarem a favor del recurs d'inconstitucionalitat, ho repeteixo —no sé si n'ha pres nota abans, en tot cas, és qüestió que se'n prengui nota...

El Sr. PRESIDENT : En prenc nota.

El Sr. RIERA I OLIVÉ : ...perquè, si no, ens armarem un sidral que no... *(Rialles.)*

El 46, el 48, el 51, el 54, el 64, segon paràgraf, el 67, el 84, darrer paràgraf, el 95.3, el 98, el 107, i la Disposició Addicional Primera. Votarem a favor de presentar el recurs a aquests

articles.

El Sr. PRESIDENT : Els vol repetir?

El Sr. RIERA I OLIVÉ : Sí. 46, 48, 51, 54, 64, segon paràgraf —aquest el dividiré en primer i segon paràgraf, ja li ho diré més tard—, el 67, el 84, darrer paràgraf, el 95.3, el 98, el 107, i la Disposició Addicional Primera.

Votarem, en canvi, en contra de presentar recurs en els articles 28, quart paràgraf, 31 punt c), 32, primer paràgraf, 33, 34, 59, 64, primer paràgraf, 62, el 92, i, de la Disposició Addicional Segona, els incisos a què es refereix el punt sisè del Fonament dotzè del Dictamen.

I, en canvi, ens abstindrem —perquè entenem que seria prejutjar la voluntat de l'Executiu de l'Estat determinar que aquests articles seran interpretats o utilitzats en contra de les nostres competències, però, d'altra banda tampoc ens volem oposar —si qualsevol grup de la Cambra entén que s'ha de presentar recurs—, nosaltres no ens hi volem oposar. Per tant, ens abstindrem en aquest sentit; no pretenem que la confiança nostra sigui la mateixa entre els diputats en els articles 17, 19, 20, 45 i 78. En aquests ens abstindrem, però, a més a més, el Grup d'Esquerra Republicana m'ha fet la gràcia, en entrar, de lliurar-nos un document que feia extensiu a una sèrie d'articles, també, que pensaven que també hi havien de presentar recurs. Val a dir, senyors diputats, comprendran vostès que això ho he trobat en aquest moment a l'escó, no hem tingut suficient temps, lògicament, per valorar-ho de manera rigorosa i poder emetre un judici, realment, doncs, amb sosteniment de fons; per tant, ens abstindrem també en els articles 15, 36, 47, 49, 50, 52 i 69, ja que no volem obstaculitzar que, si ho creuen els Grups d'Iniciativa i d'Esquerra Republicana i s'ha de presentar, doncs, que el Tribunal Constitucional es pronunciï i, en definitiva, que resolgui el tema.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Riera. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió té la paraula el Diputat senyor Basáñez.

El Sr. BASÁÑEZ : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, m'adreço a aquesta Cambra per tal d'expressar la posició del Grup de Convergència i Unió respecte a la Proposta de Resolució per tal que el Parlament de Catalunya interposi recurs d'anticonstitucionalitat contra diversos articles de la Llei 24/1988, del 28 de juliol, del Mercat de Valors.

Sobre aquesta qüestió, el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya ha emès ja, amb data 7 d'octubre de 1988, el Dictamen número 150. En les conclusions d'aquest Dictamen, el Consell Consultiu considera contraris a l'ordre constitucional i estatutari els articles 17 i, per connexió, els 19 i 20, el 28, el 32, el 33, el 34, el 46, el 48, el 51... En realitat, doncs, una gran part del Títol II, 62, 64, 67, 84, darrer paràgraf, i també, al mateix temps i per connexió, 95.3, 97, 98 i 107, i la Disposició Addicional Primera de la Llei citada, de la Llei 24/1988. És a dir, una part molt important del contingut d'aquesta Llei. Al mateix temps fa unes observacions respecte a la Disposició Addicional Segona i, doncs, fa també unes observacions respecte a la interpretació dels articles 31.c), 59, 45, 78 i 92. És a dir, una gran part del text de la Llei ha estat objecte d'observacions per part del Consell Consultiu de la Generalitat.

No és potser aquest ni el moment ni el lloc adient per comentar el Dictamen del Consell Consultiu, que, d'altra banda, és prou extens, detalladament argumentat, i sens dubte ha estat a l'abast de les senyores i els senyors diputats d'aquesta Cambra, però sí que pot ser convenient potser fer notar una sèrie d'aspectes relacionats amb la Llei que justifiquen el posicionament del nostre Grup parlamentari.

En primer lloc, la inconstitucionalitat de les lleis que obliguen a tot el territori de l'Estat, oblidant les competències de les comunitats autònomes. En aquest sentit, val la pena recordar —i llegiré el text textual, en castellà, de la Sentència 49/1984, del 4 d'abril— concretament el fonament jurídic segon, que diu textualment : «Si la ley estatal por modo directo entraña una violación de norma definidora de competencia, y esto ocurrirá, junto a otros imaginarios supuestos, cuando se crea en la ley órganos a los que se asigna una competencia exclusiva y de ámbito estatal que desconoce de modo inmediato y directo competencias autonómicas, no podrá decirse que se utiliza el instrumento procesal puesto a disposición de los legitimados para ello con la pretensión de eliminar de la fórmula legal las proposiciones normativas vulneradas de las reglas que integren también el bloque de la constitucionalidad». De conformitat amb aquesta doctrina, en tot cas, la legislació d'aquesta Llei del Mercat de Valors en aquests casos hauria de tenir exclusivament un caire supletori, de conformitat amb el que disposa l'article 149.3 de la Constitució Espanyola.

Un altre punt de fonament del nostre suport al recurs : els títols competencials específics de la Generalitat de Catalunya en matèria de borsa. La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre les matèries següents : establiment i ordenació de centres de contractació de mercaderies i valors, de conformitat amb la legislació mercantil, i després, l'article 11.4, que disposa que correspon a la Generalitat l'execució de la legislació de l'Estat en les matèries següents : 4. Nomenament d'agents de canvi i borsa, corredors de comerç, i intervenció, en el seu cas, en la delimitació de les demarcacions corresponents.»

Queda el tema de l'abast del concepte de legislació mercantil . Un cop analitzat aquest concepte, i seguint posicionaments també d'experts juristes, entre ells, doncs, el professor Santiago Muñoz Machado, la posició del Consell Consultiu, la posició també dels juristes del Departament d'Economia i Finances i del Gabinet Jurídic Central, un cop analitzat el concepte de legislació mercantil, hem pogut establir, sense cap dubte i amb suport de la jurisprudència constitucional, que permet la regulació de les operacions i contractes que es realitzen a la borsa, regulació que l'Estat pot arribar a esgotar, però que no abasta, ni de bon tros, els aspectes purament organitzatius i administratius del sistema borsari, ni l'organització interna de la borsa.

Un dels punts, realment, doncs, que d'entrada vulnera més fortament les nostres competències és el Títol Segon de l'esmentada Llei, el que es refereix a la Comissió Nacional del Mercat de Valors. Aquest Títol Segon, segons el nostre parer, incideix en tres motius d'inconstitucionalitat : primer, la Comissió Nacional del Mercat de Valors estén les seves funcions executives a la totalitat de l'Estat i, per tant, envaeix les competències que els estatuts d'autonomia concedeixen a aquelles comunitats amb títols competencials específics sobre aquesta matèria. De conformitat amb l'article 15, la Comissió Nacional del Mercat de Valors pot dictar disposicions generals

que exigeixin el desenvolupament i l'execució de les normes contingudes en els reials decrets aprovats pel Govern o en les ordres del Ministeri d'Economia i Hisenda. Aquest article atribueix a l'esmentada Comissió una potestat reglamentària derivada, contrària a les previsions del constituent, per al qual únicament el Govern detenta el poder reglamentari executiu. El reconeixement d'aquest poder és contrari a la Constitució Espanyola, i concretament l'article 15 i, per connexió, el 16 són manifestament inconstitucionals. El caràcter administratiu de la Comissió és manifest, ja que, de conformitat amb l'últim dels articles citats, les esmentades disposicions posaran fi a la via administrativa i seran de possible recurs en via contenciosa administrativa.

El tercer punt : la Llei contra la qual es recorre, i concretament l'article 22, crea amb caràcter d'assessorament la Comissió Nacional de Mercats de Valors, el Comitè Consultiu. Aquest Comitè és merament consultiu, és a dir no té eficàcia executiva, però, no obstant això, en el seu si està prevista la representació de les comunitats autònomes amb competència borsària en els seus estatuts. La representació de les comunitats autònomes hauria d'estar prevista en l'article 17 i següents de la Llei, en el si de la Comissió del Mercat de Valors, com a òrgan de gestió de competències concurrents d'execució, en el qual cas la Comissió hauria d'estar formada necessàriament de manera que es transformés en Comissió Mixta, de conformitat amb la doctrina fixada per les sentències del Tribunal Constitucional.

En aquest sentit, podríem parlar també de l'article 28 de la Llei, sobre les característiques dels documents d'informació pels inversors, que evidentment és un tema d'execució, i respecte als articles 32, 33 i 34, que fan referència a l'abolició, suspensió i exclusió de la negociació de valors en els mercats secundaris, o a la subordinació de l'article 46.

No seguiré article per article, per tal de no fer feixuga aquesta exposició, però sí que voldria fer esment d'una qüestió : a aquest recurs d'inconstitucionalitat s'arriba després d'un intent continuat i sostingut de diàleg i de negociació; un intent continuat i sostingut de diàleg i de negociació que no ha tingut una justa correspondència de l'Administració de l'Estat, de l'Administració central : se'ns han acceptat en tot moment les millores de tipus tècnic que hem pogut oferir, però no s'ha volgut entrar en cap moment a la discussió de la Llei, amb un posicionament polític de respecte a les nostres competències.

Tenim el precedent de la Llei de Cooperatives, tenim el precedent —jo crec que tristos precedents— de les lleis creuades de caixes d'estalvis. Estem satisfets, en tant que nosaltres hem aconseguit, mitjançant esmenes tècniques, millorar el Projecte de Llei —la Llei, avui dia— del Mercat de Valors. No obstant això, creiem que el Projecte és, fins i tot des del punt de vista tècnic, pobre tècnicament. En el recurs a què donem suport esperem tenir la raó, no pel fet de tenir-la, no pel gust de tenir-la, sinó perquè, en el cas que no la tinguéssim, l'Estatut en aquesta matèria restaria francament molt buit.

És una satisfacció veure com tots els grups parlamentaris donen suport a aquesta defensa de l'Estatut de Catalunya en matèria de borsa i és una satisfacció també veure com el Partit Socialista de Catalunya ha dut a terme una reflexió que porta a una modificació de la posició que va adoptar davant la Llei, en la seva votació en el Parlament de Madrid. És d'agrair aquesta defensa per tots els grups d'aquest recurs, d'aquests drets estatutaris de Catalunya. El més preocupant d'aquest tema és que aquest recurs no el guanyarà ningú, perquè, per molt que el Tribunal Constitucional ens doni la raó, molt del mal, molta de la invasió de competències ja estarà feta, i això no haurà estat un pas endavant en el camí de l'obligació comuna a tots —comuna a tots— de construir l'Estat de les autonomies.

Per tot el que hem expressat, el Grup de Convergència i Unió donarà suport al recurs d'inconstitucionalitat de la Llei del Mercat de Valors.

Moltes gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Basáñez. Bé, acabat el debat, cal procedir a la votació, però abans jo haig de demanar l'auxili del senyor Riera, Diputat senyor Riera, perquè hem pres nota aquí, a la Mesa, dels tres blocs —dels que votaran a favor, dels que votaran en contra i dels que s'abstindran—, però per generació espontània apareixen determinats articles que no estan impugnats i que diuen vostès que hi votaran en contra : si no estan impugnats... Per exemple, el 59 : dels proposants, aquest article no apareix com a objecte de recurs, el 59, de manera que queda eliminat. I, després, dels que ha manifestat que s'abstindria, hi ha l'article 78, que tampoc cap grup ha manifestat la voluntat d'impugnar-lo, el 78, de manera que no se sotmetrà a la votació separada. I, llavors, n'hi ha un altre, la Disposició Addicional Segona, que també han dit que s'hi abstindrien : no és objecte de recurs per part dels proposants. *(Pausa.)*

Bé, en primer lloc, posarem a votació la interposició del recurs contra els articles 46, 48, 51, 54, 64.2, 67, 84, darrer paràgraf, 95.3, 98, 107 i Disposició Addicional Primera.

Els senyors diputats i les senyores diputades que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Queda aprovat per unanimitat.

Com saben vostès, es requereix majoria absoluta; la unanimitat és bastant més que la majoria absoluta *(rialles)*.

Ara procedirem a la votació d'interposar recurs contra els articles 28.4, 31.c), 32.1, 33, 34, 64.1, 62 i 69. D'acord, senyor Riera? *(Pausa.)* No : després del 64.1, 62 i 92.

Els que estiguin d'acord d'interposar recurs contra aquests articles, que es posin drets.

Vots en contra, es posin drets.

La interposició del recurs...

Abstencions?

El recurs d'inconstitucionalitat contra els articles que abans he relacionat ha estat aprovat per 80 vots a favor, 29 en contra i cap abstenció.

En relació amb l'anterior votació, que ha estat per unanimitat de tots els presents, cal fer constar que en realitat eren 108 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votarem a continuació el recurs contra els articles 17, 19, 20, 45, 19, 36, 47, 49, 90, 92 i 69... i 15... *(Pausa.)* Bé, repeteixo. Senyor Riera, estigui... *(Rialles.)* 17, 19, 20, 45, 15, 36, 47, 49, 50, 52 i 69. D'acord?

Vots a favor d'interposar recurs contra aquests articles, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

L'acord d'interposar recurs ha estat aprovat per 81 vots a

favor, 0 en contra i 29 abstencions.

Per tant, s'ha assolit la majoria absoluta per recórrer contra tots els articles que havien proposat els grups parlamentaris que van proposar la iniciativa.

S'aixeca la sessió.

(Són dos quarts de dotze del matí i tres minuts.)

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 13

La sessió s'obre a les dotze del migdia i un minut. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme, i de Benestar Social.

Ordre del dia

1. Proposta de la Junta de Portaveus de tramitar directament i en lectura única el Projecte de Llei de Modificació de l'Article 6 de la Llei 9/1986, del 10 de Novembre, de Cossos de Funcionaris de la Generalitat de Catalunya.

2. Presa en consideració de la Proposta de Reforma Parcial del Reglament del Parlament de Catalunya.

3. Presa en consideració de la Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposición de Ley de Modificación Parcial del Estatuto de los Trabajadores.

4. Presa en consideració de la Proposició de Llei per la qual s'estableix la Gratuïtat de l'Ensenyament en els Estudis del Curs d'Orientació Universitària.

5. Elecció del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

6. Elecció del Consell Assessor de RTVE.

7. Proposta de Constitució d'una Comissió d'Investigació sobre la Situació Actual de la Formació Professional i les Perspectives del Mercat de Treball a Catalunya.

8. Proposta de Constitució d'una Comissió d'Estudi sobre la Igualtat d'Oportunitats Home-Dona.

9. Proposta de Constitució d'una Comissió d'Investigació sobre els Jocs Dependents de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes.

10. Proposta de Constitució d'una Comissió d'Estudi sobre la Concessió per a la Gestió i Explotació dels Jocs i Apostes que depenen de l'Autorització Administrativa de la Generalitat.

11. Interpel·lacions tramitades pel procediment d'urgència.

12. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el sector del petit comerciant.

13. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les actuacions per a garantir el compliment de les lleis de la Generalitat en matèria de règim local.

14. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'atur.

15. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'ocupació.

16. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de viatges a l'estranger del M. H. Sr. President de la Generalitat.

17. Interpel·lació al Consell Executiu sobre els viatges oficials del M. H. Sr. President de la Generalitat fora de Catalunya.

18. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la problemàtica de les drogadependències.

19. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política universitària.

— Preguntes.

(L'I. Sr. Vice-president Primer substitueix momentàniament el M. H. Sr. President en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : S'obre la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament ha estat dreçada la llista ordenada de preguntes, que, com ja era tradició i va acordar la Junta de Portaveus, serà substanciada a les 16,30 d'aquesta tarda.

El primer punt de l'ordre del dia : Proposta de la Junta de Portaveus de tramitar directament i en lectura única, d'acord amb l'article 108 del Reglament, el Projecte de Llei de Modificació de l'article sisè de la Llei 9/86, de 10 de novembre, dels Cossos de Funcionaris de la Generalitat de Catalunya.

Algun membre... Silenci, si us plau! Algun membre del Govern ha estat encarregat de presentar el Projecte? *(Pausa.)* Té la paraula l'Honorable Conseller de Governació, senyor Gomis.

Projecte de Llei de Modificació de l'Article 6 de la Llei 9/1986, del 10 de Novembre, de Cossos de Funcionaris de la Generalitat de Catalunya

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Josep Gomis) : Senyor President, senyores i senyors diputats, el caràcter de les funcions dels Mossos d'Esquadra, com a institut armat de naturalesa civil aconsella que en el seu procés selectiu es posi l'accent en els coneixements teòrics i pràctics que els aspirants no poden demostrar mitjançant una única fase d'oposició. S'ha considerat que la inclusió d'un curs selectiu en el procés d'accés al cos de Mossos d'Esquadra és el mitjà més idoni per obtenir que els seus futurs integrants reuneixin una experiència, conjugada amb coneixements teòrics sobre les possibles situacions en què es trobaran en l'exercici de les seves tasques, així com en l'entorn legal i social en què aquests es desenvoluparan.

La naturalesa del curs donarà, sens dubte, més eficàcia al sistema d'accés del cos de Mossos d'Esquadra, a més d'obligar l'aspirant a l'aprofundiment dels coneixements pràctics i teòrics que d'aquest s'imparteixin, obligant, així mateix, els interessats i la mateixa Administració a realitzar, amb el màxim rigor, aquesta fase de selecció.

És el nostre criteri que el curs selectiu és el mitjà adient per assolir els objectius assenyalats, la qual cosa motiva, en ús de les competències sobre el règim jurídic de llurs funcionaris, que correspon a la Generalitat de Catalunya, d'acord amb l'article 10.1 de l'Estatut d'Autonomia, en relació amb l'article 149 de la Constitució, la presentació d'aquesta modificació de la Llei 9/1986, de 10 de novembre, de Cossos de Funcionaris de la Generalitat de Catalunya, introduint en el seu article 6.1 que, per ingressar al cos de Mossos d'Esquadra, a més d'altres requisits legals, es requereix la superació d'un curs selectiu, que organitzarà l'Escola de Policia de Catalunya, organisme especialitzat en la formació i el perfeccionament de la nostra policia autonòmica.

Així mateix es motiva la presentació d'aquesta modificació

de llei 9/1986, de 10 de novembre, amb les mateixes competències que la Constitució, l'Estatut d'Autonomia i la Llei Orgànica 2/86, de 13 de març, atribueixen a la Policia Autonòmica. La Constitució espanyola, a l'article 149.1.29, estableix la competència exclusiva de l'Estat en matèria de seguretat pública, sens perjudici de la possibilitat de creació de policies per a les comunitats autònomes, en la forma en què s'estableixin en els respectius estatuts, en el marc del que disposi una Llei Orgànica.

En relació amb això, l'article 104.2 de la Constitució disposa que una Llei Orgànica determinarà les funcions, principis bàsics d'actuació i estatuts de les forces i cossos de seguretat.

L'article 13 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, després d'establir la competència de la Generalitat per crear una policia autonòmica en el marc de l'Estatut i en el de la Llei Orgànica prevista a l'article 149 de la Constitució, enumera quines són les funcions que aquesta policia exercirà, que són : la protecció de les persones i béns i el manteniment de l'ordre públic, la vigilància i la protecció dels edificis i instal·lacions de la Generalitat de Catalunya i la resta de funcions previstes a la Llei Orgànica a què fa referència l'apartat 1 d'aquest article.

D'acord amb el que preveu l'article 149, es va dictar la Llei Orgànica de Forces i Cossos de Seguretat, la qual, tal com ja preveia l'article 13 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, ha ampliat les competències de la Policia Autonòmica al llarg del seu articulat i, en concret, del capítol II del Títol III. Sobre la base d'aquesta progressiva assumpció de competències per part de la Policia Autonòmica de la Generalitat de Catalunya s'ha vist la necessitat d'adoptar aquestes noves orientacions quant a la formació de la policia autonòmica mitjançant el curs selectiu, amb el qual es proporcionarà, sens dubte, una formació més extensa i completa, la qual no es pot adquirir, normalment, ni a través de mitjans privats, formació que assumeix —com els senyors diputats saben— directament la Generalitat en funció de la complexitat i dificultat de les matèries a impartir, i que van lligades a les tasques que ha de realitzar.

Aquest criteri va ésser valorat positivament i per unanimitat per la Junta de Seguretat en la reunió celebrada el dia 28 de juliol passat. A aquest respecte s'ha de tenir en compte la importància que la mateixa Llei de Forces i Cossos de Seguretat dóna a la formació i al perfeccionament dels seus membres. Així, l'article 44 atribueix expressament a les comunitats autònomes la competència per a regular i organitzar la selecció, ingrés, promoció i formació dels membres dels cossos de policia de les comunitats autònomes, sens perjudici de l'establert en els respectius estatuts.

Per altra part, al capítol III l'article sisè de la Llei assenyala que els poders públics promouran les condicions més favorables per a una adequada promoció professional, social i humana dels membres de les forces i cossos de seguretat, d'acord amb els principis sempre clars d'objectivitat, igualtat, oportunitat, mèrit i capacitat, i estableix que la formació i perfeccionament d'aquests s'adequarà als principis que assenyala l'article 5, referit als principis bàsics d'actuació i que s'han d'ajustar als criteris com el del seu caràcter professional i permanent, entre altres.

Aquests són els motius, senyor President, senyores i senyors diputats, de la presentació d'aquest Projecte de Llei.

Moltes gràcies.

(El M. H. Sr. President s'incorpora al seu lloc.)

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. D'acord amb l'article 118 del Reglament, la Junta de Portaveus... ha acordat que sigui tramitat directament i en lectura única davant del Ple aquest Projecte, la qual cosa comporta la seva presa en consideració.

Es passa, doncs, a votació.

Els senyors diputats que hi estigui d'acord, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Per unanimitat dels presents, que són 74 vots... (*Remor de veus.)* Bé, com que no es necessita quòrum especial i determinat, n'hi ha prou a dir : unanimitat dels presents. Hi estan d'acord, senyors diputats?

Es posa a debat l'esmentat projecte, d'acord amb l'article 118.2 del Reglament. Hi ha un torn a favor i possibilitat d'un torn en contra.

Per al torn a favor té la paraula el Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Senyor President, senyores i senyors diputats, de bell antuvi, el nostre Grup voldria fer-se seves les paraules de presentació de l'Honorable Conseller de Governació perquè el contingut d'aquesta intervenció demostra, palesament, quina és la finalitat d'aquest Projecte de Llei i quina és la intencionalitat que presideix aquesta proposta.

Jo voldria també manifestar que el nostre Grup ha votat, com tots els altres, perquè aquest Projecte es tramiti en lectura única, donat que, realment, s'ajusta a allò que diu l'article 118, que és la simplicitat de formulació. Perquè, en definitiva, el que pretén aquest Projecte de Llei, mitjançant la modificació, l'afegiment d'unes paraules a l'article 6.1 de la Llei de Cossos de Funcionaris de la Generalitat és donar caràcter de llei a l'exigència d'un curs selectiu per ingressar els mossos d'esquadra en el corresponent cos.

En definitiva, l'exposició de motius també explica aquesta conveniència o, millor dit, aquesta necessitat que els Mossos d'Esquadra, per la feina, pel tipus d'activitat que han de portar a terme, per la inexistència d'una titulació acadèmica adequada, que no sigui suficient superar unes proves i que calgui un curs de formació; curs de formació que, a més a més, com s'explica, i com també ha explicat l'Honorable senyor Conseller, comptarà amb la intervenció de l'Escola de Policia de Catalunya. Això no és una novetat, evidentment, sinó que, fins ara ja existia una normativa que establia aquesta obligació, aquest caràcter selectiu del curs. Concretament, un decret del nostre Govern, el Decret 402 de l'any 82 aprova un Reglament de 21 d'octubre, l'article 9 del qual ja deia : «pel que es refereix a l'ingrés a la unitat de mossos d'esquadra, caldrà superar les proves d'oposició o concurs oposició i aprovar els cursos selectius de capacitació.

Aquest mateix Reglament, a l'article 11 diu : «superades les proves de l'oposició o concurs-oposició, els mossos d'esquadra estaran obligats a seguir un curs de capacitació. Acabat aquest curs, i una vegada declarats aptes, seran nomenats mossos d'esquadra pel Conseller de Governació de la Generalitat, amb les obligacions i els drets corresponents. »

Per tant, aquesta necessitat ja existia clarament reflectida a la normativa. Quin és el problema o quina és la motivació que ha impulsat a presentar aquesta proposta i que impulsa el

nostre Grup a donar-li ple suport? La qüestió és la següent. L'article 6, el que ara es proposa modificar, es limita a explicar que els mossos d'esquadra corresponen al Grup D) i que necessiten uns requisits imprescindibles per ingressar-hi, que és el títol de graduat escolar, de formació professional de primer grau o equivalent. No diu res més, tampoc diu que no es necessiti aquesta prova selectiva, aquest curs selectiu de capacitació. El que passa és que hi podia haver una col·lisió perfectament defensable amb un altre precepte que vam aprovar fa més temps en aquesta Cambra, i, concretament, la Llei de la Funció Pública de Catalunya, la Llei 17, de l'any 85, l'article 37.1 de la qual diu : «La selecció per oposició consisteix en la superació de les proves teòriques i pràctiques exigides a la convocatòria pública adequades a l'exercici de la funció i també, si s'escau, en la superació d'un curs selectiu de formació», per tant, és aquest cas, però diu : «quan es tracta de proveir places per als cossos dels grups A i B.» Per tant, el doble joc de la Llei de què ara es demana la modificació i aquesta Llei anterior, podríem entendre perfectament —i és perfectament legítim, des del punt de vista jurídic— que el reglament no té una validesa davant la Llei, i, per tant, cal donar força de llei a aquest requisit, a aquest condicionant de l'exigència d'un curs selectiu. Per tant, doncs, el que fa la Llei —aquesta Llei que ara estem debatent— és únicament això.

Després d'aquest article únic, hi ha una Disposició Final que, ultra preveure l'entrada en vigor, resol un tema de transitorietat. El tema de transitorietat és que en aquests moments existeix convocada una operació d'ampliació, d'ingrés de nous mossos d'esquadra —que no s'ha pres cap determini encara, però que existeix la convocatòria—, i, aleshores, entenem nosaltres que per coherència i equiparació amb els mossos d'esquadra que ja existeixen i els mossos d'esquadra que vindran en el futur, cal que els mossos d'esquadra que eventualment entressin en la convocatòria en curs també hagin superat aquesta prova, i, per això, es preveu, en aquesta Disposició Final, que aquesta prova selectiva també serà d'aplicació per a l'ingrés dels mossos d'esquadra que han estat convocades.

Ara bé, nosaltres entenem que és molt adequada aquesta cautela que es posa en el Projecte de Llei en aquesta Disposició Final, que diu : «per al cas que no s'hagi realitzat la primera prova d'oposició», perquè, aleshores, entendríem que si s'hagués ja materialitzat alguna operació d'aquesta selecció de personal per ser mosso d'esquadra, que l'aplicació d'aquest Projecte de Llei —si és que reïx i es transforma en llei, definitivament—, podria donar-se-li un caràcter d'una certa retroactivitat, i per evitar això precisament, i respectant unes sentències del Tribunal Constitucional —que són la del 20 de juliol de l'any 81, la del 4 de febrer del 84, i de manera molt especial la del 10 d'abril del 86—, entenem que és correcta aquesta cautela de reservar la capacitat d'aplicació del curs selectiu en les proves en curs, en el fet que no s'hagi practicat encara cap prova d'aquesta oposició.

Per tant, doncs, senyores i senyors diputats, donat el caràcter obvi de la necessitat que els aspirants a mossos d'esquadra superin aquest curs selectiu, i donada aquesta possible confusió jurídica que es podria produir, entenem de tot punt necessari que l'article 6, apartat primer, de la Llei de Cossos de Funcionaris de la Generalitat tingui aquesta redacció, amb l'afegitó que, així mateix, es requereix la superació d'un curs selectiu que organitzarà l'Escola de Policia de Catalunya.

I amb aquesta confiança, que tots vostès compartiran aquest punt de vista, els donem per endavant les més expressives gràcies.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Escudé. Ara hi ha possibilitat d'un torn en contra. *(Pausa.)* No hi ha torn en contra, i els grups parlamentaris poden fixar la posició.

Pel Grup Mixt? *(Pausa.)* Hi renuncien. Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA : Senyor President, senyores i senyors diputats, molt breument. El Govern de la Generalitat ens presenta avui un Projecte de Llei de Modificació de la Llei 9/1986, de Cossos de Funcionaris de la Generalitat, per tal que els aspirants a mossos d'esquadra hagin de superar un curs selectiu de formació que organitzarà l'Escola de Policia de Catalunya, sense dir gairebé res del seu contingut ni dels criteris d'avaluació que s'empraran.

Trobem lògic, però, que per a l'accés a un Cos tan important —per les funcions que esperem que algun dia tinguin encomanades els mossos d'esquadra— es facin tantes seleccions com calgui, sempre que no serveixin per desvirtuar de manera interessada el resultat de les proves selectives, i es basin únicament en criteris tècnics i professionals.

Seria greu que es donessin nous arguments de crítica als que no veuen amb bons ulls el desplegament de la policia de Catalunya, a través de desqualificar els criteris emprats en la seva selecció, a més dels que ja reiteradament manifesten respecte a la capacitat per a desenvolupar responsabilitats que li són pròpies, amb total professionalitat.

Els criteris de selecció que s'haurien d'emprar haurien de ser de capacitat estrictament professional i no contenir elements de discriminació per qualsevol altre concepte —i estic pensant ara en l'últim decret de convocatòria de mossos d'esquadra i la polseguera que va aixecar.

Per tant, tot el que condueixi i garanteixi la idoneïtat dels aspirants és ben rebut per Esquerra Republicana, i, per aquest motiu, hem donat el nostre suport al Projecte de Llei de Modificació de la Llei 9/1986, de Cossos de Funcionaris de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Sabanza. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Gràcies, senyor President. El nostre Grup manifesta la seva posició favorable a aquest Projecte de Llei.

Evidentment, tot allò que representi un augment del grau de preparació i del nivell d'exigència en la formació dels mossos d'esquadra, el nostre Grup ho veu amb bons ulls. Ens preocupa —des d'un punt de vista jurídic, ja que no, evidentment, polític, que des d'aquest punt de vista el Projecte de Llei té el nostre suport—, ens preocupa la juridicitat de la Disposició Final, des del punt de vista de la retroactivitat; és a dir que, quan diu que la Llei serà d'aplicació a les proves selectives per a l'ingrés al Cos de Mossos que han estat convocades, és a dir que pel cas que no s'hagi realitzat la primera prova de l'opo-

sició; és a dir, que això no donés lloc per part dels interessats a algun recurs de caire administratiu. Suposo que aquests aspectes ja han estat valorats per la Conselleria.

També compartim la preocupació manifestada pel Diputat senyor Codina sobre el reciclatge dels mossos que ja estan prestant servei i que no hauran passat aquest curs selectiu. Suposo que aquests aspectes tècnics també han estat tinguts en compte per la Conselleria.

El Conseller ha parlat d'aspectes teòrics i d'aspectes pràctics. Sobre els aspectes pràctics, jo crec que el Conseller fa bé de recalcar-los, perquè molts diputats d'aquesta Cambra, que entrem i sortim del Parlament per la porta d'aquest edifici moltes vegades a la setmana, hem recalcat que aquests aspectes pràctics mereixen una especial consideració. Jo no sé què passaria, senyor Conseller de Governació, si a les portes de Westminster un policia britànic, amb el cap descobert i fumant, quan passés per davant d'ell el senyor David Steel o el senyor Neil Kinnock o, en fi, el senyor Geoffrey Howe, li digués : «Bon dia, com plou!», i tot això amb una cigarreta a la mà. Jo crec que els aspectes pràctics, efectivament, s'han de cuidar, i aquest Parlament, que és la representació de la sobirania de Catalunya i els diputats que aquí treballem que amb molts defectes —que en tenim—, sobretot els de l'oposició i molt especialment aquest modest portaveu, també representem, dintre de la modèstia personal, aquesta sobirania del poble de Catalunya. Per tant, crec que, des d'aquest punt de vista, els mossos d'esquadra, el Cos armat de la Generalitat de Catalunya ha de manifestar, especialment en aquest edifici, les màximes maneres, disciplina i decòrum en les seves actituds.

Esperant que aquest curs selectiu tingui cura d'aquests aspectes pràctics i observem de seguida, ja en aquest Parlament, millores en aquest sentit, reitero el nostre suport a aquest Projecte de Llei.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya? No intervé. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula el Diputat senyor Garcia.

El Sr. GARCIA I SÁEZ : Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, siguin les primeres paraules per deixar constància que aquest matí hem assistit a una representació de l'Honorable Conseller de Governació i del Portaveu de la majoria que no justifiquen ni expliquen el fons de la qüestió, un intent, al meu entendre, poc raonat del que estem parlant.

És cert que modifiquem la Llei de Cossos i Escales de la Generalitat de Catalunya; modifiquem l'article sisè, punt primer. I per què la modifiquem, senyor Conseller? La modifiquem perquè el senyor Bassols, ex-Conseller de Governació, va fer un decret convocant unes oposicions per ampliar els mossos d'esquadra en tres-centes places. Amb tan bona fortuna feia aquest convocatòria que en el seu número 10, apartat desè, que en regula l'accés —d'acord amb la Llei de Cossos i Escales, d'acord amb la Llei de la Funció Pública de la Generalitat de Catalunya—, en contra del reglament de Mossos d'Esquadra vigent, diu que una vegada fetes les convocatòries, procedirà al nomenament corresponent com a funcionari de carrera, i amb posterioritat, amb el títol de funcionari, es farà un curs de formació a l'Escola de Policia de Catalunya. I és evident que això no ho diu el reglament de Mossos d'Esquadra. El reglament dels Mossos d'Esquadra en vigor diu en el seu article 9 : «Pel que fa referència a l'ingrés en les unitats de mossos d'esquadra, s'hauran de superar les proves d'oposició, concurs-oposició, i aprovar el curs selectiu de capacitació.» És a dir, un reglament vigent, el reglament fet amb la Junta de Seguretat, amb un decret del Consell Executiu estableix un procediment d'accés. Mentre que l'Ordre, ajustant-se al que disposa la Llei de Cossos i Escales, preveu un altre procediment. Hi ha un conflicte, un conflicte jurídic entre dues normes : com es pretén solucionar? Molt bé; en lloc de suprimir la convocatòria —que seria el del més sentit comú, el que indicaria que aquesta convocatòria, atès que hi ha un conflicte entre normes, atès que hi ha una Llei, que hi ha un decret que regula un procediment, i unes lleis, cal establir el procediment pera a adequar al reglament, al reglament aprovat per la Junta de Seguretat, el que preveu la Llei, o bé, si això no és correcte —com jo estic convençut que és—, modificar la Llei.

Bé; ve el Projecte a aquesta Cambra i efectivament modifica la Llei de Cossos —article sisè—, i es diu, per adequar-la al reglament, que es farà un curs selectiu de formació. Hi estem d'acord, no posem en qüestió el principi, s'ha de fer un curs selectiu de formació i, en aquest cas, té molt més sentit el que preveu el Decret que regula l'accés i la situació dels mossos d'esquadra que no el que preveia la Llei de Cossos i Escales, i l'hem de modificar, i en això estem d'acord. Amb el que ja no estem tan d'acord és amb l'esmentada Disposició Addicional i l'efecte retroactiu, perquè això és un problema. Aquesta Ordre de convocatòria és la segona vegada que s'ha modificat; s'han vulnerat tots els terminis legals previstos en la mateixa ordre per publicar la llista d'admesos i exclosos, àmpliament, més de trenta dies han passat de llarg; va ser publicada el dia 31 de maig del 88. Es torna a modificar perquè es veu que hi havia determinats problemes una ordre posterior, un dia abans!, un dia abans de finalitzar els vint dies de convocatòria es modifica i es creen noves condicions per a accedir a aquestes oposicions, i ara, evidentment, amb aquesta Llei, una vegada que aquest Parlament l'aprovi, haurem de tornar a modificar les condicions d'accés, perquè s'haurà de produir una ordre que digui que serà d'aplicació a la convocatòria X de mossos d'esquadra el curs selectiu de formació.

I és que vostès fan les coses malament, tan malament que tindrem tres ordres per a una sola convocatòria. No és més lògic, no hi ha més sentit comú que modificar aquesta convocatòria, aprovar aquesta Llei, com ho farem avui, i una vegada aprovada la Llei tornar a convocar les oposicions? Perquè vostès estan retenint la llista d'admesos i exclosos, per poder dir : «no hi ha una situació consolidada en aquests drets i la seguretat jurídica del personal que es presenta i per tant puc aplicar l'efecte retroactiu», però és que hi ha una vulneració flagrant, perquè hi ha una interpretació molt estricta de l'efecte retroactiu en les normes. Vostès congelen, amb la seva actitud, congelen la publicació de llistes d'admesos i exclosos; intenten, òbviament, que passi el temps per adequar una situació posterior a una situació que ara acabarem d'aprovar. I això, al meu entendre, és vulnerar els més elementals principis de seguretat jurídica.

Per aquestes raons, per demostrar, per posar en evidència que vostès han fet i estan fent les coses molt malament, nos-

altres, que estem d'acord amb el contingut de l'article que es modifica, que estem d'acord amb el contingut de l'article que es modifica, ens abstindrem en la votació d'aquesta Llei, precisament per posar en evidència que vostès, amb aquesta operació, estan fent un flac favor a la gent que es presenta a la convocatòria i a la credibilitat de la normativa del sistema de què el Consell Executiu fa ús en aquesta ocasió.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Garcia. Sí, senyor Conseller?

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols) : ... en la meva condició de Conseller, i a més, encara que és innecessari, però perquè he estat al·ludit, demano d'intervenir.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : Bé, gràcies, senyor President. Vull dir, en primer lloc, i amb això tranquil·litzo algun dels recels o de les preocupacions de l'Il·lustre Diputat que ha parlat pel Grup Popular, respecte a la situació dels mossos d'esquadra, de les promocions anteriors a la que ara es va a crear i a la necessitat d'un reciclatge, davant la sospita o presumpció que no havíem fet aquest curs obligatori que ara tractem d'imposar amb aquesta Llei que avui es debat i es presenta. Bé, jo he de recordar —ho acaba de dir el Diputat del Grup Socialista que acaba d'intervenir— que el Reglament dels Mossos d'Esquadra preveia l'obligatorietat d'aquest curs i que, per tant, totes les promocions que s'han creat amb anterioritat a la data d'avui han fet aquest curs obligatori, amb una preparació, una temàtica molt semblant a la del que ara es prepara i, per tant, tenen la mateixa formació inicial que tindran els que ara anem a promoure.

Dit això, he de contestar molt concretament una afirmació que ha fet el representant del Grup Socialista sobre l'Ordre, signada per mi, en què es convoca una nova promoció de mossos d'esquadra i no es posa com a previ al lliurament de la credencial de funcionari aquest curs obligatori, si bé es preveu la seva realització posterior, obligada ja, com a funcionaris. No hi ha cap contradicció entre aquesta Ordre meva i aquest Reglament anterior, perquè després de l'última promoció de mossos d'esquadra creada es va produir la promulgació de la Llei de la Funció Pública, i aquesta Llei de la Funció Pública prohibeix, en un dels seus articles —que ara no recordo, perquè estic improvisant, però en un dels seus articles—, prohibeix el curs selectiu —és a dir, anterior a la condició de funcionari— excepte per als que ho són dels grups A i B, és a dir, per als col·laboradors tècnics i per als tècnics de gestió, però no per als administratius, auxiliars i subalterns, ja que se suposa que no han de tenir, no es necessita, abans d'assolir el caràcter de funcionari, una preparació específica. I aquesta Llei oblidava, en aquells moments —i va ser una llei aprovada per unanimitat per la Cambra— la possibilitat d'un cos especial com el dels Mossos d'Esquadra, que, no obstant formar part del grup E, podien veure's en la necessitat d'aquesta preparació, d'aquest curs previ.

Bé, quan es va arribar a un acord sobre la promoció, ens vam trobar que a l'hora d'establir, de formular la convocatòria, hi havia acord al respecte en la Junta de Seguretat, en la creació de la nova promoció, que no era possible fer com a obligatori, com a selectiu, obligatori sí, però posterior, no com a selectiu, no previ a la condició de caràcter de funcionari, no era possible establir-lo en la convocatòria per raó d'aquesta Llei de la Funció Pública. És sabut —suposo que tots els diputats ho saben, que ningú ho ignora— que hi ha una jerarquia de textos legals i que les lleis anul·len els reglaments anteriors que hi estan en contradicció. Per tant, aquesta Llei de la Funció Pública, que impedia el curs selectiu als grups de funcionaris o aspirants a funcionaris del grup E, deixava sense efecte, en aquest punt, el Reglament anterior dels Mossos d'Esquadra. En aquell moment jo crec que la promoció era urgent, era necessària —i es veurà al seu dia, a l'hora que, per exemple, posem en funcionament noves presons, es veurà la urgència—, en aquell moment no era possible fer el que ara s'està fent, és a dir, portar una llei que modifiqui la de la Funció Pública i permeti el curs selectiu a l'hora de la promoció dels Mossos d'Esquadra. I dic que no era possible perquè era imminent la dissolució del Parlament per raó de les eleccions autonòmiques, que, definitivament, es van convocar al final del maig del 88, d'aquest any. I per evitar la demora que suposava a aquesta convocatòria esperar la possibilitat de promulgar una llei com la que avui es presenta, per evitar aquesta congelació a què feia referència el Diputat del Grup Socialista fa uns moments, vam creure que era més oportú fer la convocatòria i deixar aquest curs, no com a selectiu, no com a previ, però sí com a obligat, d'obligada realització a posteriori, amb la qual cosa també s'acomplia aquesta condició, que tots considerem important, d'una formació molt acurada a aquell personal que ha de portar armes, a tot el personal, a tots els funcionaris de la Generalitat, però més marcadament aquells a què se'ls dóna aquest caràcter d'agents de l'autoritat.

Bé, això ho explica, i crec que era important que ses senyories coneguessin aquests fets, perquè és una lleugeresa —al meu entendre, i ho qualifico amb tot el respecte de «lleugeresa»— acusar el Govern de la Generalitat, i concretament la meva persona, d'haver publicat una Ordre en contradicció amb un reglament; sí que hi estava, però amb un reglament derogat per una llei posterior i, per tant, de rang posterior.

I, a més a més, la solució que s'ha adoptat i aquesta, diguemne, espècie de retroactivitat que s'aplica en aquesta Llei a la convocatòria ja feta d'aquesta promoció, feta per aquesta Ordre signada per mi, és la solució que es va adoptar de comú acord en una Junta de Seguretat a la qual jo ja no vaig assistir perquè havia estat ja separat del càrrec que ostenta ara el Conseller senyor Gomis, i en aquesta Junta, que va tenir lloc el 28 de juliol, es va aprovar —per fer que aquest curs pogués ser selectiu i no simplement obligatori, però de després—, es va aprovar el Pla que avui s'està desenvolupant, i em plau afegir això com a indicació, com ha fet el Conseller Gomis fa uns moments, i perquè quedi ben clar que la meva intervenció la faig absolutament d'acord amb el Conseller Gomis i no pas per posposar la seva personalitat en aquest debat.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Garcia?

El Sr. GARCIA I SÁEZ : Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Cinc minutets, eh!

El Sr. GARCIA I SÁEZ : Gràcies, aprofito per pujar a la tribuna i recollir els llibres que m'havia deixat... *(rialles)*, podia fer-ho des de l'escó perfectament bé, però així aprofito i recullo el llibre. Senyor Conseller de Governació, ex-Conseller de Go-

vernació, jo estic d'acord amb vostè i jo crec que he intentat, en la meva explicació, la mateixa línia argumental que vostè, que el fet d'aprovar la Llei 17/85 i la Llei de Cossos, bàsicament la Llei de Cossos, en aquesta Cambra, i la seva Ordre, la convocatòria de la seva Ordre, hi ha una contradicció formal.

Vostè diu : «és que la llei és posterior i, per tant, de rang superior, deroga el Reglament dels Mossos d'Esquadra, i la meva Ordre s'ajusta perfectament a la legalitat vigent». Jo això no li nego, només hi ha un petit matís, no li nego el seu argument, és vàlid, no dic que l'Ordre està feta malament, dic que hi ha una contradicció jurídica formal entre la Llei de Cossos i Escales i el Reglament aprovat per la Junta de Seguretat, i estem d'acord, en això, hi estem d'acord. Què és el que passa? El que passa és que el Reglament de la Junta de Seguretat és aprovat per la Junta de Seguretat, perquè l'Estatut d'Autonomia, en el seu article 13, determina que és la Junta de Seguretat la que aprovarà l'Estatut, el Reglament i altres fórmules de selecció, de selecció i funcionament dels Mossos d'Esquadra, de la Policia Autònoma de la Generalitat de Catalunya. I és l'Estatut directament qui atribueix aquesta competència a la Junta de Seguretat, i això és molt important. Només cal llegir l'article 13, que diu : «La Junta de Seguretat determinarà» l'Estatut d'Autonomia, no qualsevol altra llei, eh?— «el reglament, l'estatut, el reglament, les dotacions, la composició numèrica, l'estructura i el reclutament de la policia de la Generalitat». L'*Estatut* diu que «la Junta de Seguretat aprovarà». Què és el que ha passat? El que ha passat és que vostè diu : «és que era molt urgent, és que era demora; si jo no faig la convocatòria hi havia dissolució de les Cambres i no podia fer res, i era molt urgent». Han passat molts mesos, quatre mesos, amb urgència, i encara no s'ha fet res del que preveia la seva convocatòria; res de la seva convocatòria s'ha pogut fer. I dic més : vostès voluntàriament estan congelant la publicació de llistes d'admesos i exclosos, voluntàriament, vulnerant la seva pròpia Ordre, que dóna trenta dies per poder publicar la llista d'admesos i exclosos. Per tant, parlem amb serietat i amb rigor dels papers : vostès han fet, han pres una decisió de presentar una llei que modifica l'article sisè de la Llei de Cossos —hi estem d'acord, torno a insistir-hi—, s'han de fer cursos selectius per accedir a la condició de mossos d'esquadra. En el contingut estem d'acord; en la forma, ho fan molt malament, és impresentable. Vostès congelen la normativa, no fan les coses ben fetes, han hagut de rectificar tres vegades una ordre, i això no és procediment.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Garcia.

Es passa a votació.

Els senyors diputats que estiguin d'acord amb aquest Projecte de Llei, que es posin drets.

Els que votin en contra, es posin drets?

Els que s'abstenen?

El Projecte de Llei ha estat aprovat per 73 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions.

Presa en consideració de la Proposta de Reforma Parcial del Reglament del Parlament de Catalunya

Ara podem passar al segon punt de l'ordre del dia, Presa en consideració de la Proposta de Reforma Parcial del Reglament del Parlament de Catalunya, presentada pel Grup Popular. D'acord amb la Disposició Final Primera, la reforma del Reglament es tramita pel procediment establert en els articles 110 i 111 del Reglament; es passa directament al debat, hi ha un torn a favor i possibilitat d'un torn en contra; temps : quinze minuts.

El senyor Vidal-Quadras té la paraula.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Senyor President, senyores i senyors diputats, tant en el debat de la sessió d'investidura com en el de política general, diversos grups parlamentaris —entre ells el nostre— varen manifestar el seu acord sobre l'existència de grans i urgents tasques comunes que requerien el concurs de tots, si bé en moltes ocasions aquells aspectes menys edificants de la política fan que les ofertes de col·laboració i de diàleg siguin una cerimònia buida de contingut, que pot fins i tot culminar en sessions tan depriments com la que vam viure, la que va tancar el debat de política general, també és cert que hi ha àmbits en els quals, per la seva naturalesa, és possible l'acció comuna de totes les forces d'aquesta Cambra.

Vull creure que l'ensenyament, en tots els seus nivells, i la recerca —tant científica com humanística— constitueixen un d'aquests àmbits. La formació i la investigació són assignatures pendents —i no pas menors— de Catalunya i d'Espanya. En les últimes dècades hi ha hagut avenços considerables, però la distància que encara ens separa del grup de països capdavanters en aquests camps és considerable, i en determinats aspectes excessiva.

Existeix un enorme terreny per recuperar i el nostre Grup es proposa durant la present legislatura impulsar accions ambicioses, però tanmateix realistes, en aquest sentit. Les nostres interpel·lacions al Govern sobre política de recerca i sobre política universitària i les subsegüents mocions que sotmetrem a la consideració de la Cambra es mouen en aquesta direcció. Volem manifestar l'esperança que la trajectòria personal i el perfil intel·lectual de l'actual Conseller responsable d'aquestes àrees siguin un element positiu a aquests propòsits.

Som conscients que en el terreny de l'educació i de la recerca, com en tants d'altres —i potser molt més que en d'altres—, l'element clau són els recursos materials i humans que estem disposats a destinar per al seu desenvolupament i floriment. Però també és indispensable un canvi de mentalitat que prioritzi aquestes qüestions davant d'altres, un canvi de mentalitat del Govern, del Parlament, de les institucions, dels mateixos ensenyants i investigadors de tota la societat. La nostra proposta de modificació del Reglament s'insereix en aquest context.

Defensaré aquesta proposta enumerant, en primer lloc, els arguments en contra d'aquesta —d'aquesta manera estalviaré feina als meus il·lustres col·legues portaveus d'altres grups— i, a continuació, demostraré —crec— que sota una òptica correcta els arguments aparentment en contra es poden veure com a arguments a favor.

Els arguments en contra són obvis i alguns d'elles rellevants. En primer lloc, en cap assemblea o parlament autònom d'Espanya la comissió que entén d'educació i cultura apareix desglossada com aquesta Proposta pretén; tampoc en el Congrés dels Diputats i en el Senat existeixen comissions específiques per a educació i recerca, d'una banda, i cultura, per l'altra. No se'ns amaga que l'aparició d'una comissió permanent legislativa en el Parlament té implicacions tècniques i incrementa lleugera-

ment la complexitat de les tasques legislatives.

Per últim, examinant el nombre de tràmits substanciats per la Comissió de Política Cultural durant l'any 1987, que foren vint-i-tres en total, repartits simètricament entre educació i cultura —onze i dotze, per ser exactes—, és evident que el volum que representen no justifica la divisió que es proposa.

Deia Lawrence Durrell que «vivim en un univers heràldic i que la saviesa consisteix a desxifrar els símbols.» La modificació del Reglament que proposem serà simplement i inicialment —i en som conscients— un símbol, i el fet que aquest gest simbòlic es faci contra un fons de diverses i significatives raons d'ordre pràctic en contra reforça el seu poder com a símbol.

Veuran les seves senyories que no els enganyava quan els deia que amb una òptica correcta hi ha arguments en contra que també es poden veure —si es vol— com a arguments a favor. Hi ha vegades que la realitat destil·la símbols i altres que els símbols modifiquen la realitat. Jo els proposo, mitjançant el desglossament de la Comissió de Política Cultural en dos, que apliquem aquest últim mecanisme, l'impuls de l'educació i la recerca, d'una banda, i de la cultura, l'esport, la problemàtica de la joventut i la política de comunicació, per l'altra. L'existència de dues comissions específiques en aquesta Cambra representarà per si sola la voluntat de Catalunya de reforçar la seva atenció prioritària a aquestes qüestions essencials i, sens dubte, augmentarà l'atenció del Govern sobre aquestes.

Tenim la convicció, i per això la nostra proposta, que aquest desdoblament, pel sol fet de produir-se, contribuirà a omplir de contingut aquestes àrees de l'acció política de la Generalitat —des del nostre punt de vista i estic segur que des del punt de vista d'altres grups de la Cambra—, altament prioritàries.

Permetin-me una analogia : aquesta Cambra té prevista la «implementació» d'un nou pla informàtic que amplia considerablement els nostres equipaments d'emmagatzematge, tractament i transmissió de dades de la Cambra. Quan es va «implementar» l'actual configuració, inicialment no estava saturada; posteriorment, la presència de l'ordinador va generar i suscitar noves necessitats i noves aplicacions fins al punt que actualment, i amb tota raó, ens hem vist obligats a engrandir-lo en memòria i en capacitat de gestió. Hi ha ocasions en què l'òrgan crea la funció, i així dues comissions produiran noves i ambicioses realitats en els camps de l'ensenyament, de la recerca i de la cultura.

I ara pregaria a les seves senyories un canvi de registre. Hem estat parlant d'una reforma del Reglament, que és un tema que en principi —reformar el Reglament— té un aspecte molt tècnic i, per tant, utilitzaré ara arguments d'un altre ordre : posar-se transcendent, sobretot a l'hora de sopar, està considerat en societat de molt mal gust i només cauen en aquest error gent poc refinada. La meva experiència no em permet saber quins efectes pot tenir en aquesta Cambra la utilització de consideracions de caire que en podríem dir fonamental, però confiant, una vegada més, en la benevolència de les seves senyories, m'arriscaré.

Tots els grups d'aquesta Cambra sostenen de manera més o menys explícita, més o menys confessada, alguna forma d'utopia —utopies més radicals, més domesticades, més oblidades, més presents, més descarades, més vergonyants—, però l'alè de la utopia batega en aquest hemicicle i sense la seva presència —encara que sigui oculta— aquesta Cambra no seria més que un sòrdid negociat d'assumptes més o menys contingents. Jo, per recolzar la nostra proposta, la que ara defenso, els voldria parlar d'una utopia meva, particular, que sempre he intentat mantenir viva, i intentant en això ser deixeble del Molt Honorable President de la Generalitat, utilitzaré un estil pedagògic, és a dir utilitzaré un exemple. En podria utilitzar molts d'exemples, però n'utilitzaré un de ben recent —he demanat autorització als seus protagonistes per fer-ho— : fa pocs dies jo dinava en aquesta Cambra, en aquest Parlament, un dinar molt agradable, amb el Senador Roc Fuentes, d'Iniciativa per Catalunya, i amb el Diputat senyor Celestino Sánchez, i al llarg d'aquest dinar vam parlar de moltes coses, i vam parlar, entre d'altres coses, de la utopia, i vam parlar del regne de la necessitat, del regne de la llibertat i, fins i tot, vam adoptar un acord per consens, a proposta del Senador Roc Fuentes —que en aquest arc parlamentari de tres, que era la nostra taula, representava el centre *(rialles)*, el senyor Sánchez i jo ens situàvem més o menys simètricament un a cada cantó— : vam acordar per consens unànime que no seria bo per a Catalunya nacionalitzar les perruqueries de senyores. *(Rialles.)* Les seves senyories poden veure que quan hi ha voluntat política es pot arribar fàcilment a un consens. *(Rialles.)* Fou un dinar molt agradable, on tots, els tres de nosaltres, sobretot gràcies —he de dir— als meus dos il·lustres companys de taula —la meva contribució va ser modesta—, vam evitar, durant una estona massa breu, a part de parlar del regne de la necessitat i del de la llibertat, vam evitar el regne de l'amor al coneixement, el regne de la intel·ligència. Aquesta és una utopia que, estic segur, és compartida per tots, si no tots els membres d'aquesta Cambra : instaurar a la terra el regne de la intel·ligència i a través d'ell aconseguir el de la llibertat i el de la justícia. És evident que ni l'ocasió ni el temps de què disposo em permeten ser més explícit en aquest terreny, que, evidentment, mereix llarguíssimes consideracions, però estic seguir que les seves senyories han entès el que jo volia dir.

Doncs, bé, entenc que la nostra Proposta seria un petit pas, modest i simbòlic cap a aquesta utopia que —insisteixo— tots podem compartir.

I, si m'ho permeten, acabo amb el mateix registre, però amb un to, unes notes més greus. El mestre Ortega y Gasset afirmava que l'ésser humà és l'únic que necessita saber i que això és la seva definició.

Aquests dies hem tingut el privilegi a Barcelona de gaudir de la visita del professor Hawking, *professor* de Matemàtiques a la Universitat de Cambridge, on en un cos amb les seves facultats, les facultats que fan la vida vivible sota mínims, hi ha un dels cervells més poderosos de la fi d'aquest segle, que s'ha interrogat sobre les preguntes últimes de l'estructura de l'univers i ha trobat alguna resposta significativa. Contemplant-lo, veient-lo, sentint-lo, és evident que som això : el plaer de comprendre, la voluntat de conèixer, la necessitat del saber. Això ens configura i és la nostra essència. I, si bé totes les activitats honestes de l'home encaminades al seu progrés, a la seva supervivència, al seu esbarjo són igualment dignes i, per humanes, igualment respectables, no totes, senyores i senyors diputats, tenen la mateixa jerarquia espiritual.

I si tenim una comissió legislativa permanent que entén d'allò que recaptem, gastem i invertim; si tenim una comissió que entén d'allò que fabriquem, venem i comprem, i si tenim

una comissió legislativa permanent que entén d'allò que cultivem, pesquem, mengem i bevem, per què no, senyories, tenir una comissió legislativa permanent que tracti d'allò que veritablement som?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Hi ha possibilitat d'un torn en contra? *(Pausa.)*

Els grups parlamentaris podran prendre posició, fixar-la. Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula el senyor Martín Toribio.

El Sr. MARTÍN : Gràcies, senyor President. La Reforma Parcial del Reglament del Parlament de Catalunya, que afecta l'article 41.1, proposada pel Grup Popular, tracta simplement de desglossar —com bé ha quedat de manifest— la Comissió Permanent Legislativa de Política Cultural en dues.

Per al CDS la investigació és una funció essencial i inseparable de les tasques universitàries, com també ho és la creació de la difusió de la cultura. Això, almenys jo ho he entès així, és el que també ha dit i ha reconegut el Portaveu del Grup Popular. Pensem, per això, que és important que ambdues qüestions siguin tractades en el si d'una mateixa comissió, com es venia fent fins ara.

Estimem, per tant, innecessari aquest desglossament que se'ns ha proposat i, per tant, votarem en contra d'aquesta proposta.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Martín.

Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Carod.

El Sr. CAROD-ROVIRA : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup parlamentari votarà a favor d'aquesta Proposta del Grup Popular, perquè, tal com està en aquests moments, la Comissió de Política Cultural abasta uns camps temàtics d'una diversitat i d'una complexitat enormes, i per aquest motiu, perquè abasten camps d'actuació perfectament delimitables en la seva diferenciació, estem convençuts que, si arribés a prosperar aquesta Proposta objecte ara de debat, la reforma del Reglament faria possible que la nova distribució de comissions, entre altres coses, s'ajustés més i s'adeqüés més al que és en aquests moments la realitat de les diverses conselleries de la Generalitat.

Per això tindrà, doncs, el nostre vot favorable. Però també, i no només per això, sinó, sobretot, perquè separar en una nova comissió els àmbits d'ensenyament, de recerca i d'investigació pot ser una bona mesura de racionalització del treball parlamentari de les comissions d'aquesta Cambra, perquè l'àrea d'educació, de recerca i d'investigació és una àrea perfectament determinada que mereix, per la seva importància en el procés de formació dels ciutadans d'aquest país, un tractament molt més específic del que tenia fins a aquests moments, i creiem que una nova comissió ho podria permetre. I també perquè això podria beneficiar i donar més agilitat als temes més concrets de cultura, de joventut i d'esports. Si això fos possible, podria també, finalment, accelerar allò que en l'article 9 del nostre Estatut es considera com a competència exclusiva en l'àmbit de la recerca i la investigació; un àmbit que, a hores d'ara, al nostre país no passa de ser encara —com apuntava el senyor Vidal-Quadras amb una paraula encertada— una vella «utopia».

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Celestino Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS : Senyor President, senyores i senyors diputats, de l'escó, primer dir que una voluntat del Grup d'Iniciativa per Catalunya, i també fonamentalment per part meva, és que el Reglament de la Cambra tingui la possibilitat i la capacitat de resoldre problemes concrets. I és en funció d'aquesta idea que abordem la Proposta que el senyor Vidal-Quadras planteja.

Hi ha tres elements fonamentals que, des d'un punt de vista del Reglament, s'han d'abordar : iniciativa legislativa, control del que fa el Govern i impuls del Govern. Són aquestes tres les idees.

Però nosaltres també tenim una preocupació : això, moltes vegades es fa, una mica *«por las nubes»*, no tenim capacitat de donar respostes concretes als problemes concrets que els treballadors, que les dones i els homes de Catalunya tenen. I, al mateix temps, hem vist com aquest Reglament, que té més de vuit anys, ha tingut modificacions; hi ha hagut quatre modificacions i, a més, tota una sèrie de mesures i normes supletòries. I que això l'última vegada que es va fer es va fer l'octubre de l'any 87.

Jo —i aquesta sí que és una opinió personal, perquè vaig ser-hi en la primera legislatura i en aquesta— puc dir, per experiència pròpia, que aquest Reglament s'ha modificat per empitjorar. En aquests moments hi ha més dificultat per resoldre els problemes concrets que abans. Es pot parlar menys, hi ha més límits per a tot una sèrie de temes. En funció de tot això, el Grup d'Iniciativa no és que estigui tancat a la possibilitat de modificar el Reglament. No hi estem tancats. El problema és que pensem que les modificacions que s'han de fer en aquest Reglament van més en la direcció de donar més protagonisme als diputats, als parlamentaris, més capacitat d'incidir, més possibilitat de parlar, més possibilitat de fer això que al començament jo deia : iniciativa legislativa, control i impuls i, fonamentalment, resoldre problemes concrets.

Però aquesta idea de modificar el Reglament té una preocupació per a nosaltres, que —com que molts de vosaltres em coneixeu—, segurament, no donareu massa importància al que diré : millor que no es modifiqui. Perquè si es modifica el *rodillo* aquest es «fotrà» un Reglament que serà encara més complicat —serà encara més complicat. Per tant, nosaltres estem oberts a la possibilitat que el Reglament es modifiqui. Pensem que els elements fonamentals que nosaltres pensem que s'han de modificar no s'han resolt a partir de la Proposta que fa el senyor Vidal-Quadras, i, en funció d'això, el nostre Grup s'abstindrà.

Però, per acabar i —que em permeti el senyor President— per al·lusió, hauria de dir al senyor Vidal-Quadras que estàvem parlant del *reino de la libertad* i del *reino de la necesidad,* estàvem parlant del comunisme. I jo vull un Reglament que faci possible parlar del comunisme. Res més. *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Sánchez. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Higini Clotas.

El Sr. CLOTAS : Gràcies, senyor President, molt breument, per manifestar la posició del nostre Grup entorn d'aquesta iniciativa, que, si bé hem de considerar que podem coincidir amb els propòsits que brillantment el Diputat senyor Vidal-Quadras ens ha exposat, i que hi ha aspectes, sens dubte,

favorables en el propòsit que ha guiat la seva iniciativa de separar i donar contingut propi a una comissió de cultura, també podríem considerar que hi ha aspectes positius —per la interrelació que hi ha entre educació i cultura— en el fet que es tramiti en una mateixa comissió. No obstant això, coincidim en el fons d'aquesta inquietud exposada pel Portaveu del Grup Popular, i admetríem, per tant, aquesta iniciativa. El que passa és que, tal com han dit altres portaveus, acabem de sortir d'una modificació —no arriba a reforma— del Reglament, perquè reforma és allò que en sentit profund introdueix un canvi en la sensibilitat i en el comportament dels grups parlamentaris dins de la Cambra. I aquesta reforma, que la vam sol·licitar tots els grups de l'oposició no es va produir a l'anterior legislatura, es van produir lleugeres modificacions que en algun cas —també ha estat assenyalat— han introduït més elements de confusió. El nostre Grup, senyor President, està també per una reforma d'aquest Reglament. Una reforma d'aquest Reglament que tingui com a principi elemental, bàsic, l'objectiu d'agilitar la tasca parlamentària per tal d'aproximar el debat parlamentari i el que succeeix dins d'aquesta Cambra, als problemes reals de la societat; i avui això no passa; continuem trobant-nos encara amb una enorme distància entre la lentitud procedimental parlamentària i la imposició d'una majoria absoluta que, en la majoria dels casos, impedeix realitzar debats que són de la necessitat del carrer, de la necessitat dels ciutadans, continuem trobant-nos —ho repeteixo— encara amb aquesta situació. Nosaltres volem capgirar aquesta lògica, volem corregir aquests impediments;, volem, per tant, una reforma en profunditat del Reglament que tendeixi cap a aquesta orientació, cap a aquests objectius. Per altra banda, és cert que, tot i coincidir amb el substracte de l'exposició que ha fet el senyor Vidal-Quadras, és cert que la reforma del Reglament, la seva Disposició Final, observa de quina manera s'ha de fer, i considerem també més adient, més correcte establir aquest procediment, és a dir, la ponència conjunta de tots els grups per esbrinar tots els continguts passius, de paràlisi parlamentària que ens provoca el nostre Reglament. Per tant, en la reforma del Reglament, qualsevol grup d'aquesta Cambra ens trobarà al seu costat —i nosaltres al davant també— per impulsar-la. Però —ho repeteixo— una reforma de fons, no una modificació, com es va produir.

Atès que aquest Reglament, en la darrera modificació el mes d'octubre, no es va fer ressò, no va ser sensible als arguments que, en molts casos, des de la tasca d'impuls, des de la tasca de control, el Grup Socialista i els altres grups de l'oposició vàrem presentar a la consideració de la majoria, no se'n va fer cas, considerem que, fonamentalment, és el Grup de la majoria qui ha de ser receptiu o no a aquesta Proposta. Nosaltres ens abstindrem, senyor President, tot repetint que per a una modificació estarem sempre al costat de qui la presenti.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Clotas. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Senyor President, senyores i senyors diputats, haig de començar fent una confessió, que és que en el transcurs d'aquest, diguem-ne, debat que hi ha hagut aquí, he hagut de comprovar diverses vegades el que diu la plana 572 del *Butlletí* número 14 del Parlament de Catalunya, per veure que realment aquí l'única cosa que s'estava discutint, per l'única cosa que ens hem de decidir és sobre si partim o no una de les vuit comissions legislatives, i res més. És clar, el senyor Portaveu d'Aliança Popular ha engegat una dinàmica de gran transcendència filosòfica i moral, que després —m'imagino que una mica, així, agafats de sobte— la resta de portaveus cadascú ha anat explicant la seva problemàtica i les seves frustracions. Jo voldria, podria —i en tinc la temptació, però no ho faré, perquè vull ser respectuós del Reglament— comentar, doncs, les anotacions, les postil·les que han fet els altres portaveus, com per exemple aquella tan curiosa, un senyor que ha dit : «ens tindrà sempre al costat, però nosaltres al davant»; però no ho faré —hi insisteixo— i, per tant, parlaré només de la Proposta —humilment, des del que em pertoca, que és comentar la Proposta que se'ns fa— que ens ha fet el Grup Popular.

El senyor Vidal-Quadras poca llum ens ha donat en la seva explicació quant al contingut, perquè, quant al contingut, l'únic que ha dit és que ell ens explicaria els arguments en contra i no ens ha explicat els arguments a favor; i encara dels arguments en contra només ens n'ha donat un, i, aleshores, ens ha parlat molt d'intel·ligència —no sé si és alguna al·lusió a la meva persona—; ha parlat molt de símbols; ha parlat d'utopia, fins i tot. El que jo he quedat una mica desconcertat, perquè havia arribat a la conclusió que aquesta discussió culinària i gastronòmica sobre la utopia era que era impossible nacionalitzar les perruqueries; llavors ha semblat que no, que era discutir sobre la necessitat i la llibertat des de l'òptica comunista.

Bé, el que a mi em sembla és que realment el que hem de discutir és precisament el que ell deia que «no». Diu : «Perquè, això, jo no vinc aquí a parlar d'un sòrdid negociat». Jo no sé —suposo que el meu company, el doctor Colomines, no hi estarà, evidentment, d'acord—, no crec que la Comissió de Política Cultural sigui un sòrdid negociat. Però, és clar, en definitiva, això és el que hem de venir a fer aquí, de debatre, discutir un tema ben concret i ben formal que —hi insisteixo, per si alguna senyora o senyor diputat encara no se n'ha assabentat— és purament la conveniència o no de partir una comissió legislativa d'aquest Parlament.

Aleshores, és clar, l'únic recurs que tinc per poder fer una mica coherent la meva argumentació, és veure quina argumentació escrita ens donava el Grup Popular per donar suport a aquesta Proposta. I avui ens ha parlat molt del que diu d'entrada, que és que l'ensenyament i la investigació són temes molt importants. Totalment d'acord. Però no hi sabem veure una vinculació amb la creació específica en una Cambra legislativa d'un organisme tècnic com és una comissió de tramitació d'afers.

Després ens diu que els governs tenen departaments específics sobre aquests temes. En part hi estem d'acord; en molts casos sí, però en altres casos no; aquestes matèries estan juntes o estan separades, tenen un departament executiu específic o no el tenen; però —hi insisteixo—, no hi veiem relació amb uns treballs parlamentaris.

En tercer lloc —i és el que avui ens ha comentat— diu : «És que molts parlaments ho segueixen», i diu : «Sí, ja sé que se'ns dirà que en els parlaments autonòmics espanyols, doncs, no hi ha cap cas d'aquests». I a molts altres parlaments, començant pel Parlament Europeu! És clar, evidentment, en els

parlaments autonòmics encara té més raó de ser, perquè pensem que aquests parlaments —ja que no són sobirans, evidentment, que són limitants— tenen unes competències legislatives i unes competències executives, i les legislatives del Parlament poden ser més o menys extenses, és lògic que l'agrupació de temaris legislatius en comissions legislatives —que és el que són— sigui més gran o més petita en funció de la matèria sobre la qual es té una competència. Per tant, no veiem cap necessitat que els parlaments, en general, segueixin aquest «seguidisme» —que, per altra banda, suposo que seria criticat— d'anar a remolc del que faci el Govern de cada moment; en aquest moment el Govern de la Generalitat, per exemple, té repartit en tres departaments el que és l'última comissió del nostre Parlament i ningú ha sollicitat que partim la Comissió de Política Social en tres comissions, perquè hi ha tres departaments, en aquest moment, en el Govern de la Generalitat. Per tant, no veiem cap solidesa, o cap força, en aquest argument.

Un altre argument que utilitza el Grup Popular és el que diu que aquesta situació de tenir junts la cultura i l'ensenyament representa —diu— «una infravaloració de l'ensenyament i la investigació». Nosaltres, la veritat, no la hi sabem veure. Perquè també —hi insisteixo— totes les altres comissions agrupen tota una sèrie de matèries i no creiem que sigui cap infravaloració ni cap menysteniment.

I acaba dient la introducció que no permet el tractament «amb rigor i profunditat» d'aquests temes. Bé, almenys jo, qui parla, i molts altres senyors diputats portem ja una experiència de vuit anys, i em sembla que mai hi ha hagut cap inconvenient, cap limitació, pel fet que uns temes siguin en una comissió o en una altra. Jo voldria dir només que repassin els ordres del dia d'aquesta Comissió de Política Social, i mai, mai que jo recordi, hi ha hagut problemes de tractament de temes perquè hi ha hagut una gran quantitat de treball que ha estat impossible fer una tramitació correcta dels temes. Perquè això, en el fons, el que hi ha és una idea —que no compartim—, que és la de considerar que partir dóna més activitat. L'activitat té altres causes i no partir o no partir les comissions.

Això, podríem dir que és un comentari als arguments que per escrit ens dóna el Grup Popular, però és que hi podríem afegir altres arguments : aquest que començava a apuntar jo fa un moment de les altres comissions. Perquè, és clar, aquest argument, amb la mateixa tònica i amb la mateixa força o debilitat, es pot aplicar pràcticament a totes les altres comissions legislatives. Perquè, per exemple, a la segona comissió hi ha els temes de justícia i de governació junts; també podríem dir que és un menysteniment dels uns i dels altres : separem-los. O per què a la quarta han d'estar junts el turisme i la indústria, que hi estan? O per què a la sisena han d'estar junts el transport i el medi ambient, que hi estan? També podríem invocar importàncies i infravaloracions per fer partició. En la mateixa setena, que es pretén de deixar, amb la cultura, l'esport i la joventut; també podria sortir algú que digués : «Bé, posem l'esport i la joventut, i deixem la cultura a part : la cultura física d'una banda, i la cultura intel·lectual per una altra banda». Tot seria opinable; per tant, doncs, o es faria un criteri general d'aplicació d'aquestes idees d'especialització o no veiem per què s'ha de fer exclusivament amb el tema d'ensenyament.

Aleshores, l'experiència d'aquests anys, em sembla que moltes senyores i senyors diputats convindran amb mi que hem vist que la Mesa del Parlament, en una sèrie de temes, ha tingut dubtes d'assignació d'un projecte de llei o d'un tema concret a una comissió o a una altra, perquè difícilment els temes són tan matemàticament clars i nets quant al seu contingut que puguin ser sens dubte, sense cap dificultat, adscrits a una comissió o a una altra, perquè la vida és molt més rica que els reglaments i, per tant, hi ha una interrelació entre moltes matèries. Jo, per exemple —a tall d'anècdota, o a tall de prova—, podria dir el tema d'un debat o d'una sessió informativa que es va fer sobre el finançament autonòmic. Aleshores, a quina comissió havia d'anar? A la primera, institucional, o a la tercera, Economia i Finances? Tota una sèrie de normes sobre residus industrials : hi va haver dubtes de si anava a la Comissió d'Indústria o a la Comissió del Medi Ambient... I tot això és opinable. Si creem més comissions, generarem encara molts més dubtes i problemes. I això no és un tema conceptual, sinó que tots vostès, senyores i senyors diputats, són conscients que els diputats més o menys estem especialitzats per temes i ens adscrivim a aquelles comissions : si llavors ens trobem que passen d'una comissió a una altra, en un cas opinable —i el *Butlletí del Parlament* en té molts exemples—, els grups hem d'anar transvasant diputats o diputades d'un grup a l'altre.

I encara hi ha un altre argument, que em sembla que aquest és de contradicció interna, que és el tema de la recerca, perquè el tema de la recerca, si féssim cas d'aquesta proposta que ens fa arribar el Grup Popular, ens trobaríem que la recerca científica aniria a aquesta comissió vuitena; en canvi, la recerca tecnològica es deixaria a la quarta, i la recerca humanística tornaria a la vuitena. Per tant, imaginin-se vostès tres variants de la recerca, que hi hauria —m'imagino— en molts casos dubtes, de saber quin tipus és, si és científic, si és tecnològic o si és humanístic, el problema addicional de determinar a quina d'aquestes comissions ha d'anar.

I, finalment, hi ha uns arguments, ja que se'ns ha parlat de física, que són els arguments matemàtics, que potser són uns arguments casolans, però que crec que són vàlids perquè són reals. Pensin, senyores i senyors diputats, que en aquests moments tenim vuit comissions legislatives permanents —i amb aquesta proposta ja en serien nou—, que tenim tres comissions permanents no legislatives, en tenim tres de control d'organismes diversos i se n'han creat, i se'n poden crear i hi ha perspectives de creació de tota una sèrie de comissions d'investigació, estudi o de legislatura. Aleshores, voldria recordar que en aquesta legislatura hem incrementat en dos, a vint-i-nou, el nombre de membres de les comissions ordinàries, per ajustarnos a la proporcionalitat. Vol dir que això, si fan una relació, un *ratio*, veuran que dividint les senyores i senyors diputats en quatre grups, aproximadament, ja tots estaríem en una comissió; és recarregar innecessàriament la permanència o l'adscripció a comissions. I, això, encara sense tenir en compte que hi ha uns diputats que pertanyen a la Mesa del Parlament —per tant, la seva dedicació principal és d'un altre tipus—, que hi ha uns consellers que normalment no estan adscrits a cap comissió, que hi ha els portaveus dels grups que tenen una finalitat més genèrica, i encara molts grups tenen un president, que té una missió més d'orientació global de la política del grup i que, per tant, no tenen tant una dedicació a una activitat concreta. Per tant, hi ha una dificultat extraordinària.

I, finalment, aquí parlem de mitjana, fins ara, però és que vegem quina és la situació del nostre Parlament en aquest moment : és que tenim sis grups parlamentaris, quan a la legislatura anterior, per exemple, només en teníem cinc; per tant, hi ha molta més fragmentació. I, a més, saben vostès, sabem tots, que aquests grups estan desequilibrats quant a volum de la seva composició : hi ha dos grups molt més nombrosos que la resta, i la resta, molt més petits. Aleshores, jo només voldria recordar que l'article 41.2, l'apartat següent al que ara es modifica, o que es pretendria modificar, i del qual no se'ns parla, diu que, com a màxim, les senyores i els senyors diputats poden estar a tres comissions legislatives permanents : en aquest moment, el Grup Mixt té tres representants; vol dir que si es creessin nou comissions legislatives permanents, quedarien saturats només amb aquestes comissions. Evidentment, jo crec que la creació d'aquesta nova comissió entorpiria —exactament al revés del que es pretén— els treballs parlamentaris.

Per tant, per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, anuncio que el nostre Grup s'oposarà a la presa en consideració d'aquesta Proposta.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Escudé. Cal ara passar a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb la presa en consideració de la Proposta de Reforma del Reglament, que es posin drets.

Els diputats que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquesta presa en consideració ha estat rebutjada per 9 vots a favor, 63 en contra i 29 abstencions.

Presa en consideració de la Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposición de Ley de Modificación Parcial del Estatuto de los Trabajadores

Passem, acte seguit, al tercer punt de l'ordre del dia, que és Presa en consideració de la Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de Modificació Parcial de l'Estatuto de los Trabajadores, presentada pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament a debat. Hi ha un torn a favor, i possibilitat d'un torn en contra. Per al torn a favor, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Fabián.

La Sra. FABIÁN : Gràcies, senyor President.

Senyores diputades, senyors diputats, l'agost de l'any 1970 va ser modificada l'ordenança del sector de la construcció, com a conseqüència d'unes importants lluites obreres que hi va haver arreu de l'Estat espanyol, especialment a Barcelona, Madrid i Granada. Vull recordar ara que a Granada van morir, en aquestes lluites, tres treballadors a mans de la policia franquista. Aquesta modificació va posar en vigor el dit contracte fix d'obra : aquest contracte té l'avantatge que l'empresari pot contractar, durant el temps que dura la construcció de l'edifici o obra que està fent, un mateix treballador i quan s'acaba aquesta construcció, el treballador..., queda resolta la seva contractació laboral, però té dret a una indemnització.

Durant deu anys, i fins a la promulgació de l'Estatut dels Treballadors, aquesta va ser la forma típica i la forma natural del contracte temporal en el sector de la construcció. Amb la promulgació de l'Estatut dels Treballadors, es van posar en marxa altres tipus de contractació temporal, i els empresaris de la construcció van fer servir aquests altres tipus de contractació, perquè són més barats, no tenen dret a la indemnització i perquè, d'altra banda, tenen una limitació d'espai més curta, és a dir, poden contractar, com tots sabem, fins i tot per l'espai d'alguns dies, només.

Així, el que nosaltres entenem que ha passat és que en aquest sector s'ha produït un frau de llei important, perquè contractes temporals que havien estat previstos per a altres sectors i per altres motius es posen en marxa en la construcció, i obres que duren dos anys les fan els mateixos treballadors, les mateixes persones, els mateixos especialistes i les mateixes persones amb un determinat ofici, però moltes vegades el normal és que en un any estiguin contractats en períodes de tres mesos, i en un mateix any tinguin quatre contractes de treball : això és una manera normal i quotidiana de contractar els treballadors a la construcció.

Això té avantatges per a l'empresari, i les té en un doble sentit : en l'econòmic, perquè quan s'acaba la contractació no té l'obligació d'indemnitzar i, per altra banda, té una pressió directa sobre l'actitud de la defensa dels drets dels treballadors, perquè sempre tenen la pressió de no renovar el contracte. Però també té un avantatge per a les estadístiques, i és que, així, el que passa és que moltes vegades ens diuen que en un any s'han creat quatre llocs de treball, quan el que realment ha passat és que la mateixa feina i la mateixa persona ha estat treballant durant un any, i llavors ens diuen els treballadors : «Aquest any m'han «desparat» quatre vegades». I, és clar, les estadístiques també són importants, perquè surten als mitjans de comunicació.

Evidentment, aquest frau de llei ha estat sentit pels treballadors d'aquest sector, i aquest any, quan a la província de Barcelona les centrals sindicals majoritàries —Comissions Obreres i la Unió General de Treballadors— van plantejar-se la negociació collectiva, van fer una plataforma reivindicativa única i amb un punt importantíssim, que era la modificació d'aquesta contractació i evitar aquest frau de llei, que hem dit fa un moment. Amb una actitud d'unitat sindical que a mi em sembla històrica i paradigmàtica, van portar a terme aquesta reivindicació i van exercir el seu dret de vaga, i, així, i davant la negativa de la patronal, ens vam trobar amb un altre fet, també històric, però a mi em sembla que més trist, que és que per primera vegada a Catalunya va ser dictat un arbitratge d'obligat compliment, després que per Sentència del 8 d'abril del 81 el Tribunal Constitucional determinés que aquests arbitratges eren anticonstitucionals.

El Consell Executiu de la Generalitat es va remetre a una clàusula absolutament excepcional del Decret del 4 de març del 77, que diu «cuando la economía del Estado esté en peligro ». Acudir a aquestes mesures d'excepció, que tallen la llibertat de les persones, que tallen el que jo deia abans una actitud que em sembla exemplar d'unitat sindical, en un moment que

creiem que és important que les centrals sindicals prenguin força en la societat espanyola, ens sembla molt greu i no ens agrada. D'altra banda, considerem que aquestes mesures d'excepció, que sempre tallen la llibertat, sempre són molt polèmiques, perquè la seva abstracció en la formulació jurídica és sempre polèmica : quan està l'economia nacional en perill? Segurament, les senyores i els senyors diputats d'aquesta Cambra tindríem opinions diferents.

El fet evident és que el dia 9 de setembre del 81 es va dictar un laude en què, essent una mesura excepcional i recollint el contingut d'aquest laude —que és provisionalíssima i excepcional—, sí que ens dóna la raó, sí que dóna la raó als treballadors en el fet que el tipus de contractació en el sector de la construcció, quan és d'àmbit temporal, ha de ser, com a mínim, de sis mesos i, en el cas que per raons més extraordinàries encara fos inferior, també haurien de complir les condicions econòmiques que tenen els contractes d'obra; per tant, tenen dret a indemnització.

La mesura que avui nosaltres defensem, es tracta, demanem que aquest acte provisionalíssim, excepcionalíssim i que té un àmbit temporal de dos anys i un àmbit territorial de la província de Barcelona, sigui considerat sense excepcions temporals i territorials. És a dir, la justícia, el tema de justícia —que estic convençuda que el Grup majoritari d'aquesta Cambra entén, perquè ho contempla en el seu laude, i estic convençuda que no es dicten laudes si no s'està convençut que el seu contingut és just—, volem que no sigui per a Barcelona i que no sigui només per dos anys. Sabem que, fa molt pocs dies, a Girona els treballadors i la patronal han arribat a un acord en el mateix sentit i sabem que, aquests dies, Tarragona està discutint el mateix tema; sabem que altres regions de l'Estat espanyol —Astúries—, també tenen recollit, per conveni, aquest tema.

Si no fem res, si deixem que aquest laude mori i s'extingeixi pel temps per al qual està predeterminat, arribarem a l'any 90 i del que estem convençuts és que Comissions Obreres i UGT i els treballadors de la construcció continuaran demanant justícia, continuaran posant en la seva plataforma reivindicativa que no volen que en el seu sector s'utilitzin contractes temporals que són en frau de llei. L'any 90 aquest sector també tindrà molta força perquè encara no s'haurà acabat la construcció de l'anell olímpic. Si la patronal continua en la seva situació, podem preveure que el laude tornarà a caure i potser les mesures d'excepció ja no seran tan excepcionals, sinó que seran un costum. Però, en tot cas, del que també estem segurs és que en el cas que hi hagi dos laudes, el del 88 i el del 90, el 92 la força social envers l'acabament de les obres de l'anell olímpic ja no hi serà i llavors s'han acabat els laudes i, possiblement, s'haurà acabat la justícia que el contingut d'aquests laudes porta amb ells.

A nosaltres, això, evidentment, pensem que això, els poders públics han de tenir una actitud coherent, han de fer complir la llei i complir-la, i pensem que, si estem d'acord que hi ha un frau de llei en la contractació del sector de la construcció, hem de fer tot el possible perquè això acabi i perquè acabi per sempre i en l'àmbit territorial de Catalunya i en l'àmbit territorial de l'Estat espanyol. També estic convençuda que els companys diputats i sindicalistes que estan asseguts en aquesta Cambra i que, com jo, estaran molt contents de l'actitud d'unitat sindical que hi ha hagut en aquest tema, també estaran d'acord amb el contingut d'aquesta norma que proposem.

Segurament hi haurà alguns diputats que podran reflexionar i que, segurament, des d'aquesta tribuna diran que per què la construcció, que els contractes temporals podrien ser de sis mesos per a tothom i que potser els treballadors del tèxtil o del metall ens diran que per què ens preocupem tant només de la construcció. Aquesta diputada i el seu grup estarien contentíssims que hi hagués un acord majoritari perquè, realment, els contractes eventuals fossin, com a mínim, de sis mesos per a tota la indústria i amb dret a indemnització, perquè estem en contra de la precarització de la contractació laboral. Però és que, en aquest moment, el que pretenem és una mesura més modesta —ja ens en sentiran parlar, de la nostra posició davant la precarització del mercat de treball, però el que volem ara és una mesura molt més modesta—, és evitar en un sector una situació de frau de llei i una situació de minva de les llibertats del subjecte del contracte de treball.

Segurament altres diputats podran pensar que no hem encertat exactament la forma tècnica o jurídica de la presentació de la norma : el que anem a votar ara és simplement la tramitació d'aquesta Proposta, i tindrem temps en la Comissió de discutir totes les esmenes que els grups parlamentaris i les senyores i els senyors diputats tinguin a bé presentar sobre aquest contingut.

Insisteixo que ens sembla de coherència del Grup majoritari d'aquesta Cambra de fer efectives unes mesures excepcionals i unes mesures territorialitzades, i donar suport a la nostra Proposta, perquè estem convençuts de la bondat i de la coherència de la nostra Proposició. I, des d'aquest convenciment de la bondat del contingut d'aquesta Proposta, els demano el seu vot favorable i el suport perquè es presenti a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de Modificació Parcial de l'Estatut dels Treballadors, que, com hauran pogut llegir, simplement es tracta d'afegir a l'article 15, en el seu apartat 1, un subapartat, dit e), en el qual s'assenyala que, mantenint els contractes per obra o servei determinat que s'assenyalen a l'apartat a) de l'esmentat article 15, apartat 1, s'assenyala que en el sector de la construcció —amb les característiques econòmiques del contracte d'obres, és a dir tenint dret a pagues proporcionals i a indemnització— els contractes siguin, com a mínim, d'una duració de sis mesos.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Fabián. Hi ha la possibilitat d'un torn en contra. *(Pausa.)* Cap Grup fa ús d'aquest dret i, llavors, poden passar a fixar la seva posició. Pel Grup parlamentari Mixt, el senyor Martín Toribio té la paraula.

El Sr. MARTÍN : Gràcies, senyor President.

L'article 15 de la Llei 32/1984, del 2 d'agost, ve a establir una flexibilització en matèria de durada del contracte de treball . Tal com explicita el preàmbul de l'apartat 1 de l'esmentat article, el contracte de treball es presumeix concertat per temps indefinit. Aquesta és una premissa que, en cas d'incompliment de forma o termini de les modalitats de contractació que desenvolupa el Reial Decret derivat de l'esmentada Llei, preval com a única forma de durada. Tanmateix, i a continuació de l'esmentat preàmbul, ve el detall de les circumstàncies que donen peu a una contractació de durada determinada. Per avaluar l'abast de la Proposició de Llei que es presenta, hem d'anar al

Reial Decret 2104/84, del 21 de novembre, el qual regula la normativa per a l'esmentada concertació de durada determinada, així com la dels treballadors fixos discontinus. Concretament, el citat Reial Decret estableix, en el seu capítol primer, els següents supòsits : a) per a la realització d'una obra o servei determinat; b) per atendre circumstàncies del mercat, acumulació de tasques o excés de comandes, fins i tot tractant-se d'activitats normals de l'empresa; c) per substituir els treballadors amb dret a reserva de lloc de treball, i d) per llançament d'una nova activitat.

Encara que a la modificació proposada no s'especifica, sembla que afecta l'apartat b) —anteriorment descrit—, donat que en aquell supòsit és on la durada del contracte pot ser d'un a sis mesos. No tindria sentit la Proposta de modificació en els supòsits a) i c), per la mateixa naturalesa d'indefinició de durada de les causes que originen aquestes modalitats, així com tampoc en el supòsit d), pel qual el mateix Reial Decret estableix una durada mínima de sis mesos, que és l'objecte de la Proposta de modificació a la qual ens estem referint.

Quant a l'exposició dels motius pels quals es formula la Proposició, hi ha subjacent l'abús que algunes empreses —i molt especialment les del sector de la construcció— han fet en matèria de temporabilitats de contractes; abusos que, per altra banda, han estat potenciats per la poca, quan no nulla, verificació dels organismes competents en el compliment tant de la lletra com de l'esperit que va fer moure el legislador a l'hora d'establir aquesta modalitat de contractació laboral.

Pot semblar, en un principi, que la Proposició esmentada ve a frenar aquest tipus de pràctica abusiva i, per consegüent, avançar uns punts en matèria de contractació. No obstant això, el CDS pensa que el fet d'obligar el petit contractista a contractes mínims de sis mesos i a la indemnització que preveu l'apartat e) indueix al prestamisme laboral, i així detectem que l'aparent progressisme de la Proposta no ho és en realitat, per la qual cosa nosaltres votarem que no.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Martín Toribio. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM : Gràcies, senyor President.

Il·lustres diputades, il·lustres diuptats, només... seré breu perquè només és per expressar que el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya està d'acord, en primer lloc, en que aquesta Cambra prengui en consideració la Proposició de Llei de Modificació a presentar al Congrés dels Diputats, la Proposición de Ley de Modificación Parcial del Estatuto de los Trabajadores.

En segon lloc, volem fer constar també la nostra posició favorable a reconduir legalment una situació que és, *de facto*, la contractació en el camp de la construcció per obra feta. tipus i modalitat de contractació temporal que difereix jurídicament dels plantejaments que es preveuen en el mateix Estatut dels Treballadors. En l'apartat e) d'aquesta Llei de Modificació Parcial de l'Estatut dels Treballadors queda ben reflectida, al nostre entendre, la intenció d'aquesta reconducció legal, on s'expressa de manera ben clara la voluntat del legislador : això és que, en el sector de la construcció, els contractes de treball de durada determinada es facin per un període mínim de sis mesos, la qual cosa possibilita, un cop acabat el contracte, que el treballador pugui percebre les indemnitzacions i l'atur corresponent, concepte que no està previst de forma legal en la redacció actual de l'Estatut dels Treballadors. I, referent a aquest tipus de contracte per obra feta o servei prestat, també ens agradaria, al nostre Grup parlamentari, que es tingués en consideració i que es pogués efectivament, doncs, avançar en tots els camps o en tots els terrenys de la indústria, que els contractes temporals —tal com ha expressat la Il·lustre Diputada d'Iniciativa per Catalunya— fossin d'una durada mínima, en tots els sectors, de sis mesos, però estem d'acord i coincidim que és un primer pas i que fóra important que, almenys —i per les raons que també ha avançat abans la Il·lustre Diputada, que coincideixen totalment amb el nostre plantejament—, almenys en el terreny de la construcció, en el camp de la construcció, s'avancés en aquest sentit. Entenem, doncs, que aquesta Llei de Modificació fóra una millora social i una defensió jurídica molt clara per als treballadors d'aquest sector i, per tant, anuncio que el nostre vot és un vot favorable, en el doble sentit que ja hem expressat.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Colom. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Bauzà.

El Sr. BAUZÀ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats... Il·lustre Diputada, després de la seva intervenció jo li he de dir que, si realment el plantejament que s'ha explicat en aquesta Cambra hagués estat un plantejament jurídicament més rigorós, el Grup d'Aliança Popular, sens dubte, després de la seva intervenció, donaria suport a aquesta Proposta.

L'article 15 —el punt 1— de la Llei 8/80, del 10 de març, de l'Estatut del Treballador, va ser modificat amb l'entrada en vigor de la Llei 32/84, del 2 d'agost, modificació que va deixar fora de l'esmentat article determinats tipus de contractes regulats posteriorment mitjançant diferents reial decrets, i hi va introduir un nou tipus : el contracte motivat per l'endegament d'una nova activitat.

La Proposició de Llei que hom debat en aquesta Cambra pretén una nova addició al precitat article 15.1, addició que conté, primordialment, dues pretensions : la primera, que quan es contracti un treballador per obra o servei determinat, en el sector de la construcció, el contracte tingui una durada mínima de sis mesos, i la segona, que, en el moment de la finalització del contracte, el treballador tingui dret a una indemnització per dia treballat equivalent als fixos d'obra, així com a la percepció de les corresponents parts proporcionals. Això és el que aquest diputat ha entès. En pura tècnica jurídica, amb la primera pretensió estem creant un clarissim greuge comparatiu amb la resta dels treballadors dels diferents sectors de la producció. Jo voldria esmentar un cas també força flagrant, que és el tema d'hoteleria : si això s'aprovés així, en aquest moment —i estic amb la senyora Fabián—, doncs, els treballadors del sector d'hoteleria dirien, indubtablement, que ells estan en una situació d'inferioritat, perquè els fets que s'estan produint a la construcció s'estan produint a l'hoteleria, i s'estan produint també —en manera potser menys greu, però també s'estan produint— dins de la indústria del torró, i s'estan produint, indubtablement —i això jo estic segur que m'ho dirà molt millor la meva companya Maria Dolors Montserrat, que com tots sabem és de Sant Sadurní d'Anoia—, s'està produint també en

el sector del cava.

Igualment, es pretén incorporar de manera indirecta a l'articulat del Reial Decret 2104/84, del 21 de novembre —Reial Decret que va desenvolupar l'esmentat article 15 i que és un precepte del Govern de Madrid—, elements com la durada mínima dels sis mesos dels contractes citats i la indemnització a la finalització, requisits que jo entenc que en aquests moments ja estan previstos i força regulats amb el Reial Decret 1989/84, del 17 d'octubre.

A més a més de tot això, no hem d'oblidar que a nivell de Catalunya, com ja s'ha dit aquí, concretament de la província de Barcelona, el famós laude dictat en arbitratge obligatori pel Director General de Relacions Laborals com a solució a la situació conflictiva del sector de la construcció de Barcelona, va signar el proppassat 9 de setembre, per solucionar el tema, parcialment l'addició que debatem, en incorporar aquesta, bastant fidelment, el quart, atès els punts que reclama aquesta Proposició. Jo voldria recordar-ho aquí a la Cambra, i diu : «En conseqüència, s'estableix que els contractes per temps determinat, regulats a l'empara del Reial Decret 2104/84, de 21 de novembre, tindran una durada de sis mesos. En el supòsit que la relació laboral d'aquest contracte per temps determinat tingués una durada inferior a l'assenyalada, s'haurà d'indemnitzar el treballador en funció del temps treballat i amb la quantia establerta en la part dispositiva. Naturalment, aquesta indemnització no tindrà lloc quan no s'hagi superat el període de prova.»

Repeteixo el que he dit a la diputada : un plantejament més rigorós donaria lloc que el meu Grup votés afirmativament, però el que aquí se'ns exposa, per tot això que he dit, per l'existència, per la vigència del Reial Decret 1989/84, per la vigència d'aquest esmentat laude, considerem que és jurídicament i pràcticament innecessària l'addició que es pretén fer a l'apartat c) de l'article 15 de la Llei 8/80. I per tot això, el meu Grup votarà en contra de la proposició de referència.

Gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Bauzà. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Lluís Garcia.

El Sr. GARCIA i SÁEZ : Gràcies, senyor President. Des de l'escó mateix, nosaltres tradicionalment a la Cambra, senyor President, il·lustres senyores diputades, senyors diputats, sempre hem mantingut una posició, quan tractem d'iniciatives de l'oposició, com és el cas, de prendre una posició favorable, és a dir de facilitar el tràmit, perquè és evident que la majoria sempre o normalment vota en contra, és la seva missió, la de guillotinar la iniciativa de l'oposició.

Aquesta posició de votar favorablement la presa en consideració de proposicions de llei, és a dir d'iniciatives dels grups parlamentaris, que ha estat tradicional, nosaltres l'hem valorada, prenent aquesta consideració, en relació amb dues hipòtesis fonamentals de treball : primera, quina és la iniciativa que ens presenten els grups de l'oposició; segona, quin és el contingut de la iniciativa.

Normalment hem sacrificat a favor de la iniciativa, moltes vegades, posicions realment molt allunyades del text que se'ns ha proposat, intentant per via de les esmenes —en el cas que passés—, doncs, fer les millores més adequades. I aquesta podria ser la nostra posició avui, és a dir intentar facilitar la via amb una posició favorable.

No ho farem així. Prendrem una posició d'abstenció i intentaré raonar-la, en primer lloc en relació amb la iniciativa, és a dir, si el contingut de la proposta a la Cambra a què es planteja és la més adequada; és a dir, presentar al Parlament de Catalunya una proposta de resolució per a presentar una proposició de llei a les Corts Generals per modificar l'Estatut del Treballador, nosaltres considerem per dues raons fonamentals —una primera raó, de forma i, una segona raó, de contingut—, que no és la via bona.

En primer lloc, per la raó de contingut : vostès saben que l'Estatut del Treballador va ser elaborat després d'un procés molt complex, molt difícil, l'any 80, en el qual els protagonistes fonamentals de la reforma van ser les centrals sindicals —UGT i Comissions Obreres, bàsicament— amb l'aleshores Govern de la UCD. Es van produir uns acords l'any 79, l'acord bàsic per modificar, per crear la norma dels estatuts dels treballadors; posteriorment, d'acord amb tots els grups parlamentaris, es va aconseguir una reforma, és a dir, un estatut dels treballadors que donava satisfacció bàsicament a un conjunt de forces polítiques i socials suficientment ampli com perquè tingués un consens molt important; és a dir, una reforma com la de l'Estatut del Treballador difícilment es podia fer sense negociació, sense consens, sense pacte, tant de les forces socials com de les forces polítiques.

La raó de forma. Per què nosaltres pensem que el Parlament de Catalunya, independentment del posicionament polític que això significa en les meves paraules, en les paraules de la resta dels grups parlamentaris, no és el lloc més adient per presentar aquesta iniciativa? És perquè és evident que essent una iniciativa que correspon el seu tràmit al Congrés dels Diputats, sobre una matèria que —vull insistir-hi— requereix un ampli consens i acord entre les forces polítiques i socials, el lloc per a presentar-la, per la seva mateixa naturalesa, pensem que hagués estat molt més prudent, molt més adequat les Corts Generals.

Des del punt de vista de continguts —que hi entraré molt suaument—, nosaltres no estem d'acord amb la proposta que ens fa el Grup d'Iniciativa per Catalunya. El punt e), l'afegitó a l'article 15, pretén introduir una nova disposició en un principi, a l'Estatut dels Treballadors, que és la durada del contracte. La durada del contracte, com s'ha dit avui aquí, es presumeix per temps indefinit; hi ha unes excepcions. Excepcions? Els contractes de durada indefinida, que són les reglades : a) quan es contracti treballadors per a la realització d'obra o servei determinats..., etcètera, són diversos els supòsits.

Es pretén, amb aquesta iniciativa, introduir un nou apartat, la lletra e), per tal de fer —via pràctica— estructural allò que és conjuntural. Les mesures de contractació per temps determinat són regulades pel mateix article 17, punt tercer, el mateix article 15, punt segon. És a dir, una cosa diferent és l'ús que es fa de la normativa vigent de les normes vigents per part de les organitzacions patronals, en la qual cosa estem plenament d'acord amb el que ha dit la Diputada que ha presentat la iniciativa; una altra cosa diferent és la reforma que cal fer per tal d'evitar allò que està succeint.

Què cal fer, al nostre entendre? Cosa que ja s'està, segons el meu coneixement, està funcionant, s'està practicant. Cal fer que els contractes de durada determinada no es puguin fer servir per a contractes d'obra fixa, i si es fan servir per a contra-

ctes d'obra fixa, per vulneració, amb frau de llei, cal posar-hi un fre. L'article 17 de l'Estatut del Treballador preveu que : «Cuando se utilice la contratación temporal como medida de fomento del empleo, la duración del contrato no podrá exceder de tres años. La terminación de estos contratos dará derecho a la compensación económica que reglamentariamente se establezca.» És a dir, el mateix Estatut dels Treballadors faculta el Govern de l'Estat per, via decret, determinar quines són les indemnitzacions que corresponen en cas d'utilització de contractes temporals.

Pensem que aquesta és la via bona. Sabem que s'està negociant entre les centrals sindicals —UGT i Comissions Obreres— amb el Ministeri de Treball la via de la reglamentació de la indemnització en el contracte de durada determinada. Pensem que aquesta és la via més adequada per fer aquesta reforma, per fer possible que allò que preveu l'Estatut dels Treballadors, allò que preveuen les normes vigents, no puguin ser vulnerat en la via de la contractació col·lectiva ordinària, en la via de la contractació individual.

Aquesta és la nostra posició de fons. Pensem que iniciar la via de la reforma de l'Estatut dels Treballadors, col·locant precisament una mesura de caràcter conjuntural en una disposició estructural, és una mala mesura. Per això nosaltres, bàsicament, per raons de forma, per raons de contingut, ens abstindrem en la presa en consideració d'aquesta iniciativa, amb la qual cosa òbviament facilitem que pugui ser tramitada sense la nostra oposició, i esperem que això doni satisfacció a la iniciativa.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Garcia. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Sesmilo.

El Sr. SESMILO : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, il·lustres col·legues, en començar voldria constatar que en el transcurs del Ple d'avui hem substanciat tres punts i hem vist com el Grup Socialista sistemàticament s'ha abstingut, la qual cosa, doncs, fa palès que passen la responsabilitat, avui més que mai, de les decisions d'aquesta Cambra al Grup de la majoria. Nosaltres no hi tenim cap inconvenient, perquè nosaltres sí que estem definits, sí que tenim una posició concreta sobre cada un dels punts que se substancien en aquesta Cambra.

Un cop dit això, voldria també puntualitzar un parell de qüestions per centrar el debat. En primer lloc, en primer lloc, s'ha volgut, diguem-ne, en termes dialèctics, «pressionar» el Grup que dóna suport al Govern, posant-lo davant d'una possible contradicció entre la posició que puguem prendre avui i el laude, i el laude que va fer, doncs, l'àrbitre designat per la Generalitat, i acceptat per les parts. És a dir, la posició del Govern i del Grup que li dóna suport no té formalment res a veure amb el laude. O sigui, l'actitud del Govern és en defensa de l'interès públic. Quan un organisme públic —el Comitè Organitzador dels Jocs Olímpics— veu en perill una obra que és d'interès públic, actua, al nostre criteri correctament —és una decisió de govern—, i el que fa és cercar un àrbitre, posar les parts en conflicte sota les disposicions que dicti aquest àrbitre, emparant-se en la legislació vigent *(rialles)*, i el que fa és resoldre el problema. Per tant, el contingut del laude és, diguem-ne, responsabilitat de l'àrbitre, no de l'Administració, no del Govern o del partit, o dels partits que li donen suport. Això en primer lloc.

En segon lloc, també s'ha argumentat que és d'una validesa legal o continuïtat legal un laude que és temporal, que acabarà i que, per tant, amb la proposta que ens fa el Grup d'Iniciativa per Catalunya es pretén perpetuar els beneficis d'aquest laude o els avantatges que pugui tenir per als treballadors.

Jo diria que aquest laude s'ha llegit, diguem-ne, maliciosament, interpretant el text. Jo no em resisteixo a llegir els dos textos, no resisteixo la temptació de llegir-los : l'un, que és el laude, amb el qual —ho repeteixo— no necessàriament ens sentim identificats... El laude diu : «Els contractes per temps determinat tindran una durada de sis mesos», això és l'article tercer. «En el supòsit que la relació laboral d'aquests contractes per temps determinat tingués una durada inferior de sis mesos, caldrà indemnitzar,...», etcètera. Per tant, el laude preveu que hi puguin haver contractes inferiors a sis mesos, i, en canvi, la proposta de resolució diu : «Sin perjuicio de lo establecido en el párrafo a), en el ramo de la construcción, los contratos de trabajo de duración determinada se establecerán como mínimo por un periodo de seis meses.» Els convido que ho tornin a rellegir, si són tan amables, i veuran com hi té poc a veure. Hi té a veure, però dic «hi té poc a veure»; ja reconec que hi té a veure, però hi té poc a veure, és a dir, no diu el mateix.

D'altra banda, quan aquests contractes siguin inferiors als sis mesos, el laude estableix unes indemnitzacions, que ara aquí no repetiré, em sembla que és innecessari. En canvi, a l'apartat e) diu : «A su término», dels sis mesos, donaran dret a indemnització. Per tant, crec que el que es diu a la proposta de resolució, gairebé aquí sí que es contradiu amb el que diu el laude. Per tant, ni ens sentim nosaltres responsables polítics del laude —el responsable és l'àrbitre, evidentment—, ni tampoc la Proposta té relació directa amb el laude.

Per tant, el nostre Grup, en aquest sentit, la seva posició l'expressa al marge d'aquestes consideracions que ha fet la Diputada senyora Fabián, i simplement el que diem és que no estem d'acord amb la Proposta de Resolució concreta.

En primer lloc, perquè entenem que, fins i tot en un tema tan particular com és el de la construcció —jo ara no m'afegiré al que han dit altres companys que han intervingut abans, doncs, sobre altres branques de la producció—, fins i tot en aquest tema, jo crec que no contempla adequadament ni fins i tot l'especificitat de la construcció. Avui dia encara és difícil que les obres tinguin una magnitud suficient per garantir un contracte de sis mesos, per exemple, a uns estucadors; és a dir, no tothom que intervé en el procés productiu de la construcció és paleta, encofrador, ferrallista, etcètera. Hi ha enrajoladors, pintors, guixaires, estucadors, etcètera, que moltes vegades, per una necessitat d'acabar unes obres d'un volum que l'empresa s'ha vist forçada per arribar a la seva contractació anual, pot haver obtingut unes contractacions superiors a les que pot complir amb la seva plantilla, i si nosaltres fixéssim una durada inferior de sis mesos ens mouríem amb un encariment desproporcionat del cost perquè, ho repeteixo, hi ha oficis de la construcció que —com no siguin, diguem-ne, grans obres, obres molt importants i de molt volum— no poden permetre que un estucador estigui sis mesos, per exemple, o un pintor o un enrajolador.

Per tant, per a nosaltres ja ve viciat de base perquè, pretenent

especificar per a una branca concreta, doncs, diguem-ne, engloba tots els aspectes de la branca sense arribar al fons final de l'especificació.

Una altra cosa també és que en termes generals —i per no allargar-me— nosaltres no estem tan segurs que la precarització del lloc de treball vagi en contra dels interessos de la classe treballadora. És molt possible que en determinats casos vagi contra els legítims interessos dels que tenen feina, això és cert, però no sempre van en contra dels interessos dels treballadors com a classe. La nostra política, la que porta el Consell Executiu en aquest terreny, em sembla que és evident que ha donat millors resultats que a la resta de l'Estat; si un dels objectius principals de la nostra política —i en això crec que hi coincidim tots— és la creació de llocs de treball —em sembla que en això estem d'acord—, és evident que les diverses opcions polítiques, i és bo, i és necessari, i és convenient per al pluralisme polític, que tinguin diverses fórmules, diversos mecanismes, diverses propostes per anar al fons de la qüestió i resoldre el problema. La nostra és la que ha donat millors resultats i és la que fa que ens renovin contínuament la confiança els treballadors de Catalunya *(remor de veus)*, per tant, no la pensem variar.

Repeteixo que podria afegir altres arguments simplement per dir el que em sembla que ja s'ha endevinat : que el nostre Grup no donarà suport a la Proposta, i, en conseqüència, hi votarem en contra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Sesmilo. *(La I. Sra. Fabián demana per parlar.)* Digui, senyora Fabián...

La Sra. FABIÁN : Per al·lusions...

El Sr. PRESIDENT : No, em sembla que no ha estat al·ludida en el sentit que mana el Reglament; no, perquè no s'ha fet cap valoració...

La Sra. FABIÁN : ...jo crec que s'han fet al·lusions, fins i tot, de falta de rigorositat en la presentació de les coses...

El Sr. PRESIDENT : Llavors, hauria estat...

La Sra. FABIÁN : ..., per tant, tindria dret a poder respondre per contradiccions...

El Sr. PRESIDENT : No, no, si es considera contradita, pot intervenir; cinc minuts.

La Sra. FABIÁN : Assenyalar que no estic d'acord que el posicionament del Grup d'Aliança Popular sigui problema de poca rigorositat jurídica. En principi, perquè la tramitació d'aquesta Resolució passa a Comissió, i allà tindria, el Grup Popular, la mostra, la capacitat i el temps per demostrar que sap molt més de dret que aquesta humil Diputada. Per tant, permetin-me que pensi que no és aquest l'argument.

Per altra banda, penso que..., vaja, estic sorpresa amb l'actitud del Grup Socialista, en el sentit de dir que estan d'acord amb el fons, i, tenint la competència absoluta en aquesta matèria, al Govern de Madrid es permeti el feu de llei. *(Remor de veus.)*

I no estic d'acord tampoc, evidentment, amb el posicionament de Convergència, dient que no són responsables polítics d'un fet com és una mesura d'excepció en la contractació laboral a Catalunya i per primera vegada, i davant d'un acte anticonstitucional, i, per altra banda, dir-li al senyor Diputat que ha intervingut per Convergència en l'últim lloc que el contracte fix per ofici —si es llegeix detingudament l'ordenança de la construcció— ja existeix; per tant, els problemes que ell assenyala estan ja legislats. És a dir, quan es contracta per obra, es contracta per oficis, no per la duració de tot el temps..., el problema de l'estucador, es contracta un estucador fix per obra, i això, senyor Diputat, ja està legislat, no és cap contradicció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Fabián. Podem passar a votació.

Els senyors diputats que estiguin d'acord amb la presa en consideració de la Proposta, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

La presa en consideració ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 71 vots en contra i 20 abstencions.

Senyories, es reprendrà la sessió a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

Se suspèn la sessió.

(Són les dues del migdia i set minuts.)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i dos minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, i dels I. Srs. Secretaris Primer, Segon, I. Sra. Secretària Tercera i I. Sr. Secretari Quart. La Mesa és assistida pel lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Preguntes

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, passem a les preguntes amb resposta oral. Té la paraula el Diputat senyor Curto, per a la pregunta número 1.

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures per a evitar que els Mossos d'Esquadra, per manca d'ordres i d'informació, no puguin complir llur obligació

El Sr. CURTO : Senyor President, senyores i senyors diputats, Honorable Conseller de Governació, a Tarragona capital —estic parlant del mes de juny— se va celebrar una competició o reunió de karateques, sense la necessària autorització de la Federació Catalana de Karate. Des de la Direcció General de l'Esport se va traslladar la denúncia corresponent al delegat territorial del Govern de la Generalitat, senyor Maldonado, perquè, en tot cas, suspengués la competició no autoritzada. «Li serà difícil», li van dir, a la qual cosa el senyor Maldonado va respondre : «Tranquils, que això és Governació de la Generalitat». Los dos mossos d'esquadra que va enviar el senyor Maldonado i que es van presentar a suspendre esta competició, en lo millor dels criteris, només van intervenir per escrit perquè davant del nombre considerable de karateques amb los ànims vertaderament alterats per voler suspendre esta reunió, el desavantatge era evident *(Rialles.)* En est tema, que ja venia complicat de dies anteriors, va intervenir el President de la Fe-

deració Catalana de Karate, l'actual Director General de l'Esport, lo representant territorial de la Federació o de les federacions de Tarragona i el delegat territorial de la Direcció General de l'Esport també a Tarragona. Lo senyor Maldonado, Delegat del Govern, amb un comportament desganat i amb una falta absoluta de criteris, a pesar de tenir telegrames escrits i visites que denunciaven una situació irregular, va actuar de manera rutinària, probablement pensant que lo cap de setmana era més important, i pensant també que aquella tasca no comportava l'habitual fotografia als diaris amb un ram de flors, o tallant una cinta d'inauguració a qualsevol poble de la província de Tarragona. Independentment d'estes consideracions que, per una altra part, són certes en la conducta ordinària del senyor Maldonado, s'ha pogut constatar que la correcta improvisació dels dos mossos d'esquadra va evitar que el Cos com a tal caigués en lo ridícul més alarmant, i, sobretot, los mossos d'esquadra van demostrar que, a diferència del delegat territorial de Governació, coneixien la seua professió. Lo senyor Maldonado segur que desconeixia i desconeix quin és lo cop preferit de qualsevol karateca; los mossos d'esquadra, no. Dos mossos d'esquadra davant de cent setanta especialistes en KO és la prova evident que el delegat territorial no s'havia assabentat de la pel·lícula. De comentaris, Honorable Conseller, n'hi ha hagut per a tots els gustos, però tots han coincidit en la falta d'ofici i responsabilitat de l'autoritat política i del sentit comú dels dos mossos d'esquadra, que sí que coneixien la seua professió. La pregunta a conseqüència d'estos fets és relativa a les mesures que pensa prendre el Consell Executiu per tal d'evitar que els mossos d'esquadra, per falta d'ordres i d'informació adequades, no puguin complir la seua obligació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació, senyor Gomis.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Molt Honorable President, senyor Diputat, amb anterioritat a la celebració d'aquest campionat, es va rebre a la Delegació del Govern de Tarragona una denúncia de la Federació de Karate, en què manifestava el seu criteri que aquest campionat no es podia celebrar perquè tampoc tenia l'autorització de la Direcció General de l'Esport.

El Delegat del Govern de la Generalitat es va adreçar als organitzadors i els va manifestar la prohibició de la celebració del campionat. No sols això, sinó que, a més a més, es va enviar els mossos d'esquadra per al compliment d'aquesta ordre.

Els mossos d'esquadra van arribar al polisportiu de Camp Clar i es varen trobar que hi havia anuncis que anunciaven —valgui la redundància— la suspensió del campionat. No obstant això, en aquests moments es va creure —varen manifestar els organitzadors el seu criteri— que era millor fer una manifestació esportiva sense caràcter de campionat, per evitar l'aldarull que podia comportar desallotjar en aquells moments el polisportiu. Es va complir, es va aixecar l'acta corresponent, i es va passar la denúncia als òrgans judicials per si hi hagués hagut incompliment de les ordres del Delegat de la Generalitat.

Pregunta al Consell Executiu sobre la contractació directa per a l'adquisició de grans equips per la CIRIT

El Sr. PRESIDENT : Per a la pregunta número 2, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Aleix Vidal-Quadras... *(L'I. Sr. Curto s'aixeca per parlar.)* Sí?

El Sr. CURTO : Senyor President...

El Sr. PRESIDENT : Ha esgotat el temps; ha consumit el seu torn.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Gràcies, senyor President. Bé, aquesta pregunta arriba amb una mica de retard, perquè fa referència a uns fets que es van produir l'any 83.

L'excusa que tinc per a presentar-la tan tard és que jo no he estat diputat a aquest Parlament fins ara. *(Rialles.)* També haig de dir que la pregunta va adreçada, per raó de la seva naturalesa, al Conseller d'Ensenyament, d'Ensenyament i Recerca, senyor Laporte, i, naturalment, en aquella època el senyor Laporte no era Conseller d'Ensenyament i també haig de dir que en aquella època la CIRIT no depenia d'Ensenyament. L'anterior Conseller d'Ensenyament —que és aquí— tampoc el podrà ajudar, com ha passat aquest matí amb els consellers de Governació, perquè en aquella època, hi insisteixo, la CIRIT no depenia d'Ensenyament. En qualsevol cas, atès que aquesta qüestió ha estat objecte de preocupació a les universitats, jo la formulo.

A l'octubre del 83, la CIRIT va adjudicar, per un procediment excepcional de contractació directa, un gran equip de recerca per valor de vint i tants milions de pessetes, i aquest procediment excepcional voldríem saber si tan sols es va utilitzar en aquesta ocasió, quines circumstàncies reunia aquest cas per justificar aquesta excepcionalitat i, evidentment, voldríem també saber si aquest tipus de, diguem-ne, comportament ha estat degudament corregit per successives accions de la CIRIT.

El Sr. PRESIDENT : Per contestar, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte) : Moltes gràcies, senyor President. Efectivament, el senyor Vidal-Quadras planteja un tema ocorregut, segons sembla, fa cinc anys, i sobre aquest tema —sobre el qual, naturalment, jo m'he informat convenientment— em formula dues preguntes. Una, de si aquest és un procediment que va ser utilitzat excepcionalment en aquest cas que ell esmenta o si va ser utilitzat per part de la CIRIT altres vegades.

La meva resposta és concreta, les meves notícies, tot el que jo he investigat arriba a la conclusió que aquest procediment extraordinari, però perfectament legal, va ser utilitzat únicament i exclusivament en aquest cas que ell esmenta.

Ara, els motius pels quals es va procedir d'aquesta manera —i, ho repeteixo, sempre seguint la normativa de l'article 247 de la Llei General de Contractació de l'Estat—, va ser perquè la naturalesa de l'equip —que segurament el senyor Vidal-Quadras, molt més proper al camp en el qual s'utilitza un equip tan sofisticat que no pas jo mateix, que no passo de ser metge, en tot cas, coneixerà millor—, només hi havia al mercat, en aquell moment, dos aparells que requerissin les condicions necessàries que exigia el sol·licitant, o que sol·licitava la persona, la qual..., o l'entitat, o, més ben dit, l'equip d'investigació, per dir-ho amb més precisió, al qual va ser facilitat aquest aparell. Aquests dos aparells que hi havia al mercat eren un de Leybold Heraens i l'altre de Vacuum Generators, i les característiques tècniques eren prou diferenciades —i tinc un informe aquí, que jo ara els estalviaré la llauna de llegir un informe extrema-

ment tècnic; està, no cal dir-ho, a disposició del senyor Vidal-Quadras o de tots els altres membres d'aquest Parlament— que van inclinar per utilitzar aquest procediment de compra directa i per adjudicació directa de l'aparell anglès, sense fer un concurs, sinó, ho repeteixo, per una ordre fent l'adjudicació directa.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. *(L'I. Sr. Vidal-Quadras demana per parlar.)* Té vint-i-set segons per repreguntar.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Sí, gràcies. Bé, l'únic que voldria saber —i com que demà tinc una altra pregunta sobre aquest tema, podem continuar— és això que vostè m'ha dit que és l'única vegada que s'ha utilitzat aquest procediment.

Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre la manufactura de components al centre de Martorell de l'empresa SEAT

El Sr. PRESIDENT : Per formular la tercera pregunta, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Rañé.

El Sr. RAÑÉ : La meva pregunta està relacionada amb una situació coneguda a l'empresa SEAT. Des que la va adquirir la firma Volkswagen, hi ha un pla de reducció de productes manufacturats que té una previsió d'eliminar 2.184 llocs de treball en un període quinquennal; 1.924 amb aquest trienni fins al 90, i la pregunta va lligada amb quines actuacions pensa dur a terme el Consell Executiu per evitar que aquesta eliminació de manufactures de components al centre de Martorell tingui un impacte negatiu en la situació industrial i ocupacional tant de la SEAT com de l'entorn, al voltant d'aquesta fàbrica, ja que el procés d'eliminació de productes manufacturats exporta els productes d'Alemanya o bé exporta a Portugal, o bé fins i tot es manufacturen fora de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT : Per contestar, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Macià Alavedra) : Senyor President, senyores i senyors diputats, el Diputat senyor Rañé ha formulat la seva pregunta una mica diferent de com l'havia plantejat per escrit, perquè em parla d'un pla de reducció de llocs de treball, quan ell plantejava el tema de donar components a la indústria auxiliar, i que deia que com a conseqüència de donar components a la indústria auxiliar, hi hauria, possiblement, una reducció de l'ocupació a l'empresa SEAT i a la comarca del Baix Llobregat.

Jo volia dir que l'empresa SEAT, que ha rebut diners públics per al seu sanejament, diners de l'Administració central, i que fou, a causa d'això, adquirida per la multinacional Volkswagen, té uns compromisos genèrics en el moment que Volkswagen va adquirir la SEAT, precisament perquè hi havia estat aportant diner públic, i això és l'únic que ens dóna, diguem-ne, capacitat per intentar vigilar aquest pla industrial i estar molt atents al seu desenvolupament.

Jo diria que si no fos aquest el cas, ni l'Administració de la Generalitat no podria ni voldria, per altra banda, intervenir en un tema que forma part de la política industrial de les empreses.

Ara bé, l'evolució de l'empresa SEAT reduint les seves pèrdues, creant llocs de treball, encara que siguin eventuals, augmentant molt la seva xifra de vendes, augmentant les seves exportacions, em sembla que s'inscriu dins del pla general industrial que van signar o que van definir en el moment que la multinacional Volkswagen es va fer càrrec d'una empresa com SEAT que, com tots sabien, tenia uns greus problemes de dèficit.

Jo crec que aquesta política de fer treballar la indústria auxiliar i de demanar components a la indústria auxiliar s'inscriu dins d'una política de competitivitat que estan cercant les empreses automobilístiques arreu del món, i hem de pensar que moltes empreses d'Europa, del Japó, dels Estats Units, passen el 70% del cost industrial del seu producte a la indústria auxiliar. Per tant, com que nosaltres estem fonamentalment preocupats per la competitivitat, ens sembla que mentre el Pla General Industrial de SEAT es compleixi, aquest fet concret dels components no ha de ser motiu específic de preocupació.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. Sí, per repreguntar.

El Sr. RAÑÉ : Sí, jo he entès o he volgut entendre, de la intervenció del senyor Conseller, que el Consell Executiu, si no fos que hi hagués diners públics, no podria i potser fins i tot he entès que no voldria ni participar en aquest Pla industrial. El fet és que això es contradiu amb les afirmacions que va fer el President en el debat d'investidura, on es va dir que en relació amb les multinacionals es vetllaria perquè hi hagués una transferència tecnològica i altres elements. Per tant, jo crec que s'ha de voler i s'ha d'estar vigilant en aquest tema. I el que succeeix amb aquesta activitat que està portant endavant la fàbrica SEAT és que és un procés de desintegració, és a dir, del seu procés productiu —no és desintegració de l'empresa— i que transforma la SEAT en una fàbrica d'acoblament, on la transferència tecnològica és difícil.

D'altra banda, tothom està preocupat per la competitivitat de la indústria auxiliar de l'automòbil, però resulta que el Baix Llobregat, que té moltes empreses auxiliars, no ha estat recollit dins d'un pla nacional d'interès comunitari que ha elaborat la Generalitat, que va, precisament, a ajudar les empreses perquè guanyin en competitivitat.

I, per tant, la pregunta era molt clara : quines mesures concretes pensa fer el Consell Executiu en relació amb el Baix Llobregat i els treballadors? I jo no n'he sentit cap aquí.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Conseller, té onze segons.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Sí, em sembla que no em dec haver explicat bé. Jo he dit que en la política que fan les empreses, nosaltres —vostè potser té una opinió diferent— no hi volem intervenir. El que ens preocupa és la competitivitat global de les empreses i l'ocupació, i nosaltres, imposar rigideses —que no ho podem fer, per altra banda, amb el sistema econòmic que tenim— a una empresa i fer que perdi la seva competitivitat, és un tema en el qual nosaltres no entrarem.

La SEAT està portant un desenvolupament normal i bo dins del pla general que van dir que farien i, per tant, per això he dit que nosaltres en aquest aspecte no volem intervenir.

Per altra banda,...

El Sr. PRESIDENT : Se li ha acabat el temps, senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Bé, jo

només volia dir que això del Baix Llobregat sí que està inclòs en una zona de desenvolupament, que es diu ZIC. Tota la comarca del Baix Llobregat no estava inclosa a la ZUR, però sí que està inclosa a la ZIC.

El Sr. PRESIDENT : Per formular la quarta pregunta té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Magí Cadevall.

El Sr. CADEVALL : He enviat un escrit a la Mesa i, d'acord amb el senyor Conseller, he demanat posposar la pregunta,... la 4 i la 5. *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT : Saltem, doncs, a la pregunta número 7,... *(Pausa.)* Per fer la pregunta número 7, té la paraula el senyor Magí Cadevall.

Pregunta al Consell Executiu sobre el nomenament dels professors interins i substituts de les escoles públiques d'EGB

El Sr. CADEVALL : Senyor President, fa vuit anys que la Conselleria d'Ensenyament té competències en matèries generals d'ensenyament i fóra d'esperar que després de vuit anys hi tingués una certa pràctica.

Com saben els senyors diputats, l'1 de setembre comencen les activitats pedagògiques dels col·legis que, entre altres coses, inclouen preparar el curs, la programació i, per tant, fóra lògic nomenar els interins i els substituts abans de l'1 de setembre, perquè puguin fer aquesta preparació i programació.

Per tant, pregunto al senyor Conseller : per quin motiu no s'han realitzat els nomenaments dels professors interins i substituts de les escoles públiques d'EGB fins als dies 9 i 14 de setembre, s'ha impedit amb aquesta negligència una programació adequada abans del començament del curs.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per contestar, té la paraula l'Honorable Conseller d'Ensenyament.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Gràcies, senyor President.

Senyor Magí Cadevall, evidentment jo no puc acceptar la seva acusació de negligència. Vostè sap que hi ha uns terminis legals, i que són escrupolosament seguits, per tal de fer els nomenaments, i que, un cop fets els nomenaments dels professors definitius, s'ha d'esperar que arribin totes les baixes per malaltia o bé les altres circumstàncies que fan impossible que alguns dels professors, prèviament nomenats, prenguin possessió, i a l'actual curs 1988-89, de l'11 al 15 de juliol, les places definitives ja estaven assignades. Però, des del curs 80-81, els professors interins i substituts no es poden nomenar fins al mes de setembre —sempre ha estat així—, quan s'han de cobrir les baixes que s'han produït per malaltia o per altres circumstàncies : excedències, comissions de serveis que se sol·liciten, de vegades, pel Ministerio de Educación, dret de consorts que poden exercir durant un temps determinat, etcètera.

És en aquestes circumstàncies que, finalment, és a primers de setembre quan cada any —i aquest any no ha estat pas una excepció— es poden nomenar els que han de cobrir d'una manera interina les places que han quedat vacants.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Cadevall, vol repreguntar?

El Sr. CADEVALL : Senyor Conseller, resulta difícil creure que no es pot avançar una mica tot aquest procés, perquè, per exemple, el 31 finia el termini de presentació de reclamacions, però se'n van admetre posteriorment; el dia 14, en aquella oficina sinistra —que, amb eufemisme, anomenen «serveis territorials»— quedaven encara mil mestres per nomenar, hi havia unes cues tercermundistes i, de fet, el dia 14 encara no es van nomenar tots els interins, sinó que algun d'ells van ser nomenats amb posterioritat al començament de curs, el dia 16.

Llavors, jo pregunto : això és bo per a la qualitat de l'ensenyament, que els professors s'hagin de presentar a fer cua en els serveis territorials el dia 14, suposo que amb una maleta, perquè encara en aquell moment no saben a quina escola hauran d'anar i quin nivell els tocarà? Em sembla que s'ha de buscar una solució per a aquestes qüestions.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Conseller...

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Senyor Cadevall, aquí hi ha dos temes diferents : un és els dies en què es poden nomenar els professors; un altre és el que vostè anomena «oficina sinistra», que segurament no és tan sinistra, però que realment hi ha cues, i que jo sóc el primer a lamentar, i estic disposat a acabar amb aquestes cues, no solament pels mestres que van a buscar una plaça, sinó per altres ciutadans que hi van pels motius que siguin.

De tota manera, jo li voldria assenyalar al senyor Cadevall que en aquest curs 25.633 professors de Catalunya el dia 8 d'agost tenien destinació, i un 3,1% d'aquests professors van demanar llicència per malaltia o han sol·licitat excedència, o altres han obtingut l'alliberament per dedicar-se, per exemple, a tasques sindicals. És a causa d'això que 600 professors, en conjunt, van haver de ser substituïts durant el mes de setembre —i no podia ser abans— per malaltia, i 200 professors més per altres motius indicats.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Les preguntes 8 i 11 es formularan una darrere l'altra, per si l'Honorable Conseller vol acumular la seva resposta. Té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Fabián.

Pregunta al Consell Executiu sobre la discriminació de la dona en l'àmbit laboral

La Sra. FABIÁN : Gràcies, senyor President. La Constitució, l'Estatut dels Treballadors, la Llei Bàsica d'Ocupació, tota la normativa recull el principi de no-discriminació per raó de sexe en el món laboral. Malgrat aquesta normativa, és una cosa quotidiana en el món de les relacions laborals avui a Catalunya que es continuï produint aquest tipus de discriminació. És normal en totes les empreses, o en un nombre molt important d'empreses, trobar diferències salarials d'igual treball/diferent salari.

Amb les valoracions de llocs de treball, el lloc de treball de les dones, assignat a les dones, té menys punts; les dones accedeixen a les categories professionals més altes de manera dificultosa i discriminatòria; hi ha relacions de poder diferents en un sexe i en l'altre, i jo vull preguntar al Consell Executiu quina és la política de la Generalitat per evitar que aquesta dis-

criminació prohibida en totes les normes jurídiques tingui una constatació a la vida real.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. L'Ilustre Conseller, si vol contestar. *(Pausa.)* Ah, la segona pregunta, és veritat. La senyora Rosa Barenys,...

Pregunta al Consell Executiu sobre la discriminació de la dona en l'àmbit laboral

La Sra. BARENYS : Gràcies, senyor President. Per les mateixes raons que ha exposat la Diputada Rosa Fabián, i perquè el Govern de la Generalitat té competències per assegurar el compliment de la normativa vigent i vetllar perquè les relacions laborals no siguin discriminatòries, formulem aquesta pregunta.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Ignasi Farreras) : Molt Honorable senyor President, ilustres senyores i senyors diputats, la pregunta que han formulat les dues senyores diputades dóna lloc a la meva primera intervenció en aquesta Cambra. Jo em crec obligat, per tant, a fer una referència en el sentit que desitjaria que el meu comportament, el meu tarannà de comportament normal respecte a vostès, senyores diputades, i a tots els diputats, com a representants de la sobirania del poble català, sigui sempre respectuosa.

Contestant concretament el tema que m'han plantejat amb la seva pregunta, és que el Govern de la Generalitat està totalment d'acord amb la premissa que vostès han establert : que aquesta igualtat jurídica s'ha de convertir, en tot el que sigui possible, en igualtat real.

Voldria partir, malgrat tot, o fer referència només a dos punts de partida : que per aconseguir aquesta igualtat real en el món del treball, no és únicament una cosa d'àmbit laboral, ni afecta tan sols els poders públics, sinó que és un tema que afecta tota la societat, la mentalitat de tota la societat, ha de canviar tota la societat, la qual cosa no vol dir que cada àmbit no hagi d'assumir les seves obligacions, i aquí vénen les de la Generalitat.

Les accions concretes han de passar sempre a partir d'un cert principi : que perquè aquesta igualtat pugui ser real cal fer que la dona tingui igualtat d'oportunitats per poder assolir aquesta igualtat. Les accions passen, fonamentalment en l'àmbit laboral, per vetllar pel compliment de la legislació laboral; pel seguiment de les condicions de treball pactades; per fer possible que la dona pugui acudir al treball mitjançant la política de guarderies laborals, i per promoure la informació, l'orientació i, especialment, la formació, perquè estigui en condicions per poder ser contractada, perquè moltes vegades la discriminació és, fonamentalment, perquè la formació de la dona no correspon —desgraciadament, dissortadament, i això cal afrontar-ho— a les exigències dels llocs de treball o de les ofertes possibles que el mercat ofereix.

Res més, de moment.

El Sr. PRESIDENT : Bé, la senyora diputada vol repreguntar? Primer la senyora Fabián. Els queda, entre totes dues, un minut vint-i-dos segons. *(Pausa.)* Quatre minuts, doncs, entre totes dues.

La Sra. FABIÁN : Quatre minuts cada una?

El Sr. PRESIDENT : No, no, en absolut.

La Sra. FABIÁN : Són dues preguntes!

El Sr. PRESIDENT : Senyora Diputada, entre la pregunta i la repregunta té dos minuts i mig. Està clar?

La Sra. FABIÁN : Gràcies, senyor Conseller per la resposta, però m'agradaria assenyalar que no estaria d'acord exactament amb la seva posició, perquè penso que la Inspecció de Treball té moltes coses a fer, moltes coses a dir sobre aquest tema. Per exemple, s'estan aprovant, s'estan emetent informes favorables a conflictes collectius presentats amb valoracions de llocs de treball on és clarissima la discriminació de la dona, amb informes favorables de la Inspecció de Treball. Perquè l'últim reglament aprovat sobre sancions amb faltes greus —i la discriminació de la dona en el món laboral està recollida com una falta greu— té multes de fins a quinze milions de pessetes. No coneixem cap empresa encara a Catalunya que hagi rebut sancions d'aquesta envergadura.

Pensem que si realment hi ha una actitud ferma per part del Govern de la Generalitat, i la pregunta està dirigida al Consell Executiu, precisament perquè entenem que no és solament des d'un àmbit de la política que s'ha de considerar i s'ha de fer una política per evitar una discriminació. Pensem que la Conselleria de Treball té moltes coses a fer, moltes coses a dir i que, en canvi, no és una problema, no és un tema assolit d'una manera seriosa i d'una manera, amb una voluntat política seriosa, per evitar que això s'estigui donant a les empreses catalanes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : La Ilustre Diputada senyora Barenys.

La Sra. BARENYS : Sí, gràcies, senyor President. Jo volia manifestar al Conseller que el nostre tarannà també serà respectuós en el debat parlamentari.

Manifestar que jo estic d'acord amb el seu principi general, que per a la igualtat real cal una mentalització de la societat, però també cal que el Consell Executiu, el Govern de la Generalitat, el seu Departament i els altres departaments endeguin un conjunt de mesures que facin possible que aquesta igualtat real avanci enfront de la igualtat jurídica.

No s'escapa al senyor Conseller que aquesta pregunta l'hem formulada perquè hi havia un problema greu de discriminació, que s'havia produït a l'empresa Jaegger Ibérica. Vostè coneix aquesta situació, perquè nosaltres la hi hem plantejat : molts dels treballadors o algunes de les treballadores estan aquí presents a l'hemicicle, perquè volien saber quina era l'opinió del Consell Executiu de la Generalitat, del Conseller de Treball, el seu posicionament sobre aquesta qüestió.

Nosaltres creiem que el cas de la Jaegger Ibérica és una situació paradigmàtica, de discriminació paradigmàtica, en tant que al nostre país es donen moltes d'aquestes situacions de discriminació amb les condicions que s'han donat en aquesta empresa. Jo volia dir-li al senyor Conseller que un estudi del Ministeri d'Economia de 1986 sobre negociació collectiva assenyalava l'existència d'importants nivells de discriminació de la mà d'obra femenina entre les grans empreses, tant per quantitat, és a dir, per volums de contractació, com per retribucions brutes.

Nosaltres creiem que és molt important que aquesta

Cambra, que el Parlament serveixi per denunciar que el mercat laboral del país registra un nivell alt de segregació, no de discriminació, sinó de segregació per sexes, que aquesta segregació es produeix per les possibilitats que tenen les dones d'accés al treball en el si de les mateixes empreses, i que això és contrari als principis constitucionals i, fins i tot, contrari a resolucions que aquest Parlament ha aprovat i que jo li demano al senyor Conseller que faci una revisió de les resolucions aportades a la història de la vida democràtica de Catalunya, i li vull recordar, miri, la Resolució 47/I del Parlament de Catalunya, aprovada l'any 82, en la qual nosaltres ja manifestàvem que el Parlament de Catalunya havia de vetllar per evitar la discriminació en l'accés a la remuneració, en la cobertura social en els llocs de treballar, a evitar la discriminació pel que fa a l'exercici del dret al treball i les seves possibilitats i, a més a més, recordar també a l'Honorable Conseller que la Comissió Interdepartamental de la Dona també ha de treballar en aquests temes coordinadament amb vostè. Per tant, el que aquestes diputades —en aquest cas el meu Grup i el Grup de la senyora Fabián també— estem esperant és que vostè desenvolupi les competències que li corresponen, que si ha de mitjançar amb els sindicats que mitjanci, que s'assegui a la taula i procuri que els drets laborals siguin complerts.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Responent les dues, una darrere l'altra, es podria dir que els principis que he anunciat abans s'apliquen —i es continuaran aplicant en el que de mi depengui i del Consell Executiu depengui— mitjançant les següents funcions.

Amb la Inspecció de Treball, inspeccionant d'una forma sistemàtica. D'aquí voldria posar en coneixement que s'ha constituït recentment la Comissió de Seguiment del Conveni de Col·laboració per a la Inspecció i un dels seus objectius fonamentals que hem de fixar-los de cara a la temporada que entrem serà, precisament, analitzar les possibles discriminacions que hi hagi de la dona en el món del treball. Aquest serà un dels objectius que portarem com a Conselleria a la Comissió Mixta que hi ha en el Ministeri.

Per altra banda, també exercirem i exercim la funció, quan cal, de sancionar, per part de l'autoritat laboral, quan hi hagi infraccions demostrables.

L'altra funció que es fa és vetllar per les condicions de treball que siguin pactades. Es fa un seguiment sistemàtic de tots els convenis per veure si de les clàusules que contenen n'hi ha algunes que són discriminatòries. Si n'hi ha alguna que sigui discriminatòria i hagi passat, jo elevaria, evidentment el recurs, perquè tramitaré pel conducte corresponent les observacions que es facin.

L'altre tema de política que és quant a la formació li puc dir que treballem estretament amb la Comissió Interdepartamental de Promoció de la Dona, perquè, precisament, el tema aquest més que policial, que també hi ha de ser, per entendre'ns, ha de ser, fonamentalment, que les dones coneguin els seus drets, que els empresaris coneguin els drets de les dones i que, a més, les dones els facin complir. Per a això cal divulgar, informar i mentalitzar —i formar, evidentment. Una de les formes és, per tant, que hi hagi cursos; cursos que no són discriminats, uns, oberts tant a homes com a dones, que no els esmento però que són una part importantíssima de la part de promoció de la dona que es fa pel Departament.

Hi ha cursos, a pesar de tot, perquè s'actua d'una forma positiva respecte a la discriminació, que són cursos específicament dirigits a dones; concretament, un dels nivells en el qual les dones estan discriminades són en professions d'alta tecnologia o alt nivell, per entendre'ns. Llavors, un dels cursos que s'ha fet recentment és un curs d'auditors de comptes, que es requereix un nivell elevat. Però no ens limitem als de nivell, per dir-ho així, elevat, que també és necessari que les dones hi arribin, als llocs de comandament, sinó a altres nivells, com, per exemple, els cursos d'ATS especialitzats en geriatria, els gerocultors assistents i, recentment, juntament amb la Comissió Interdepartamental de Promoció de la Dona i l'Institut de Noves Professions, el curs de tècnics d'igualtat d'oportunitats, la finalitat del qual és, precisament, detectar les discriminacions que hi pugui haver en el món del treball...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Conseller, se li ha acabat el temps... Per contestar a la pregunta número 12, té la paraula el Diputat senyor Pere Ayguadé... *(Remor de veus.)* Ah!, sí, la 9 i la 10, que també estem en el mateix cas de les preguntes anteriors, poden ser acumulades. Té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Fabián.

Pregunta al Consell Executiu sobre la discriminació laboral per raó de sexe

La Sra. FABIÁN : Gràcies, senyor President. A mi m'agrada molt que el senyor Conseller ens demani els temes que se'ls han escapat, perquè aquí en tenim un, que és molt gros, i que se'ls ha escapat, que és el tema de Jaegger Ibérica. Jaegger Ibérica és una empresa que té 670 treballadors, és una filial d'una multinacional, de la Fiat-Matra, de la plantilla de 670 treballadors, 340 són dones i des de l'any 82 les dones van decidir que es presentaven a les eleccions sindicals i formaven part del comitè d'empresa.

A partir de l'any 82 van decidir eliminar una clàusula absolutament discriminatòria, que hi havia al seu conveni col·lectiu, en el qual diu que les dones cobren un plus d'assiduïtat inferior al dels homes : les dones cobren 2.000 pessetes, com a màxim, els homes cobren, com a mínim, 9.000 pessetes, sembla que l'assiduïtat és diferent; quan hi van les dones, hi van d'una manera diferent que quan hi van els homes.

L'any 83 van proposar a l'empresari un increment, només per a les dones, del 0,5% progressiu, cada any, per anar eliminant la discriminació salarial progressivament. L'empresari es va negar a aquesta reivindicació. L'any següent van demanar un increment de 1.000 pessetes anuals —1.000 pessetes, ho han sentit bé— per eliminar la discriminació; en vuit anys s'hauria eliminat la discriminació. L'empresa també s'hi va negar.

Finalment les dones van adonar-se que l'àmbit de la negociació no tenia sentit i van interposar una demanda, un conflicte col·lectiu i van anar a la Magistratura. La Magistratura de Treball va determinar una sentència dient que, realment, existia un conveni amb una clàusula discriminatòria, els va donar la raó a les dones, l'empresa hi va recórrer al Tribunal Central de Treball i, una vegada més, les dones van guanyar judicialment aquesta sentència. L'empresari s'hi nega, es continua negant al compliment d'aquesta resolució judicial i les dones fan una

altra demanda per quantitat perquè se'ls s'abonin les diferències i aconsegueixen una altra sentència que els atorga un deute de 120 milions de pessetes. L'empresari torna a negar-se a complir i recorre al Tribunal Central de Treball i, en aquest cas, ha de dipositar els 120 milions de pessetes per recórrer-hi i els diposita, per tant, no és un problema econòmic sinó que és un problema ideològic : l'empresari no vol eliminar la discriminació.

En aquests moments està *sub iudice* que el Tribunal Central determini que a aquestes dones se'ls deuen 120 milions de pessetes i han acumulat un any més d'endarreriments.

El Sr. PRESIDENT : Se li ha acabat el temps, senyora Fabián.

La Sra. FABIÁN : *(Adreçant-se a la Diputada I. Sra. Barenys)* Continues. *(Rialles.)* Continues, que n'hi ha més...

Pregunta al Consell Executiu sobre la discriminació laboral per raó de sexe

El Sr. PRESIDENT : La Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys té la paraula.

La Sra. BARENYS *(de l'escó estant)* : La meva pregunta és una repetició de la de la Diputada Rosa Fabián : aleshores, senyor Conseller, volíem saber quina havia estat la intervenció, l'interès, la preocupació del Consell Executiu de la Generalitat davant d'aquest cas flagrant de segregació laboral per raons de sexes, mitjançant aquesta prima que s'ha establert en una clàusula del conveni i saber si vostès han actuat, per veure quina és la línia política que se segueix des del Consell Executiu per afrontar les discriminacions per raons de sexe.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : El tema de Jaegger, que me l'havien plantejat a l'anterior, no l'havia tocat perquè, a continuació, venia ara, eh! *(Remor de veus.)*

L'actuació del Consell Executiu ha estat dins del marc de la legalitat, de moure'ns dins de la legalitat, per tant, el que hi ha hagut aquí, senzillament, és que la inspecció es va «personar» a l'empresa. Estalvio les cites, perquè ja les han fetes vostès, que va anar primer a Magistratura, després al Tribunal Central, etcètera, donant la raó que aquesta clàusula que hi havia al conveni havia de ser anul·lada, etcètera, etcètera. Per tant, ja estem en situació que l'empresa, malgrat tot, no aplica —diguem-ne— les conseqüències de l'anul·lació d'aquesta clàusula. Inspecció aixeca una acta d'infracció i, llavors, el tràmit següent, dins de la meva Conselleria, evidentment, el Director General de Relacions Laborals ratifica la proposta de sanció per falta molt greu i imposa una multa de 500.000 pessetes. Aquesta és la situació al moment, hi cap la possibilitat que l'empresa, dins del marc legal també, faci un recurs d'alçada. Jo podria trobar-me en aquest pas, haver-me de pronunciar com a part, i com a part informant, per entendre'ns, per tant no puc dir el que succeirà en el futur sobre aquest possible recurs que jo em penso que es produirà perquè és habitual que les empreses recorrin contra les multes que se'ls imposen.

El Sr. PRESIDENT : La Diputada senyora Barenys vol repreguntar?

La Sra. BARENYS : Senyor Conseller, és evident que el Consell Executiu actua amb la legalitat, qui ha actuat amb la il·legalitat flagrant ha estat l'empresa, l'empresa Jaegger Ibérica, i hem arribat on hem arribat. Respecte a la multa de la Inspecció del Treball, li volíem preguntar si s'ha passat d'ofici aquesta multa al Ministeri Fiscal, voldríem que ens contestés aquesta qüestió i, en definitiva, ratificar una vegada més la nostra preocupació perquè la seva actuació, l'actuació de la Conselleria de Treball, ha estat una actuació fluixa, fluixa i allunyada de les exigències i de les necessitats que, en aquest moment, la incorporació laboral i la discriminació dintre de les empreses de les dones que hi treballen, es va produint, com dèiem fa un moment en l'explicació de la primera intervenció.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol contestar?

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Li agraeixo que hagi reconegut que el Consell Executiu actua dins el marc de la legalitat, és la seva obligació però bo és constatar-ho. Per altra banda, vostè diu que és fluixa, l'actuació; hem actuat amb diligència, a més, dins el marc de la legalitat. Per altra banda, a part de l'acció específica, la via de l'Administració, hi ha l'acció individual de reclamació de quantitat interposada per les mateixes interessades, i aquesta quantitat ha estat dipositada; per tant, és de creure, obligat de pensar que si el Tribunal Central els dóna la raó percebran les quantitats que els corresponen, aquest és el marc jurídic nostre.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. La pregunta número 12, a petició de l'interessat, ha estat posposada i de comú acord amb el Conseller, naturalment, que és requisit imprescindible. Passem, per tant, a la pregunta número 13, i té la paraula el Diputat Il·lustre senyor Arseni Gibert.

Pregunta al Consell Executiu sobre la situació del Consell de Turisme de la Generalitat

El Sr. GIBERT : Gràcies, senyor President. Senyor Conseller de Comerç, Consum i Turisme, durant el decurs de la primera legislatura es va crear el Consell de Turisme de la Generalitat, que va funcionar amb relativa normalitat durant, aproximadament, dos anys i mig fins al final d'aquesta legislatura. Després, el primer any del 84 hi va haver eleccions, es va reunir també el desembre del 84, el dia 10 i l'actual —i llavors també— director general va parlar de dinamitzar-lo o de «dinamitar-lo», diguem-ho així, perquè es veu que aquesta valoració que jo he fet de funcionament, relativament normal o bo no el satisfeia, cosa que també ens va alegrar en aquell moment.

El resultat d'aquesta dinamització va ser un pèl pintoresc, perquè no es va tornar a reunir ja fins dos anys i set dies després, el 17 del XII del 86, quan s'havien produït dos canvis de titulars de la Conselleria, en aquell moment era el senyor Molins, el Conseller, i va tornar a parlar de dinamitzar-lo, en va tornar a parlar i també de fer unes modificacions que donaven més paper a la part privada —diguem-ho així— del Consell de Turisme. Més paper, relativament, perquè es van produir unes telefonades del Director General —no pas de tots els consellers, però sí d'una part— per elegir, precisament, uns presidents que, teòricament s'havien d'elegir directament i sense aquesta mediació per part dels membres del Consell i el resultat va ser que es van crear aquestes comissions amb uns presidents que mai més han convocat les dites comissions i, per tant, es va produir un procés d'autocongelació, potser valia més auto-

congelació que congelació des de la Conselleria, no?

La pregunta, senyor Conseller, els motius d'això, vull dir..., potser podria dir que vostè no té raó per saber-los, els motius, ja que vostè no era el titular, però té el senyor Molins al costat, i el que sí que en qualsevol cas penso que ha de saber és què pensa fer vostè amb el Consell, si dinamitzar-lo —la qual cosa ens agradaria—, si dinamitar-lo, que no ens alegraria tant, no ens agradaria, perquè creiem que essencialment és bo, que és un element de vertebració del sector, que cal, i el que ens semblaria la pitjor resposta, la que ens agradaria menys, és que continués al congelador, diguem-ho així, el Consell, que és una mala solució, em sembla.

El Sr. PRESIDENT : Per contestar, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Alegre.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME (Lluís Alegre) : Senyor President, senyores i senyors diputats, després d'una introducció més o menys llarga, vostè em pregunta quins són els motius de la inactivitat del Consell de Turisme de la Generalitat de Catalunya : jo li manifesto que des del 5 de juliol, que vaig assumir la responsabilitat del Departament, he cregut que juliol, agost, setembre i octubre són mesos de màxima activitat en el camp turisme, i he cregut que no era procedent convocar-lo. *(Remor de veus.)*

El Sr. GIBERT : En qualsevol cas, li agrairia moltíssim, senyor Conseller, que em contestés la part que potser serà molt profitosa per al coneixement meu i de tots els diputats, que és la part de la pregunta de què es pensa fer amb el Consell ..., que em sembla que de cap manera voldria responsabilitzar-lo a vostè de la història anterior a la seva presència com a titular de la Conselleria —no voldria fer-ho en cap cas—, però sí que m'agradaria moltíssim que em respongués quines són les intencions del Conseller en aquest terreny.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME : Senyor President, senyores i senyors diputats, li he de manifestar que personalment assumeixo totalment la política feta pels meus predecessors. Sobre aquesta base, que entenc que s'ha de fer des d'una honradesa personal i política, vull dir-li que el Departament ha treballat paral·lelament en altres activitats que realment han tingut una gran participació de tot el sector, tant públic com privat, no com vostè diu únicament públic, sinó tant públic com privat, és a dir en col·laboració amb els ens de promoció, amb ajuntaments i amb el sector en general.

Dit això, vull manifestar-li que sobre el decret de la creació del Consell de Turisme, i vist la seva experiència i el seu pressupost, he entès que no tinc per què anar a demanar al Conseller Molins —assegut aquí a la meva dreta— quins són els seus criteris; sí que vull dir-li que no em complau, des de l'estructura del decret, com ha funcionat aquest Consell de Turisme, perquè considero que és inoperant. Per tant, a partir d'aquest moment, manifesto que desitjo agilitar-lo perquè la seva composició... Un organisme assessor en el qual hi ha més de cinquanta persones de molt diferent procedència, que a més no estan nomenats nominalment, sinó que representen determinades entitats que s'ha demostrat que en les diferents reunions cada vegada hi han anat persones diferents, la qual cosa ha fet difícil vertebrar-lo. Entenc que és oportú comptar amb un bon Consell de Turisme, però entenc que s'ha de reorganitzar buscant la seva operativitat i la seva agilitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre la carretera C-1413

Passem a la pregunta número 14. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Santiago Riera i Olivé.

El Sr. RIERA I OLIVÉ : Gràcies, senyor Conseller; molt breument.

Senyor Conseller Molins : en els quilòmetres del 15 al 19 de la carretera 1413, de Molins de Rei a Caldes de Montbui, en el seu pas per Sant Quirze del Vallès hi ha un veritable punt negre, que vostè i els seus serveis coneixen de fa molt de temps. Tanmateix, si m'ho permet, només dir-li que l'any 85 —informes de la policia municipal, de la guàrdia urbana de Sant Quirze—, hi va haver 20 accidents —8 ferits i 1 mort—; l'any 86, 34 accidents —24 ferits, 2 morts—; l'any 87, només fins al setembre, 31 accidents —39 ferits i 1 mort. No tinc més dades, però pel que he pogut també abastar la impressió és que aquests percentatges pràcticament són els mateixos i s'han incrementat.

Vostè, això, ho sap fa molt de temps; aquesta carretera, tan bon punt cauen quatre gotes o hi ha una mica d'humitat, es converteix, aquests quilòmetres, en una pista lliscant. Què pensa fer, senyor Conseller?

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins) : Gràcies, senyor President.

Il·lustre senyor Diputat, dues són, fonamentalment, les raons d'aquesta perillositat d'aquest tram de carretera, que, certament, no pot ser posat com un exemple d'un bon recorregut : un és el traçat, el mateix traçat, i un altre és la qualitat —en aquest cas, la manca de qualitat— del seu ferm.

La resolució del traçat comporta inversions molt importants, que no són previstes en el programa del 1989, però sí la del reforçament de ferms. Per a l'any 1989 s'invertiran 100 milions de pessetes en un ferm que si fos un ferm normal no caldria tant de pressupost, però precisament perquè és un ferm amb característiques antilliscants comporta aquest pressupost, per a aquests quilòmetres —no només del 12 al 19, sinó més quilòmetres..., no només del 15 al 19, com planteja el senyor Diputat en la seva pregunta, sinó també des del 12 fins al 19—, comporta aquest pressupost de 100 milions de pessetes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Diputat, vol fer rèplica?

El Sr. RIERA I OLIVÉ : Sí, senyor Conseller..., perdó.

Senyor Conseller, a mi m'hauria agradat que vostè em digués que, realment, si el traçat no és el que ha de ser, que canviaríem el traçat, perquè, si no, seran 100 milions de pessetes que segurament s'hauran de tornar a reinvertir més tard per fer l'obra que cal. En qualsevol cas, m'agradaria que concretés més si realment aquest any..., quan es començaran aquestes obres —estem parlant de ferits, de morts; no és una broma, tot això—, m'agradaria que concretés més —si pot ser—, vostè, això : quan es començarà a arreglar aquest tram tan perillós?

El Sr. PRESIDENT : Senyor Conseller, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I

OBRES PÚBLIQUES : No crec, Il·lustre senyor Diputat, que de la meva resposta s'hagués pogut deduir que m'ho he pres com a broma. He dit molt clarament que seran 100 milions de pessetes en el pressupost del 1989, que comença i s'acaba l'obra en aquest tram.

Pregunta al Consell Executiu sobre els projectes de ports esportius a la Costa Brava

El Sr. PRESIDENT : Bé, les preguntes de la 15 a la 21 han estat posposades a sol·licitud del Conseller, i d'acord amb el que està previst en l'article 133.7 del Reglament. I, quant a la pregunta 22, se'ns indica que queda retirada. *(L'I. Sr. Martín demana per parlar.)* Sí, senyor Martín Toribio.

El Sr. MARTÍN : Seria possible, també, posposar-la?

El Sr. PRESIDENT : No, ara no.

El Sr. MARTÍN : Queda retirada, doncs.

Presa en consideració de la Proposició de Llei per la qual s'estableix la Gratuïtat de l'Ensenyament en els Estudis del Curs d'Orientació Universitària

El Sr. PRESIDENT : Bé, passem al quart punt de l'ordre del dia, que és Presa en consideració de la Proposició de Llei per la qual s'estableix la Gratuïtat de l'Ensenyament en els Estudis del Curs d'Orientació Universitària, presentada pel Grup parlamentari Socialista.

D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat : hi ha un torn a favor i possibilitat d'un torn en contra. Per a un torn a favor, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Soto —temps màxim, quinze minuts.

El Sr. SOTO : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, per damunt de les concepcions tan liberals com vulgueu, vostè no deixa de ser un polític burgès i jo un representant del proletariat *(remor de veus)*. Per això nosaltres ens oposarem a tot projecte que vulgui organitzar l'ensenyament superior a casa nostra eliminant-ne ja una classe social, perquè nosaltres solament estarem a favor d'aquests projectes que facin possible que a les escoles puguin conviure la gent treballadora i els fills dels rics, però si aquestes escoles resten tancades únicament i exclusiva a la gent de diners, hom crearà una mena de «casta» que perllongarà a través del temps aquest concepte d'inferioritat que vostès ja tenen de les classes treballadores.

Jo he volgut començar la meva intervenció recordant les paraules que pronunciava des d'aquesta mateixa tribuna el divendres 1 de juny del 1934 el Diputat senyor Fronjosà, perquè el fil conductor de la seva intervenció és el mateix que el de la Proposició de Llei que em correspon l'honor de defensar. El seu fil conductor és la vella aspiració de l'esquerra, de les esquerres, dels socialistes, d'aconseguir que els fills dels treballadors i de les classes populars puguin tenir les mateixes possibilitats d'accés a l'ensenyament i a la cultura que la resta de sectors socials. Certament, les condicions han canviat molt des d'aquella intervenció feta l'1 de juny del 34 —per exemple, en aquella intervenció, el senyor Fronjosà assenyalava que només a la ciutat de Barcelona hi havia més de 30.000 nanos sense escola—; certament, hem avançat, i hem avançat prou, en aquests cinquanta-quatre anys, però, en qualsevol cas, avui, encara, un fill d'un treballador té quinze oportunitats menys que un fill d'una classe social benestant per arribar a la universitat.

És per això que sens dubte les forces d'esquerra i el conjunt de les forces polítiques volen impulsar, volen posar en marxa diverses mesures que facin possible, sens dubte, corregir aquestes desigualtats. És una política llarga, vigorosa, difícil, que s'ha de plantejar en diversos fronts : millora de la qualitat de l'ensenyament, una política compensatòria de beques adequades i, sens dubte, també, removent tots els obstacles que hi ha perquè els sectors modestos d'aquesta societat puguin accedir a nivells superiors d'ensenyament. Aquesta aspiració, la va recollir la Llei Orgànica del Dret a l'Educació en el seu article 1.2, en què assenyala el dret de tots els ciutadans a accedir a nivells superiors d'ensenyament. Així, el Parlament de Catalunya va aprovar el 13 de juliol de 1987 la Llei per la qual s'establia la gratuïtat dels estudis del Batxillerat, Formació Professional i d'Arts Aplicades i Oficis Artístics : la Proposició de Llei que presento vol estendre aquesta gratuïtat als estudis del Curs d'Orientació Universitària. Les motivacions, jo crec que seran, sens dubte, compartides per la immensa majoria de la Cambra.

Hi ha una primera motivació, que és que el Curs d'Orientació Universitària és sentit pels estudiants i pel conjunt de la societat com un curs terminal de l'ensenyament mitjà; és a dir, normalment els estudiants no donen per finalitzats els seus estudis de Batxillerat sense estudiar el Curs d'Orientació Universitària, és un ensenyament que s'imparteix en els mateixos centres i amb els mateixos professors que l'ensenyament mitjà i, en definitiva, és un curs que és sentit per la consciència social com un curs terminal de l'ensenyament mitjà.

En segon lloc, vostès sabran que el Curs d'Orientació Universitària és un curs que no està contemplat en la reforma de l'ensenyament, la qual cosa podria donar origen a la discriminació entre els estudiants que estudien l'ensenyament en fase de reforma i els estudiants, encara majoritaris, que estudien el batxillerat clàssic. Uns haurien de pagar les taxes d'un curs i uns altres no, i és, per tant, una discriminació que nosaltres voldríem evitar.

Es tractaria també, amb aquesta mesura, d'aconseguir un resultat funcional i positiu en la vida administrativa dels centres, alliberant els administratius d'una tasca administrativa complexa i podent dedicar majors esforços a la tasca acadèmica.

I, finalment, tractaríem d'homologar la situació dels estudiants catalans amb la situació dels estudiants d'altres països de la Comunitat Europea, en la perspectiva del Mercat Únic del 1992, d'intentar, en diversos camps, facilitar, en la mesura possible, una igualtat de condicions dels estudiants catalans respecte als estudiants europeus.

No insistiré quant a la motivació de la proposta, perquè crec que probablement és una motivació compartida pel conjunt de la Cambra. Intentaré entrar en els «serrells», que probablement poden ser objecte de crítica per part, fonamentalment, del Grup parlamentari de la majoria. Hi hauria un primer pla que caldria cobrir, que és el pla del cost econòmic d'aquesta mesura. Des del nostre punt de vista, és un cost econòmic relativament assumible, crec que quantificable a l'entorn dels 250 milions de pessetes; per tant, no és una quantitat excessiva, sobretot si tenim en compte que, sens dubte, en els propers anys

haurem d'assistir a Catalunya a un canvi d'orientació en les prioritats del Consell Executiu de la Generalitat en matèria d'ensenyament, canvi de prioritats que, sens dubte, ve donat per la disminució dels alumnes que inicien els estudis primaris, cosa que permet, sens dubte, una reconversió de les prioritats pressupostàries, bàsicament en dues direccions : una primera direcció, que sens dubte és la d'augmentar la qualitat de l'ensenyament, i una segona direcció, que, sens dubte també, serà remoure tots els obstacles que dificulten l'accés a nivells superiors d'ensenyament. I, en aquest sentit, hem presentat la nostra Proposició de Llei, a la qual en els propers mesos i en les properes setmanes l'acompanyaran d'altres.

Voldria fer també una reflexió sobre la tècnica parlamentària que hem utilitzat, la tècnica concreta de la Proposició de Llei : per què ens hem inclinat per aquesta tècnica i no per una altra tècnica que també hauria estat factible, que hauria estat possible, que és la tècnica d'una esmena al Pressupost que presentés el Consell Executiu de la Generalitat? Crec que hi ha una primera motivació molt clara, molt concreta, que és al marge de la incidència que tenen les diferents forces d'oposició en l'elaboració dels Pressupostos en aquesta Cambra : en els quatre anys que jo he estat diputat, crec que si hi ha hagut més de deu esmenes de l'oposició que s'hagin incorporat als Pressupostos presentats pel Consell Executiu de la Generalitat haurien estat massa, i probablement, sens dubte, amb unes quantitats econòmiques que no comporten els 250 milions.

En segon lloc, perquè és la tècnica que ja havia utilitzat la majoria governamental; la tècnica que va utilitzar per aprovar aquí, en aquest Parlament, el Projecte de Llei que contemplava la gratuïtat de l'ensenyament del batxillerat, de la formació professional i els oficis tècnics i artístics. Per tant, el que hem volgut és utilitzar la mateixa tècnica parlamentària que la mateixa majoria governamental havia utilitzat aquí farà un any.

Finalment, nosaltres hem tingut notícies —que han aparegut avui en els mitjans de comunicació— que, probablement, no rebrem el vot favorable de la majoria governamental al nostre Projecte de Llei, perquè contemplarien aquesta possibilitat —la de la gratuïtat del COU— en el Projecte del Pressupost. Nosaltres, òbviament, hem de mantenir la proposta que hem fet, bàsicament perquè els Pressupostos han entrat avui al matí en aquesta Cambra i no els hem pogut consultar i, per tant, saber si aquests comentaris informatius són correctes. I, en segon lloc, per un argument molt més de fons : l'aprovació d'un projecte de llei sobre això garanteix la gratuïtat del COU definitivament; en canvi, l'aprovació de la gratuïtat en un projecte de llei de pressupostos l'únic que garanteix és la gratuïtat de l'ensenyament del COU i de les taxes d'ensenyament durant l'any concret que té vigència el Projecte de Llei de Pressupostos, i no tindríem cap garantia que, si hi ha un canvi de prioritats o de criteris de la majoria governamental, o hi hagués un canvi de posicionaments, que aquesta gratuïtat es mantingués. Per a nosaltres, per tant, la tècnica parlamentària adequada, la més precisa, la més correcta és la tècnica de la proposició de llei, és, per altra banda, la tècnica —que ja he dit— que va presentar el mateix Grup parlamentari de la majoria per fer aprovar la gratuïtat de l'ensenyament del batxillerat i de la formació professional, i jo el que voldria demanar a tots els grups parlamentaris és el seu suport a la Proposta presentada pel Grup Socialista.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Soto. Ara els grups poden participar per indicar la seva posició, si no és que hi ha un torn en contra, que, efectivament, hi és, i té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Sesmilo.

El Sr. SESMILO : Gràcies, senyor President. El nostre Grup ha estat dubtant d'utilitzar, doncs, el torn de posicionament o bé fer un torn en contra, atès que amb la substància de la Proposició no hi estem en desacord; per tant, és bastant lògic que dubtéssim quina tècnica parlamentària —totes dues perfectament legítimes— empràvem en aquesta ocasió. Però ens ha animat a presentar el torn en contra la modesta pretensió que, potser altres grups de la Cambra, que no disposen de la mateixa informació que, com és natural, el Grup que dóna suport al Govern pot tenir, els podria ajudar a prendre la seva decisió. És aquesta simplement la raó per la qual fem un torn en contra, no únicament de posicionament.

Aquest matí —si les notícies que tinc no són, diguem-ne, no són contradites— ha entrat en aquesta Cambra el Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat per a l'any 1989. En aquest Projecte de Pressupostos figura, en el seu articulat, una Disposició molt similar —molt similar— a l'article 104 del Projecte de Pressupostos Generals de l'Estat que ha presentat el Govern de l'Estat, Govern socialista, a Madrid, i, en aquest cas, diguem-ne, doncs, sense cap tipus de complex, resulta que el nostre Govern i el de l'Estat han coincidit en la tècnica parlamentària concreta. És a dir, nosaltres podem anunciar a la Cambra, doncs, que en el Projecte de Pressupostos d'aquest any —més ben dit de l'any que ve, vull dir, que discutirem aquest any— figura l'exempció de les taxes per al Curs d'Orientació Universitària per a l'any 1989-90. Per tant, l'objectiu, diguem-ne, que a tots ens anima i que possiblement sigui coincident, al nostre criteri, almenys per al curs que ve, està garantit.

Per què preferim aquesta fórmula a la que ens proposa el Grup Socialista al Parlament de Catalunya? En primer lloc, perquè una llei que aprovéssim ara tampoc garanteix la gratuïtat *in aeternum*, totes les lleis són reformables, són variables; la Llei de Pressupostos del Govern de la Generalitat, el que faria aquest any seria eliminar una taxa; per tant, l'any que ve s'hauria de tornar a incorporar, i, si s'hi incorporés, doncs, lògicament, quedaria *de facto* derogada o fora de legalitat la Llei que avui aprovéssim, no? Això en primer lloc.

En segon lloc, creiem que la mesura que proposem és suficient en els moments actuals, en els quals hi ha un gran debat a tot l'Estat —i a Catalunya també, de forma especial— sobre la reforma dels ensenyaments mitjans. Em sembla que hi ha un *consensus* general a tot l'Estat —si no estic equivocat— que tothom està d'acord amb els dos cicles i normalment es contempla també com a gratuït el cicle dels setze als divuit. Per tant, no és, diguem-ne, agosarat pensar que realment l'any que ve —o el curs que ve, per ser més exactes— encara hi haurà COU; ja no sabem si n'hi haurà l'altre, potser també; però gairebé ja és segur o és molt possible, que d'aquí a dos o tres anys no n'hi hagi. Per tant, també crec que és un criteri a tenir en compte que entenem que les lleis del Parlament de Catalunya han de tenir una perdurabilitat mínima, i ara, aprovar la Llei que garanteix el mateix que garantim a través de la Llei de Pressupostos de la Generalitat per a l'any que ve, i que, real-

ment, potser tindria tan poca vigència que no caldria ja, quasibé, ni que entrés en vigor, ens sembla —ho repeteixo— que la tècnica parlamentària que nosaltres proposem és la més adequada i, en aquest cas, fins i tot coincident amb el Grup Socialista al Parlament de l'Estat espanyol —almenys ells també han donat el seu suport—; per tant, ens sembla tan legítima una posició com l'altra, nosaltres coincidim amb els objectius, però —ho repeteixo— perquè entenem que el nostre procediment és el més adequat donat el moment en què ens trobem, de possible i probable reforma dels ensenyaments mitjans a termini molt breu a l'Estat, ens hi oposarem. És aquest el sentit del nostre vot en contra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Sesmilo.

Ara sí que entrem en el tràmit de fixació de posició. Pel Grup parlamentari Mixt, el senyor Martín Toribio té la paraula.

El Sr. MARTÍN : Senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats, el Grup parlamentari del Centre Democràtic i Social assumeix plenament l'esperit que informa la Llei Orgànica 8/85, del 3 de juliol, Reguladora del Dret d'Educació, que reconeix a l'article 1.2 abans esmentat, el dret de tots els ciutadans a accedir al nivell superior d'ensenyament. Suposem —o almenys és la impressió d'aquest Diputat— que és el tarannà que ha inspirat l'inici de les paraules de l'Il·lustre Diputat que m'ha precedit en la paraula. Consegüentment, hem de proclamar la bondat de la Proposició de la Llei que ens ocupa. Malgrat això volem fer palès davant d'aquesta Cambra el fet que l'aprovació d'aquesta Llei no implica l'assumpció veritable, per part dels ciutadans, del dret a accedir a l'ensenyament universitari.

El CDS vol recordar a aquest Parlament que l'article 25 de la Llei de Reforma Universitària estableix el següent : «Los requisitos para el acceso a la universidad se regularán por ley de las Cortes Generales». Bé, no ens consta —almenys a aquest Diputat no li consta— que, hores d'ara, s'hagi elaborat el corresponent Projecte de Llei. Facilitar la gratuïtat de l'ensenyament secundari és un objectiu que sempre ha perseguit el CDS. I, en aquest sentit, estem plenament d'acord amb l'establiment de la gratuïtat en el Curs d'Orientació Universitària. Però, volem remarcar que l'assumpció del dret dels ciutadans d'accés a la universitat no es limita a l'aprovació per aquesta Cambra de la gratuïtat del COU. Per a nosaltres, el darrer curs de batxillerat, qualsevol que sigui la seva denominació, senyor Sesmilo —existeixi o no, aquest curs, l'any que ve o d'aquí a dos o tres anys—, és un curs propedèutic en coneixements i tècniques de treball per a la universitat i, per tant, cal que estigui sota responsabilitat i tutela universitària. Nosaltres diríem que no determinat... no és un curs, per a nosaltres —com ha dit el proponent—, que és un curs terminal, sinó que nosaltres creiem que és un curs necessari i previ a l'accés a la universitat. Volem insistir, no obstant això, en la necessitat d'assolir, no tan sols la gratuïtat, sinó pensar que cal desenvolupar convenientment els serveis per a l'orientació vocacional i l'estudi personalitzat dels alumnes. Seguint la tesi exposada i amb l'esperança que aquesta Cambra assumeixi, en el que li pertoca, el compromís moral d'abordar una solució plena en aquesta matèria d'accés a la universitat i d'orientació universitària, i no solament per una qüestió econòmica o tècnica, anunciem el nostre vot favorable a la Proposta.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Martín. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA : De l'escó, senyor President, senyores i senyors diputats, molt breument. El nostre Grup ha estat sempre partidari de la gratuïtat de l'ensenyament primari i secundari i, per aquest motiu, no podem oposar-nos a una proposta de gratuïtat, perquè aquesta Proposta forma part d'un projecte que nosaltres compartim. En aquest sentit, incloure la Proposta de gratuïtat del COU, per a nosaltres és incloure'l dins d'un procés més ampli, un procés de reforma de tot l'ensenyament secundari, i és només un dels aspectes que hauria d'acompanyar d'altres també elements importants, com, a un altre nivell, les reivindicacions salarials dels docents, equiparant-los als mateixos nivells de la resta de funcionaris, el fracàs escolar, etcètera; però sabem perfectament que es tracta d'altres temes. En tot cas, sembla —com se'ns acaba de dir— que l'eliminació de taxes per al COU serà incorporada al Pressupost de l'any vinent —o ja ho està a partir d'avui que ha entrat en aquesta Cambra. Malgrat tot, i bo i considerant el rang de la Llei pressupostària, entenem que això no té per què ser obstacle per incorporar aquest precepte en una proposició de llei, en la mesura que tindria una funció simbòlica, apreciable, que nosaltres, en tot cas, apreciem i que, en tot cas, és, com a mesura i com a procediment, una mesura i un procediment tan absolutament legítim com ho pugui ser qualsevol altre. Per aquest motiu, doncs, nosaltres votarem a favor d'aquesta Proposició sobre la gratuïtat de l'ensenyament a COU.

D'altra banda, i per acabar, voldria fer un aclariment en la mesura que existeix el perill d'una equívoca interpretació històrica, en el sentit que la data a la qual s'ha referit l'Il·lustre Diputat senyor Soto —el conseller burgès i el diputat proletari— corresponia a una data a la qual el Govern d'esquerres de la Generalitat de Catalunya es trobava empresonat i, per tant, en la mesura que això pugui afectar la memòria històrica d'aquest Grup parlamentari i la mateixa història d'aquesta Cambra i d'aquest país, és evident que no afecta l'honorabilitat de l'Honorable Conseller de Cultura, senyor Ventura i Gassol, Conseller en un Govern presidit pel President Companys, en una època en que, com he dit —i cal concretar-ho, perquè podia donar lloc a dubtes històrics—, el Govern de la Generalitat era a la presó, perquè estem parlant del Bienni Negre.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Carod. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula el Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Sí, gràcies, senyor President. Després de tot el que hem sentit sobre aquesta qüestió, poc podem afegir sense ser reiteratius, i per raons d'economia parlamentària passarem de seguida a manifestar el nostre posicionament.

Tant el Grup de la majoria com la resta de grups, inclòs el Grup Socialista, que ha fet la Proposta, coincideixen —i nosaltres també coincidim— en la necessitat, la conveniència d'incorporar, d'alguna manera, l'eliminació d'aquestes taxes. Aleshores, la discussió, a part de la que s'ha suscitat sobre el concepte del que és ser burgès —que aquesta seria una altra qüestió complicada i que no creiem que sigui el moment procedimental per portar-la aquí—; en qualsevol cas, jo sí que diria al senyor Soto, amb tota cordialitat, que el concepte de «burgès

», com a concepte de progressista, són conceptes que experimenten evolucions històriques, a vegades rapidíssimes. *(Rialles.)* I és evident que determinats plantejaments lineals, o una mica esquemàtics —que jo respecto— poden, poden no ser capaços d'incorporar amb la suficient rapidesa aquests esdeveniments a tanta velocitat que, de vegades, senyor Soto, tenen lloc en l'entorn immediat d'un. *(Rialles.)*

Dit això, el nostre posicionament, com que, de fet, aquí el que es discuteix és una qüestió de procediment, tot i coincidint amb el fi, per part de tots els grups de la Cambra, nosaltres hem valorat les diferents opcions i, tot i reconeixent les raons del Grup de la majoria, que són indubtablement sòlides, ens hem decidit per donar suport a la Proposició de Llei del Grup Socialista, per la simple raó que, des del nostre punt de vista, garanteix millor la continuïtat i l'estabilitat en el temps, on hi ha tantes incerteses, en els propers dos o tres anys, d'aquesta mesura que, insisteixo, tots desitgem per igual.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor... Gimeno.

El Sr. GIMENO : Senyor President, senyores i senyors diputats, jo crec que seria inútil, i també intentaré, per la qüestió de l'economia parlamentària i sense digressions sobre burgesia, progressisme, etcètera, limitar-me a fixar el posicionament d'Iniciativa per Catalunya.

Nosaltres entenem que no cal debatre ni donar més arguments a favor de la gratuïtat del COU, ja que aquí el fons del tema tothom l'assumim, és a dir, que en aquests moments l'únic que hem de fer, en tot cas, és la qüestió procedimental. Si considerem suficient la seva inclusió dins dels pressupostos del 89, amb l'esperança que mentre duri el COU això continuaria, o si ho fem per la via legal. I nosaltres entenem que, fonamentalment, ja que es va normalitzar legalment la gratuïtat dels ensenyaments de batxillerat i dels ensenyaments professionals i artístics, caldria agafar la mateixa normativa, és a dir, caldria fer-ho també per llei, de la mateixa manera que es va fer l'any 85 per als altres tipus d'estudis, tot i que la reforma aquesta està en dansa, però no sabem si la reforma s'aplicarà —fa molts anys que se'n parla— l'any que ve, l'any 90, l'any 93 o quan serà. Per tant, entenem que, amb un concepte normatiu equivalent al que es va aplicar l'any 85, estaríem a favor de la proposta presentada pel Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Gimeno. Havent intervingut tots els grups parlamentaris, procedeix ara passar a la votació.

Els senyors diputats que estiguin d'acord amb la presa en consideració d'aquesta Proposició, que es posin drets.

Els senyors diputats que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La presa en consideració ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 64 vots en contra i cap abstenció.

Passem ara al cinquè punt de l'ordre del dia. *(L'Il. Sr. Clotas demana per parlar.)* El senyor Clotas?

El Sr. CLOTAS : Senyor President, per demanar a la Presidència una brevíssima suspensió del Ple en l'inici del començament d'aquest punt.

El Sr. PRESIDENT : Hi estan d'acord tots els grups de la Cambra, amb aquesta suspensió? *(Pausa.)* Tots els grups. Doncs suspenem la sessió.

(La sessió se suspèn a les sis de la tarda i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de set de la tarda i vuit minuts.)

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Elecció del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió

El cinquè punt de l'ordre del dia consisteix en l'elecció del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. S'encomana a un Secretari que doni lectura a l'article 4 de la Llei 10/83.

El Sr. SECRETARI QUART : «Article 4. Primer : El Consell d'Administració es compon de dotze membres elegits pel Parlament de Catalunya, mitjançant majoria de dos terços, entre persones de rellevants mèrits professionals. Un cop nomenat, el Director General assisteix a les reunions del Consell d'Administració, d'acord amb el que disposa l'article 8.3.

»Segon : Les vacants que s'hi produeixin són cobertes seguint el mateix procediment.

»Tercer : L'acord del Consell d'Administració s'adopta per majoria dels membres presents, excepte en els casos en què la present Llei exigeix majoria qualificada.»

El Sr. PRESIDENT : Es prega silenci!

El Sr. SECRETARI QUART : »Quart : La condició de membre del Consell d'Administració és incompatible amb qualsevol vinculació amb empreses públiques, publicitàries o de producció de programes filmats o enregistrats en magnetoscopi, en cases discogràfiques o en qualsevol mena d'entitat relacionada amb el subministrament o dotació de material o de programes a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió o a les empreses filials, o amb tota mena de prestació de servei o de relació laboral en actiu amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, amb RTV o amb les empreses filials.

»Cinquè : La Presidència del Consell d'Administració és purament funcional i s'exerceix de manera rotativa per un període de tres mesos entre els seus membres, amb exclusió del director general. L'ordre de rotació es determinarà atenent l'edat.

»Sisè : Els membres del Consell d'Administració cessen al terme de la legislatura corresponent, però continuen exercint llurs funcions fins a la presa de possessió dels nous Consellers.»

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Secretari. Amb la conformitat de tots els grups s'ha acordat habilitar un nou termini per a la presentació de candidats. Aquests candidats han estat ja proposats i, per consegüent, es pot procedir a la votació. D'acord amb l'article 81 del Reglament, la votació serà mitjançant paperetes, per tant, secreta. Es fa avinent que s'ha repartit a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats la relació dels candidats presentats pels grups parlamentaris. Atès el que disposa l'article 143, la Mesa considerarà nuls els noms de les persones no incloses en les candidatures presentades.

El senyor Secretari procedirà a anomenar els diputats per ordre alfabètic, perquè vinguin a la Mesa i dipositin en l'urna el vot.

(D'acord amb l'article 81.2 del Reglament, les Il. Sres. diputades i els Il. Srs. diputats són cridats nominalment per ordre alfabètic

perquè vagin a la Mesa i dipositin a l'urna la papereta. El M. H. Sr. President de la Generalitat, els H. Srs. diputats que són membres del Consell Executiu, el M. H. Sr. President del Parlament, la I. Sra. Diputada i els I. Srs. diputats que són membres de la Mesa són cridats al final.)

El Sr. PRESIDENT : Hi ha algun diputat que no hagi estat cridat? *(Pausa.)*

(Es procedeix a l'escrutini.)

El Sr. PRESIDENT : La Presidència procedeix a fer la proclamació dels membres designats. Tots els candidats, amb excepció del senyor Vilarrubí, han tret 114 vots; el senyor Vilarrubí, 103, i un vot en blanc.

Per consegüent, queden proclamats tots els integrants de la candidatura, perquè han superat a bastament els dos terços que requerien per a aquesta elecció.

Elecció del Consell Assessor de RTVE

Passem a continuació al sisè punt de l'ordre del dia, que és l'elecció del Consell Assessor de Radiotelevisió Espanyola, articles 7.1 i 2 de la Llei 6/81, del 19 de juny, Reguladora del Consell Assessor de Radiotelevisió Espanyola a Catalunya.

Es prega a un senyor Secretari que doni lectura a l'article 7 de la Llei 6/81 citada.

El Sr. SECRETARI QUART : «Article 7. Primer : El Consell Assessor de Radiotelevisió Espanyola consta de tretze membres designats pel Parlament en proporció al nombre de diputats de cada grup parlamentari pel sistema de majors restes sobre el total de membres del Parlament, i nomenats pel Consell Executiu per a la legislatura corresponent. Un cop acabada la legislatura, el Consell...

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. SECRETARI QUART : ... Assessor cessant continuarà exercint les seves funcions fins que els nous membres no hauran pres possessió del càrrec.

»Segon : Si es produeixen vacants es cobriran d'acord amb el procediment establert en l'apartat primer d'aquest article i per al temps que resti de mandat.

»Tercer : La condició de membre del Consell Assessor és incompatible amb qualsevol vinculació directa o indirecta amb empreses publicitàries, amb empreses de producció de programes filmats, enregistrats en magnetoscopi o radiofònics, amb cases discogràfiques o amb qualsevol mena d'entitat relacionada amb el subministrament i la dotació de material o programes a Radiotelevisió Espanyola i a la seva societat. També és incompatible amb qualsevol mena de relació laboral en actiu amb Radiotelevisió Espanyola i les seves societats i amb el fet de prestar qualsevol servei.

»Quart. La incompatibilitat dels membres és apreciada per majoria absoluta del Consell Assessor. »

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Secretari. També, en aquest cas, amb la conformitat del tots els grups s'ha acordat habilitar un nou termini per a la presentació de candidatures. Els nous candidats han estat proposats i, per consegüent, es pot procedir a la votació. D'acord amb l'article 81 del Reglament, la votació serà secreta mitjançant paperetes.

Es fa avinent que s'ha repartit a les il·lustres senyors diputades i als il·lustres senyors diputats la relació dels candidats presentats. Atès el que disposa l'article 143 del Reglament i l'article 7.1 de la Llei Reguladora, la Mesa considerarà nuls els noms de les persones que no figurin en la relació que se'ls ha distribuït.

El senyor Secretari nomenarà els diputats per ordre alfabètic perquè vinguin a la Mesa i dipositin el seu vot.

(D'acord amb l'article 81.1 del Reglament, les I. Sres. diputades i els I. Srs. diputats són cridats nominalment per ordre alfabètic perquè vagin a la Mesa i dipositin a l'urna les paperetes. El M. H. Sr. President de la Generalitat, els H. Srs. diputats que són membres del Consell Executiu, el M. H. Sr. President del Parlament, la I. Sra. Diputada i els I. Srs. diputats que són membres de la Mesa són cridats al final.)

El Sr. PRESIDENT : Anem a procedir al recompte.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El Sr. PRESIDENT : El resultat de la votació ha estat el següent : la candidatura encapçalada pel senyor Enric Castellnou i Alberch, són Francesc Sánchez i Archs, Francesc Codina i Castillo, Josep Montalat i Cufí, Roser Fígols i Porta, Paül González i Castells, i Jaume Alsina i Oliva, 65 vots; la senyora Marina Bru i el senyor Salvador Coromina, 38 vots; el senyor Jou i el senyor Badia, 37 vots; el senyor Solé Sabarís, 6, i el senyor Antoni Muñoz Llasat, 6. Com que són tretze, queden proclamats membres i designats consellers.

Proposta de Constitució d'una Comissió d'Estudi sobre la Situació Actual de la Formació Professional i les Perspectives del Mercat de Treball a Catalunya

A continuació passem al setè punt de l'ordre del dia, que és Proposta de Constitució d'una Comissió d'Estudi sobre la Situació Actual de la Formació Professional i les Perspectives del Mercat de Treball a Catalunya, presentada per més d'una cinquena part dels diputats, tots ells del Grup Socialista. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Cadevall.

El Sr. CADEVALL : Molt Honorable senyor President,...

El Sr. PRESIDENT : Té deu minuts, eh?

El Sr. CADEVALL : ... gràcies. Senyores i senyors diputats, he sortit per defensar la creació d'una comissió d'estudi sobre la situació actual de la formació professional i sobre les perspectives del mercat de treball a Catalunya, i faig això amb un ànim positiu, perquè la formació professional és un dels problemes més greus que té Catalunya en aquest moment; cal dignificar la formació professional i per això cal la col·laboració de tots els grups i de tots els estaments.

La formació professional, senyores i senyors diputats, és un problema urgent que no pot esperar més. En termes generals, la situació de la formació professional és crítica, jo diria que és la ventafocs del nostre sistema educatiu. Per exemple, podem trobar a les escoles de formació professional instal·lacions obsoletes, tallers amb una maquinària antiquada i les especialitats que s'ofereixen són inadequades, no corresponen a la demanda. Voldria, però, fer una matisació : que existeixen excepcions, naturalment, tant en centres públics com privats, i voldria també manifestar la meva admiració per molts professors que, malgrat les dificultats, conserven la seva il·lusió i que són els primers a denunciar la manca de recursos.

La primera conseqüència greu d'aquesta situació és que no

passa allò que realment hauria de passar, que és que els alumnes elegissin la formació professional perquè troben professions atractives amb perspectives de col·locació. Lamentablement, jo crec que en general el que passa, allò que ens trobem, de fet, és que la formació professional en aquest país és el lloc on van a parar aquells que no estan capacitats per cursar batxillerat, sigui per motius acadèmics, sigui per motius econòmics. I si els sembla que exagero, jo preguntaria : senyores i senyors diputats, vostès, tal com està la formació professional en aquest moment, què desitjarien per als seus fills, que cursessin formació professional o que cursessin batxillerat? Però em sembla que no cal que em contestin, perquè jo diria que hi ha una mena de referèndum, que és les matrícules. Existeixen més estudiants de batxillerat que de formació professional, i el que crec que és més greu és que aquesta situació s'ha agreujat. Des de l'any 85 les matrícules de formació professional s'han pràcticament estabilitzat —els dos darrers anys han crescut menys de l'1%— i, per tant, han perdut un pes específic dintre el sistema d'ensenyament —i estic referint-me a dades de la Conselleria—, perquè en els darrers anys els estudiants, les matrícules de batxillerat han augmentat al voltant del 4%. I jo diria que el problema encara és més greu per a una part de la població, que és les dones joves. Per què? Perquè existeix la mentalitat que existeixen unes professions típicament femenines —per exemple, podria ser l'especialitat administrativa—, i com a conseqüència d'això, en el cas de les dones joves hi ha un índex d'atur més elevat. Per tant, cal fomentar en el cas de les dones la diversificació de les professions i el reciclatge laboral.

La segona conseqüència, a part d'aquesta injustícia de la divisió en ciutadans de dues categories, els de primera i els de segona, hi ha una altra conseqüència greu per al país, que és que penso que si no es dignifica la formació professional no es pot lluitar de veritat contra l'atur juvenil i existiran vertaderes dificultats per a la modernització de l'aparell productiu. Sobren llicenciats d'algunes especialitats, i saben els senyors diputats que el nombre d'estudiants universitaris és perfectament homologable a molts països d'Europa; en canvi, manquen especialistes en moltes professions. Manca també una fluïdesa del sistema : hi hauria d'haver una formació permanent i una intercomunicació entre els diferents tipus d'estudis. Això no passa : el percentatge d'estudiants de segon grau de formació professional és relativament petit i encara més els que arriben, per exemple, a les universitats i acaben estudis.

Perquè no pensin que parlo per parlar, jo posaria alguns exemples molt senzills. Per exemple, sobre la desconnexió entre la realitat industrial i la formació professional que es dóna : quan han d'aprendre a tornejar, els nostres estudiants de formació professional fan servir pràcticament les mateixes màquines de començament de segle, i segurament aprenen a tornejar peces que tenen molt mèrit, però la veritat és que en la realitat industrial es trobaran amb un tipus de maquinària programable, que no té gaire a veure amb aquestes que han fet servir per a les pràctiques.

Hi ha també una inadequació de les especialitats. Hi ha un percentatge molt elevat que fan especialitat administrativa i, en canvi, falten tant en oficis tradicionals com en les noves tecnologies, i aquí posaria també un exemple : si no estic mal informat, no existeix cap centre públic de formació professional de primer i segon grau a Barcelona que imparteixi l'especialitat d'informàtica. Si aquesta informació és correcta, realment és una realitat que jo no puc entendre, si no és per les inclinacions que repetidament ha manifestat el senyor President de la Generalitat per l'ensenyament privat i deixar el negoci aquest de la informàtica a les escoles privades. I en els llocs que ara existeix aquesta especialitat —crec que existeix a Terrassa i a Girona—, jo he parlat amb persones d'aquests centres i es queixen que el material és totalment inadequat i diuen que fins i tot els aparells d'informàtica que es disposen per a la gestió del centre és molt superior a la que fan servir els mateixos alumnes per a les seves pràctiques.

Aquest tema està relacionat amb el de la reforma educativa, perquè evidentment hi haurà l'avantatge que aquesta discriminació que desgraciadament existeix per a molts ciutadans es retardarà dos anys. Ara bé, senyores i senyors diputats, jo penso que el problema bàsic —malgrat aquests dos anys comuns— continuarà essent el mateix, que és : quina serà l'estructura de treball l'any 2000? Quines especialitats, per tant, es necessiten? Com dotar de mitjans la formació professional? I diria que encara és més necessari tenir aquestes dades si es vol aprofitar la reforma educativa per solucionar simultàniament el problema de la formació professional.

Jo penso que desgraciadament aquí a Catalunya s'està usant la reforma educativa, algunes vegades, com a excusa, o bé per paralitzar accions, o bé, fins i tot, per disminuir la qualitat de l'ensenyament. Parlaria en aquest moment que existeixen cinc tipus de centres d'ensenyament secundari, que fins i tot diria que els que estem una mica ficats en el tema ens hi perdem : instituts de batxillerat, instituts de formació professional, CES, IES, i extensions de batxillerat moltes vegades a títol precari, aquestes extensions, i sense gaires connexions amb els instituts.

Un altre tema relacionat és que no es pot deslligar la formació professional reglada de la formació ocupacional. Per què? Perquè s'haurà de tendir a una formació permanent, i molts dels estudiants que ara cursen formació professional hauran de canviar, potser, diverses vegades de tecnologia, si no d'ofici. Per tant, és necessària aquesta formació permanent.

Pel problema que parlava de connectar amb la realitat industrial, pot evidentment ser un ajut els convenis amb empreses; es van començar a fer a tot l'Estat l'any 83 i es van, encara, ampliar més l'any 85, amb la firma de l'AES. Ara bé, cal una regulació d'aquestes pràctiques en alternança, perquè moltes vegades pot ser útil tant per a la connexió amb la indústria com la posterior col·locació dels alumnes, però la veritat és que els professors que treballen en el sector professional es queixen que això està poc reglamentat i que moltes vegades els alumnes fan una activitat que no té res a veure amb l'especialitat que cursen.

Jo penso que el Parlament s'ha ocupat poc, fins ara, d'un tema tan important per a Catalunya com és la formació professional, en altres països hi ha hagut una comissió parlamentària que ha fet un estudi sobre aquest tema i les seves propostes han estat útils per encarrilar els problemes. El President del nostre Grup parlamentari, el senyor Raimon Obiols, va fer una proposta al senyor President de la Generalitat per constituir, per iniciativa conjunta, una comissió d'estudi sobre aquest tema, però veient que això no s'ha realitzat el nostre Grup pre-

senta aquesta iniciativa, perquè pensem que cal fer aquest estudi de la formació professional, però des del punt de vista de l'ocupació. Cal fer un diagnòstic de la situació actual; cal estudiar quina serà l'estructura del treball l'any 2000. Per què? Perquè estem en una situació, en els últims anys, en què la realitat ha canviat molt, però en canvi la formació professional no s'ha adaptat a aquesta realitat.

Per això, i perquè penso que això s'ha de fer amb la col·laboració de tots, demano el vot favorable a la creació d'aquesta comissió, que seria un estímul, perquè la formació professional no pot continuar essent la ventafocs del nostre sistema educatiu. Cal dignificar, senyores i senyors diputats, la formació professional o el nostre país no anirà endavant, i a més a més, es va mantenint una situació d'injustícia entre dues classes de ciutadans.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Cadevall. Hi ha dret a un torn en contra. Algun grup vol fer-ne ús? *(Pausa.)* Passem, doncs, al tràmit de fixació de posicions. Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula el Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el Grup parlamentari del Centre Democràtic i Social ha pogut constatar que en l'economia espanyola —i també en la catalana, en particular— el pas d'un model de desenvolupament fortament protegit a una altra d'economia oberta són raons que se sumen a les de caràcter social, polític i econòmic, i que fan necessari comptar, en un futur proper, amb una mà d'obra formada i amb coneixements permanentment actualitzats. La situació econòmica fa necessari el desenvolupament d'un model tecnològic propi, que es basi més en l'assimilació i transformació de les tecnologies existents que en la producció de tecnologies pròpies, la qual cosa requereix nivells elevats de formació, així com un important bagatge de recursos. Es requereix també una formació que fugi de l'academicisme i de l'elitisme, i que comporti l'adquisició d'una bona base de coneixements tècnics i, a més, que aquests s'ofereixin a la gran majoria dels que passen pel sistema d'educació i formació professional.

En el futur es necessitarà no tan sols un gran nombre de treballadors qualificats, sinó també uns tipus de qualificació diferents dels actuals, més elevat, i amb treballadors multiqualificats. Tots aquests requisits operaran de manera igual sobre el sistema educatiu en conjunt, i afecten tant la taxa d'escolarització de la població adolescent com l'orientació que haurà de prendre el sistema reglat de formació professional, així com l'*status* social al qual es dirigeix aquest tipus d'ensenyament.

El Centre Democràtic i Social està a favor d'arribar a una formació professional de cicle curt, i amb contingut eminentment pràctic, amb dues finalitats : la inserció laboral i el reciclatge de coneixements professionals. La necessitat de respondre al desig d'una societat amb unes tases altes de rotació de la mà d'obra, amb innovacions tecnològiques diàries, immergida en processos de renovació constants, unida a una visió actualitzada del que és una bona política d'ocupació i al convenciment i coneixement de la situació actual dels nostres centres de formació professional, compartint la idea abans expressada que l'FP és la ventafocs del sistema educatiu, tot això ens fa pensar que estem en un moment idoni per observar i analitzar les constants vitals de la FP.

Per tot això que he exposat, anunciem el nostre vot favorable a la Proposta.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Martín. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA : Bé, molt breument, des de l'escó, senyor President. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup anuncia el vot favorable a la creació d'aquesta Comissió, perquè creiem que pot ser un element d'interès que connecta amb una sintonia bastant general en la societat catalana, de preocupació sobre el tema de la formació professional, i ens agradaria que, en tot cas, en cas de crear-se aquesta comissió com nosaltres desitgem, pogués també ser sentida l'opinió i la veu d'entitats o institucions com els mateixos Instituts de Ciències d'Educació, vinculats a les universitats, o el mateix Consell Escolar de Catalunya.

Sense més paraules, doncs, donem suport a aquesta iniciativa.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Carod. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula el Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Gràcies, senyor President. Hem sentit amb molt d'interès i amb un esperit molt favorable la proposta del Grup Socialista, perquè coincideix amb una de les nostres preocupacions. Nosaltres estem bàsicament d'acord amb l'exposició que ha fet el doctor Cadevall; ell ha dit que la modernització i la dignificació de la formació professional són tasques urgents a Catalunya —això és un fet que no per conegut hem d'oblidar. Ell ha posat algun exemple i ha dit que el nombre d'estudiants universitaris a Espanya era homologable al d'altres països europeus; de fet, això no és exactament així : hi ha països europeus molt avançats on el nombre d'estudiants universitaris és més petit, en termes absoluts, que a Espanya. El que passa és que en aquests països l'equilibri entre les diferents sortides professionals i els diferents estudis està millor assolit que en el nostre. I la seva denúncia que existeixen, evidentment, dues classes d'ensenyament, i que la formació professional, moltes vegades la societat la veu com un ensenyament de segona categoria, i això fa que es distorsioni la població estudiantil, i es desviï massa estudiants cap a la universitat, és també absolutament cert.

Una qüestió molt puntual, però, per exemple, a Barcelona, avui dia, és conegut que és molt difícil trobar bons planxistes, no n'hi ha, hi ha moltes dificultats per trobar un bon planxista. Bé, això és un exemple més que la formació professional en el nostre país té greus deficiències. I, a més, és ben cert que Catalunya, en aquest punt, podria aportar molt, per la seva tradició, per la seva estructura industrial, social... L'aportació de Catalunya en aquest sentit podria ser decisiva i seria absurd perdre aquesta oportunitat.

Quant a les possibles aportacions del sector privat i del sector públic, és evident que s'ha de guardar un equilibri, i el que no estaria bé tampoc seria veure l'aportació al sector privat que, en aquest sentit, ha estat molt valuosa, perquè ha emplenat un buit que el sector públic havia deixat com a negatiu; jo crec que ha estat molt positiva, el que passa és que cal reforçar, evidentment, el paper del sector públic en aquest terreny.

Per totes aquestes raons, nosaltres, doncs, donarem el nostre suport a aquesta proposta del Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, el senyor Gimeno té la paraula.

El Sr. GIMENO : Senyor President, senyores i senyors diputats, jo intentaré evitar ser reiteratiu, però voldria posar, més que una definició de quin és el tipus d'ensenyament que en aquests moments pensem, des d'Iniciativa, que ha de ser aquesta formació professional, una mica posar alguns punts més sobre la necessitat de la creació d'aquesta comissió d'estudi que presenta el Grup Socialista i que podríem haver subscrit nosaltres perfectament, i que, en tot cas, ens hauria agradat que se'ns hagués proposat, des del mateix Grup, abans de la presentació, la possibilitat de presentar-la conjuntament.

Jo voldria donar algunes dades, entre elles el mateix Conseller d'Ensenyament, doctor Laporte, diu a la revista *Cròniques d'ensenyament,* número 8, d'aquest mes d'octubre, que «s'ha d'acabar amb la discriminació que hi ha quan es passa de BUP a formació professional», i nosaltres considerem que és cert que existeix una menysvaloració d'uns estudis que mai s'han considerat, ni des del mateix Departament d'Ensenyament, en el tracte a aquests estudis, una alternativa equivalent, substitutiva, al BUP, de caràcter tècnic i pràctic, sinó que és més aviat una solució de compromís per a aquells alumnes que no podien continuar uns estudis més ben considerats socialment, ja sigui per raons econòmiques o per raons intellectuals. Per tant, considerem que aquesta lamentable i trista situació desqualifica qualsevol actuació en la formació professional que no passi per una voluntat clara i urgent de dignificar aquesta formació professional.

També diu el mateix Conseller, una mica més avall en aquesta entrevista que comentava, que «no hi ha formació professional si no hi ha pràctica adequada, i no solament la pràctica de laboratori, sinó una pràctica real dintre del sistema laboral on després s'haurà d'integrar l'estudiant», i això també ho podem subscriure nosaltres totalment, però no sols com una declaració de principis, sinó també com una denúncia al considerable divorci existent entre la realitat del mercat laboral i els estudis i les pràctiques que s'imparteixen en la majoria d'instituts i seccions de formació professional i instituts d'ensenyaments secundaris que hi ha arreu de Catalunya.

Per no repetir alguns exemples que s'han donat, només en diria alguns : entre ells, que a la major part de centres s'ensenya una comptabilitat i unes pràctiques d'oficina que poc tenen a veure amb la realitat empresarial de la gran majoria de les empreses d'aquest país; que hi ha uns estudis de mecanografia, tant al primer grau com al segon grau, que ocupen de dos a quatre anys, quan hi ha centres privats en què la mateixa velocitat i la mateixa tècnica es pot aprendre en pocs dies; que les pràctiques de taller, com s'ha dit abans, són moltes vegades artesanals, amb instruments que ja no s'usen més que per deixarlos aparcats en aquests centres d'ensenyament, i que estan molt allunyades de les noves tecnologies de les empreses d'aquest territori nostre. També es donen casos paradoxals com el fet que es designen professors que han d'impartir aquesta assignatura d'informàtica, que si bé hi ha pocs centres d'informàtica sí que hi ha una assignatura d'informàtica posada als plans educatius des de fa bastants anys, no sols a administratius sinó a les altres branques, i que resulta que hi ha uns professors que han de donar aquesta assignatura sense saber, ni tan sols, com funciona un ordinador; i, d'això, li'n podria dir casos molt concrets. I, encara, el que és més greu : que no hi ha cap pla de reciclatge del mateix professorat i que aquest, en tot cas, ho fa pel seu propi interès, pel seu compte, i fora de les hores i dels dies de treball. I això porta que aquests professors que no tenen interès a reciclar-se i readaptar-se, els porta a ensenyar els mateixos coneixements que fa deu, quinze o vint anys abans, sense que ni coordinadors ni inspectors de formació professional tinguin, segons sembla, res a dir, almenys fins ara.

I és cert, i se'ns podrà dir, que existeixen aquests convenis amb empreses pels quals els estudiants, fonamentalment de segon grau, realitzen un treball de formació a les mateixes empreses, amb temps parcials, però això és sens dubte insuficient, i més perquè, sobretot a comarques llunyanes —i suposo que aquí també deu passar—, no té gran cosa a dir el que fan aquests estudiants a les petites empreses en què treballen i el que és la seva pròpia especialitat que estan estudiant.

En definitiva, pensem que aquesta situació està en una franca contradicció amb els conceptes de qualitat de l'ensenyament i amb els conceptes de «prioritzar» l'ensenyament, i fan urgent la dedicació de tots els esforços possibles per donar la rellevància necessària a la formació d'uns tècnics i uns especialistes que siguin capaços d'assumir plenament el repte del desenvolupament tecnològic d'aquesta societat.

Per tant, entenem, des d'Iniciativa per Catalunya, que cal votar favorablement aquesta proposta de crear una comissió d'estudi que es preocupi per aquest tema i que li doni un impuls decisiu a resoldre la situació actual. Jo diria que seria important crear la comissió, perquè no caldria deixar-ho a la iniciativa o a la voluntat única i exclusiva del Departament d'Ensenyament, com a màxim responsable, sinó que seria una manera de comprometre totes les forces polítiques i tots els sectors socials i sindicals relacionats amb el tema, i que entre tots féssim aquest esforç per dignificar, des del seu principi, uns estudis tècnics que permetin els nostres professionals nous a adaptar-se en condicions òptimes a la realitat present i futura del mercat de treball a Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la Il·lustre senyora Diputada Teresa Ribes.

La Sra. RIBES : Molt Honorable senyor President, senyores diputades, senyors diputats, passo a exposar el posicionament del nostre Grup sobre la proposta dels diputats del Grup Socialista de constituir una comissió d'estudi sobre la situació actual de la formació professional i les perspectives del mercat de treball a Catalunya, encara que no sé per què demanen la creació d'aquesta comissió, perquè sembla ser que, aquests estudis, ells, pel seu compte, ja els tenen fets. Si bé el tema ens preocupa molt i creiem que és prou important com per demanar la creació d'una comissió, tant pel que fa a poder conèixer les possibilitats de futur dels joves ciutadans de Catalunya i la seva formació, d'acord amb el mercat de treball, com per adequar els plans d'estudis a aquest en tot el que sigui possible.

El nostre Grup creu, en primer lloc, que ja existeixen uns organismes on això s'està fent per manament del mateix Parlament. Suposem que els diputats del Grup Socialista en són sabedors, ja que la seva creació va sorgir a través de la Llei del 7 de maig de 1986, sobre l'Ordenació dels Ensenyaments no Re-

glats i de Creació de l'Institut Català de Noves Professions. En el preàmbul d'aquesta Llei ja veiem com queda explícitament reconeguda la importància d'aquests estudis i la seva implantació per al nostre Govern, quan diu : «És evident la necessitat d'impulsar la investigació sobre les necessitats professionals futures, i també la d'orientar sobre les futures necessitats professionals i educatives. És per això que aquesta Llei crea l'Institut Català de Noves Professions com a eina d'estudi del procés de canvis accelerats en què la societat actual es troba immergida, els quals comporten una modificació constant dels perfils professionals, tant en els aspectes de contingut i de qualitat com els de quantitat i de durada. Així, disposant de les dades necessàries, amb l'anàlisi de les experiències pròpies i forànies, amb una estreta col·laboració dels estaments sòcio-econòmics i educatius del país, es podrà donar resposta al repte social plantejat».

Més endavant, aquestes funcions són detallades a l'article 24 de la mateixa Llei. Així, diu : «Són funcions de l'Institut Català de Noves Professions estudiar i analitzar les mutacions que es produeixen en el món professional i assenyalar l'aparició i el desenvolupament de noves professions; coordinar les actuacions del Consell Executiu en aquesta matèria; elaborar, visar o aprovar programes i plans de formació i d'estudi per a noves professions, i programes de reconversió professional o educatives; divulgar les futures necessitats professionals i educatives i orientar sobre aquestes necessitats; elaborar informes per als departaments de la Generalitat sobre aquesta temàtica i informes o estudis per encàrrec d'altres organismes públics o privats, per fer el seguiment de les experiències de plans d'estudis innovadors sobre l'ensenyament objecte d'aquesta Llei, que tenen interès pedagògic i professional; també establir convenis amb organismes i entitats públiques i privades que poden ésser útils per a les finalitats de l'Institut.»

A partir d'aquí, ja fa dos anys que l'Institut Català de Noves Professions realitza treballs d'investigació de prospectiva sobre el futur del mercat de treball; ha fet ja diverses publicacions, seminaris, conferències, etcètera, i, a més a més, està a punt de publicar el llibre blanc de noves professions, que ens donarà una idea clara i actualitzada sobre aquest tema. De la mateixa manera, en el Departament de Treball, a través del seu Consell de Treball, constituït en temps del Conseller Codina, i amb participació de la patronal, sindicats i la mateixa Administració, amb funcions d'assessorament, consulta, expressió d'opinió i amb capacitat de fer propostes, on es tracten temes de formació ocupacional, tot i que encara no tenim competències en aquest camp i esperem, des de llarg temps, que ens siguin traspassades, i, amb la qual cosa, creiem que també la seva funció seria encara més efectiva des del punt de vista de cobrir el mercat de treball.

Per altra banda, si aquests treballs no existissin sobre el tema tractat o fossin insuficients, s'hauria de crear la comissió; però aquest no és el cas. El nostre Grup parlamentari té tota la confiança en el Departament d'Ensenyament pel que fa a l'impuls i ordenació que s'ha de donar a la formació professional per a la seva modernització i adequació a una societat cada dia més tecnificada i canviant, així com la seva estreta relació amb el món del treball, ja que ha estat el primer a implantar moltes de les especialitats de la formació professional que després han passat a tota la resta de l'Estat espanyol. A més, avui estem en plena efervescència de canvi en el camp de l'educació, amb una reforma en portes i amb unes experiències encara no acabades d'avaluar, sense aclarir quin sistema s'adaptarà, si el dual, per crèdits, o qualsevol altre; la qual cosa podria originar una situació difícil d'aclarir en el moment actual, ple d'esdeveniments canviants i encara no definits, ens fa pensar que no seria aquest el moment més idoni per crear-la, si calgués.

Per altra banda, si fos el cas, creiem que seria el Consell Escolar de Catalunya qui podria fer aquestes funcions que es demanen a la Comissió, ja que la Llei 25/1985, de 18 de setembre, de Creació dels Consells Escolars, ja en el seu Preàmbul, paràgraf tercer, diu, quan parla de la cooperació entre l'Administració i els seus sectors afectats : «Per adequar el marc de cooperació a les exigències actuals de la comunitat docent, potenciant i fent més efectiva la participació dels sectors afectats en la programació general de l'ensenyament no universitari a Catalunya, aquesta Llei estructura uns organismes col·legiats en què, ponderadament i equitativament, siguin representats adequadament els interessos implicats.» Més endavant, en l'article 4.1, referent a la composició, en els apartats f) i g) veiem com hi figuren representants de les diferents organitzacions sindicals i de la patronal, coneixedors com ningú del món laboral. L'article setè, punt quart, diu : «El Consell Escolar pot crear subcomissions per tractar qüestions puntuals.» Per tant, ens permet crear totes les necessàries, com seria la de l'estudi dels ensenyaments de formació professional, com ja s'ha fet en altres ocasions, ja sigui amb motiu de les vagues o de funcionament dels menjadors escolars, entre d'altres. L'article 9.1 diu que el Consell Escolar de Catalunya ha de ser consultat preceptivament sobre : els avantprojectes de llei i els projectes de disposició general en l'àmbit educatiu que ha d'aprovar el Consell Executiu; la formació general respecte a la creació i la distribució territorial dels centres; els plans de renovació educativa i els plans d'innovació educativa; les orientacions i els programes educatius; les disposicions i les actuacions generals encaminades a millorar la qualitat de l'ensenyament i a millorar-ne l'adequació a la realitat social catalana i les encaminades a compensar les desigualtats i les deficències socials individuals. I encara, en el seu punt 2 diu : «El Departament d'Ensenyament pot consultar el Consell Escolar de Catalunya sobre aspectes no regulats per l'apartat 1». Finalment, l'article 18 diu : «Els Consells Escolars poden demanar informació a l'Administració municipal de l'àmbit territorial corresponent i al Departament d'Ensenyament sobre qualsevol matèria que afecti llur camp d'actuació.» I en l'article 19 : «Els Consells Escolars exerceixen llur funció assessora davant l'Administració corresponent i poden elevar informes i propostes a aquesta i als consells escolars d'àmbit superior sobre aquestes relacionades amb llur competència i, especialment, sobre aspectes qualitatius del sistema educatiu»; per la qual cosa veiem que el marc idoni per crear una comissió com la que vostès demanen, en el cas que fos necessària, seria el Consell Escolar de Catalunya.

Per últim, cal que recordem que el Conseller d'Ensenyament ha sol·licitat la seva compareixença en una sessió informativa davant la Comissió de Política Cultural, en la qual tractarà de tots els aspectes de l'ensenyament, i, per tant, també dels relacionats amb la formació professional.

O sigui que, resumim : que, si bé estem d'acord que és molt

important la renovació d'aquests estudis, creiem que aquesta...

El Sr. PRESIDENT : Senyora Ribes, em fa el favor de suspendre el seu discurs fins que hi hagi silenci? *(Pausa.)* Pot continuar.

La Sra. RIBES : Gràcies. Resumint : perquè, si bé estem d'acord que és molt important la renovació d'aquests estudis, creiem que aquesta és una competència de l'Executiu, i tenim la plena confiança que aquest ho farà i ho farà molt bé. També perquè existeixen organismes que ja estan fent aquests estudis, que podrien ser propis d'aquesta comissió, i crear un organisme paral·lel, el nostre Grup parlamentari no ho creu adequat, ara per ara. També perquè no creiem que sigui ara el moment més idoni per crear-la i fer aquests estudis; perquè, si fos el cas, el Consell Escolar de Catalunya és el que tindria assignada aquesta funció, i perquè el mateix Conseller ha demanat de venir a informar. Per tot això, el nostre Grup no donarà suport a la seva Proposta.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Senyora Ribes, moltes gràcies. Bé, acabat el debat es pot procedir a la votació.

Els senyors diputats que estiguin d'acord amb la Proposta de Constitució d'aquesta Comissió d'Estudi, que es posin drets.

Els diputats que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Proposta de Constitució d'aquesta Comissió ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 64 vots en contra i cap abstenció.

Els comunico que es reprendrà la sessió demà al matí a les deu.

Se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de vuit del vespre i deu minuts.)

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA. Edició i subscripcions : Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300 62 63. Subscripció anual : 4.620 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlleti Oficial del Parlament de Catalunya* : 8.820 pessetes. Número solt : 105 pessetes. Dip. Leg. B-27.966-80
Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)